

Poem on Ujjayini

——
उज्जयिनी काव्यम्

——
Document Information



Text title : ujjayini kaavya

File name : ujjayini.itx

Category : major_works

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Original Malayalam by ONV Kurup Sanskrit by NVP Unithiri

Transliterated by : NVP Unithiri unithiri at sify.com, anandavardhanan at yahoo.com

Proofread by : NVP Unithiri unithiri at sify.com, anandavardhanan at yahoo.com

Latest update : November 30, 2001

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org



Poem on Ujjayini

ઉજ્જયિની કાવ્યમ્



પ્રથમઃ સર્ગઃ

એકાન્તતાયાઃ કારાગૃહે

સન્ધ્યા ગતા મુહુરથોજ્જયિનીસકાશાદ્
વિન્ધ્યાદ્રિસાનુગતકાનનરમ્યવીથ્યા ।
કસ્માદ્ ભવાનિહ સમાગત એકતો મે
જિહ્વાસયા સહ મયાપ્યનુગમ્યમાનઃ ॥ ૧ ॥

દૃષ્ટ્વા સુતં વિરહતઃ પુનરાગતં સો-
મ્યાગમ્યતામિતિ સમાર્દ્રવથો જનન્યાઃ ।
શ્રુત્વા ભવાનિહ મયૂરશતસ્ય કણ્ઠા-
દુદ્ભિન્નકીચકમનઃક્ષતતો વિહંગ્ગાદ્ ॥ ૨ ॥

ઉદ્ગાસ્યતઃ કુટજશાખિગતાદરણ્ય-
ગીતોપમં સમવધાય વિરાજતે કિમ્ ।
યાત્રા સુદીર્ઘવિપુલેયમહો સમાપ્તે-
ત્યાલોચ્ય કિં ઝટિતિ તિષ્ઠસિ કાતરસ્ત્વમ્ ॥ ૩ ॥ યુગ્મકમ્
આલોલમાકલિતમારુતદોલનોલ્ક-
શાખોજ્જ્વલદ્ધકુલમૂલશિલાતલેડસ્મિન્ ।
ક્ષીણો નિષદ્ય ચ ભવાન્ સમપોહિતું દૂ-
રાધ્વકલમૌઞ્યમલસં પરિતો દદર્શ ॥ ૪ ॥

તાવત્સમાપ્ય ગગને દિનદીર્ઘયાત્રાં
સોપાનતઃ સમવરોહતિ ભાનુમાંશ્ચ ।
દૂરે તુ માળવમથાહિતમૌનમામ-
મેઘસ્વરૂપમિવ ભાત્યનુચક્રવાળમ્ ॥ ૫ ॥

શ્યામાગ્રશિષ્ટકનકોજ્જ્વલપીનભૂમિ-
વક્ષોજતુલ્યમતિતુડ્ગાગિરિર્વિભાતિ ।

स्रस्तांशुकाभमिड तस्य तटे लसन्ति
यूताः सपल्लवकरा निभिडा मनोझाः ॥ ६ ॥

आरादलो जनकजाणवपुण्यतीर्थ-
स्नानार्द्रमारुतसुभोष्णसितानि वान्ति ।
शान्तेऽपि रामगिरिपुण्यतमाश्रमेऽस्मिन्
तान्तोऽस्त्यशान्तलृदयश्च भवान् निषण्णः ॥ ७ ॥

शेकान्तविकणभमुर्लूतनिवारणार्थ-
मन्यस्य सन्निहितताप्यलमित्यथिन्ति ।
छायां विडाय विवृते मयि तिष्ठतीड
वेगाद् भवानपि ससम्भ्रममन्वपृच्छत् ॥ ८ ॥

कस्त्वं द्रिदृक्षति भवान् गडने कमस्मि-
न्नेकान्तबन्धनगृडे विजने निगूढम् ।
अज्ञातमेव सविशङ्कमिमं निरीक्ष्य
तिष्ठन्तमञ्जलियुतोऽस्मि भवन्तमारात् ॥ ९ ॥

उक्तं मयाथ - पथिकोऽडमनादिकाव-
वीथ्यामिडात्मनि निधाय तु पूजये त्वाम् ।
भीतोऽस्म्यहं य सततं परिपूजकेभ्य-
स्तत्रापि राजकृतपूजनमापदेव ॥ १० ॥

विश्वास्यतां मयि न मेऽस्त्यधिकारपूजा
निःस्वोऽस्मि ते सुकवितापरिपूजकोऽडम् ।
प्रस्थाय तत्र नगरान्मडितोज्जवयिन्याः
पदूभ्यां यरंस्त्वमिड रामगिरिं प्रविष्टः ॥ ११ ॥

युष्मत्प्रयाणामिदमेव किमर्थमेत-
दस्वास्थ्यमन्तरिड मां नयतीति सत्यम् ।
अस्वास्थ्यमन्तरिति मां प्रति किन्तु तावान्
बन्धो मिथः क छति वां वद मां यथार्थम् ॥ १२ ॥

वक्तुं यथावदडमप्रभुरप्यथैतद्
भावस्थिरे य जननान्तरसौलृदं स्याद् ।
कालातिवर्तिकवितानिचयः स मादृक् -
पान्थस्य कालपथसञ्चरतोऽस्ति पथ्यः ॥ १३ ॥

કળેશાતિતમમથનાદુતિતા સુધા નુ
 નૈજાત્મશોણિતભવા તવ કાવ્યપાત્રે ।
 તત્પાનજન્યલહરીધૃતદેવભાવ-
 મર્ત્યેષુ કશ્ચિદ્લમપ્યથ માં વદાશુ ॥ ૧૪ ॥

કસ્માત્તવેહ વિજને ભવતિ પ્રવાસ
 શ્વૈકાન્તસીમનિ કુતો હ્યભયડ્ગતસ્ત્વમ્ ।
 એકાન્તતા મમ હિતેત્યહિતા ન સાપિ
 નિર્ભન્ધિતા યદિ સુધાપિ ભવેન્નુ તિક્તા ॥ ૧૫ ॥

યન્મર્ત્યજન્મસહજા ત્વસહાયતૈવ
 સત્યં તદાસ્યપટવિશ્વળથિતા મુહૂર્તાઃ ।
 નિશ્શબ્દમેવ ગણિતાસ્તદનુ પ્રશાન્ત
 મસ્વસ્થિતોડપ્યધિકતઃ પરિપૃછસીત્યમ્ ॥ ૧૬ ॥

કારાગૃહં ચ મયિ કેનચિદાણાયેય
 મારોપિતા વિજનતેતિ હિ મન્યસે કિમ્ ।
 સત્યં ક્ષમસ્વ સદયં મહિતોજ્જયિન્યાં
 સાર્વત્રિકં સુવિદિતં નનુ ચૈવમેવ ॥ ૧૭ ॥

રાજપ્રકોપવિષયઃ સુકવિર્ભહિષ્કૃ
 તોડભૂદિતિ શ્રુતિસ્થાત્ય ચ કોડપરાધઃ ।
 જાને ન કિઞ્ચિદપિ સૂક્ષ્મતયા તથાપિ
 વાર્તાઃ શ્રુતાસ્તિવહ ભવાન્ નિજસોદરી ચ ॥ ૧૮ ॥

પ્રેમાકુલાવિતિ નૃપઃ ક્રુધયાદિદેશ
 ચૈકાન્તતાં કિલ કવે તવ વર્ષભોગ્યામ્ ।
 સર્પોણ દષ્ટ ઇવ હા સહસોત્થિતોડતિ
 ક્ષુબ્ધસ્ત્વમૂચિથ ગિરઃ સ્વગતસ્વરૂપાઃ ॥ ૧૯ ॥ યુગ્મકમ્

રાજસ્વસુઃ પ્રણયિતા મમ કોડપમાનો
 જાનન્તિ કિં કવિમનોડપ્યધિકાલિદાસમ્ ।
 કો વાપમાન ઇતિ કિં પ્રણયોડપમાનઃ
 ક્ષોભોડયમન્તરિહ તત્સ્મરણાત્ કુતો વા ॥ ૨૦ ॥

સ્વર્ગપ્રભાવલયિતામનુચકવાળ

रेभं विलोकयति वोज्जयिनीं मनोऽज्ञाम् ।
अत्युत्कटव्यथमिड स्थितवानथ त्व
मुन्मत्तवद्गदसि वाचिकमेवमुख्यैः ॥ २१ ॥

स्निग्धोऽलमुज्जयिनि डा त्वयि किन्तु नैव
त्वत्प्रोज्ज्वलत्प्रमदपुष्पवनीषु नैव ।
कामाकुलालुणितनेत्रयेषु नापि
लज्जविडीनमदलोभनपुञ्जितेषु ॥ २२ ॥

सर्वं मया विगणितं तृणवत् परन्तु
दुःखं व्यधा हृदि ममात्पमानजन्यम् ।
कस्मात्त्वमुज्जयिनि रागवती जनेऽस्मि
न्नासीः किमेतदिलज्जनि वक्ष्यसि त्वम् ॥ २३ ॥

आत्मातपप्रमथितानि य तद्भ्रयांसि
सम्मूर्च्छितोत्तिराज्ञा भवति त्रिसन्ध्या ।
भद्योतराजिरिड पर्णिततौ प्रदीपं
प्राकाशयद्भुवि तते गगने य ताराः ॥ २४ ॥

क्षोणीधरस्थकटकावृतयूतवाटे
श्यामाभवीयिनिकराः शिथिलीभवन्ति ।
गाधेतरोष्णपरिवाडगणोपरि प्र
शान्ताब्धिवत् कविरिडात्मपदे विभाति ॥ २५ ॥

सान्त्वोक्तिभिर्न ङि कथञ्चन शुष्कभूतो
भाष्याम्बुभिन्दुरथ सञ्ज्वलतीड ज्वे ।
अन्ते परस्परमलो परिवर्धमानं
मौनं विभञ्जयितुमेवमडं त्ववोयम् ॥ २६ ॥

साक्षीकुरुष्व सदयं भवदात्मताप
सन्तप्तसत्यतपनस्य य मामपि त्वम् ।
शश्रद्भविष्यति पुरी न य विड्मार्क
भूपालकेन पुनरुज्जयिनी त्वयैव ॥ २७ ॥

त्यक्त्वा पुरं तदधिज्ज्वलमत्र कस्मा
टेको भवान् विजनरामगिरिं गतोऽभूः ।
गास्यामि तां तदनु भाविपरम्परार्थ-

मुग्धापवाद्यदणितामिड सत्यगाथाम् ॥ २८ ॥

अेवं भवानवधिडीनसुदीर्घदीर्घ-
 कालाप्यदुर्गमविशालमडापथेन ।
 गच्छन्तमध्यगामिमं कविपूजकं स-
 दाशीरनुग्रहगिरा मुदितं कुरुष्व ॥ २९ ॥

क्षोणीध्रसानुगतयूततडुत्तरेषु
 गन्धं प्रसारयति पल्लवकुड्मणानि ।
 पुष्पाणि पूरितकराञ्जलिकानि सन्ति
 पुष्पान्तरप्रसृतरेणुभिरात्तगन्धैः ॥ ३० ॥

स्वप्रावलीमधुघटैरुतुराजयात्रा
 सत्कारभोजनमडोत्सव आविरस्ति ।
 अेतत्परं विपरिणाममनोडरास्ते
 ग्रीष्मर्तुवासरगाणाः परिवर्धयन्ति ॥ ३१ ॥

ज्ञात्वा न किञ्चिद्विड यत्परिवर्तते तत्
 सर्वं स्थितोऽस्मि निकटे तव जागडुकः ।
 काव्यं तदाविभसि मे दृष्टयावभोध-
 भूर्जत्वयि प्रवितताभिलभावरभ्यम् ॥ ३२ ॥

काव्यं य तद्विवृतमेव पठामि सम्यग्
 भूयोऽप्यलं दृष्टयशोणितयर्थितार्द्रम् ।
 कालश्च तन्निशमनार्थमुपैति भावि-
 कालोऽपि दत्तदृष्टयः श्रवणेश्चुरास्ते ॥ ३३ ॥

द्वितीयः सर्गः

प्रथमकुड्मणाः

अेकाडी स नदीतीरे मूले वटतरोरधः ।
 भूर्जपत्रे कुशे किञ्चित् स्मारं स्मारं विभन् स्थितः ॥ १ ॥

स्कुटति प्रथमं यूतकुसुमे ङ्युतुमङ्गणे ।
 मणिभृङ्ग एवास्मिन् किं भ्रमत्यस्य विलोकितम् ॥ २ ॥

प्रयडुसूर्यसन्तमश्चन्द्रिकाशाप्रवर्धकः ।

दिनान्तरमणीयः किं निदाघोष्पास्तपोज्ज्वलः ॥ ३ ॥

निजात्मनः किमूष्मा किं तरुणारुणकामितम् ।

विलेपे भूर्जपत्रेऽस्मिन्नर्धोघोऽयमद्य किम् ॥ ४ ॥ युग्मकम्

तस्मिन्नतिमृदुश्रुत्या मधुरं गायति क्षणम् ।

हृत्तोषमधुभिन्दूनामास्वादनमभूत् किम् ॥ ५ ॥

अन्यस्य कस्यचित् कर्णं तदावापाय मन्त्रवत् ।

अकामयत् किं पक्षी येद् गायेद् वीक्ष्य विडायसम् ॥ ६ ॥

शृणोति गायेत् पक्षी येन्नादलक्ष्यं नभः सदा ।

शृणोति को वा सद्यं तद्दुक्तं छितसुन्दरम् ॥ ७ ॥

स्मृतौ स्वगुरुनाथस्य तेजोरुपं विभाति किम् ।

अस्तु ते शुभमित्युक्त्वा यो मे भूर्ध्रिं स्पृशन् स्थितः ॥ ८ ॥

आश्रावयन् मां यः साममन्त्रं मन्द्रगभीरकम् ।

दर्शने गरुडोऽप्यन्तरत्यन्तार्द्रमनाश्च यः ॥ ९ ॥ युग्मकम्

पठने नावधानेन कदाचित् गुरुसन्निधिम् ।

त्यक्त्वास्मिंस्तटिनीतीरे सायंकाले समागते ॥ १० ॥

यद्यत्र माणवग्रामे धरासौन्दर्यधारया ।

ऋतुलास्यविलासैश्च हृतमानसमास्थितम् ॥ ११ ॥

यत्पुरा यत्र कुत्रापि यरन्तं शिष्यमञ्जसा ।

नेतुं गुरोर्नियोगेन मित्रेणैकेन यागतम् ॥ १२ ॥

महाप्रकृत्यात्मपाठशालां सन्त्यज्य सत्वरम् ।

आचार्यसन्निधानं समादरेण गतं य यत् ॥ १३ ॥

स्मलद्रतिकपादाढ्यां सन्तममनसा सद्यः ।

गुरुकोपानलज्वालादलनार्थं यदास्थितम् ॥ १४ ॥

कठोरदण्डदानार्थमाज्ञापयति यत्तथा ।

प्रशिक्षितेषु सूक्तेषु पाठमर्थं य कस्यचित् ॥ १५ ॥

वक्तुं कुमाधदाचार्येणाज्ञापितमथादरात् ।

पाठश्चार्थश्च सुस्पष्टावुक्तावुच्चैश्च यद् द्रुतम् ॥ १६ ॥

प्रतमप्रस्तराद् गैरैयामोदप्रसरो यथा ।

आचार्येण तदा वात्सल्यामृतं वर्षितं य यत् ॥ १७ ॥

माणवस्याभिमानस्त्वं भवेति परितोषतः ।

उदितं यच्च कारुण्यान्मूर्ध्नि विन्यस्य पाणिना ॥ १८ ॥

तत्सर्वं स्मरणे भाति विभितं यद्विडापिलम् ।

तद् द्रुतं गुरुवर्यस्य सन्निधौ वाययामि किम् ॥ १९ ॥ कुण्डम्

समस्यापूरणं दृष्ट्वा तमाह गुरुरेकदा ।

विज्ञेयते कदाचित्ते सूक्तिरुज्जयिनीमपि ॥ २० ॥

आशीर्वादातिरिक्तोऽर्थस्तस्य दृष्टो न केनचित् ।

आचार्यस्य कान्तदृष्टेर्वाच्यमर्थोऽनुधावति ॥ २१ ॥

मनसः स्मृतिदोषेऽस्मिन् स्वर्णसिंहासनोपरि ।

मृत्यतीतयशोऽप्यो विभात्यध्यासौ गुरुः ॥ २२ ॥

अथाविभत्यसौ नत्वा मनसा पादयोर्गुरोः ।

प्रकृत्याः परिणामिन्या वर्षारम्भं परैः कृमात् ॥ २३ ॥

मेघद्विपैश्च विद्युद्भिर्ध्वजैश्च ध्वनिमर्दणैः ।

वर्षाकालः कामिचित्तुर्षं वर्धयतीति यत् ॥ २४ ॥

वलाढकः श्रोत्रमनोहरारावस्तृषाजलम् ।

सन्तमेत्यश्चातडेत्यो वृष्ट्वा मन्दं प्रयाति यत् ॥ २५ ॥

सौदामन्या गुणं कृत्वा शक्यापं दधद् द्रुतम् ।

प्रवासिजनदृष्ट्वा धारापातं करोति यत् ॥ २६ ॥

प्रोत्थितैः कन्दलीजालैर्वैद्युर्वात्मैस्तुण्डुः ।

धन्द्रगोपैश्चोज्जवलिता भाति यच्च वसुधरा ॥ २७ ॥

यद् विकल्प्य द्रुमलताः सङ्घर्षेणावरोडणो ।

तत्सुगन्धसमास्वादे भागभाजौ धनानिलौ ॥ २८ ॥

भालार्जुनप्रसूनानि नवकेसरपल्लवाः ।

केतकीसूययः श्यामश्चेतारुणसुमान्यपि ॥ २९ ॥

वाराङ्गनानामभवन् वर्षाभूषायितानि यत् ।

तत्सर्वं चित्रितं तेन भूर्जपत्रेषु सांप्रतम् ॥ ३० ॥ कुण्डम्

ज्जवत्यमानग्रीष्मायां वाचि किं कन्दणोदयः ।

उष्णतमप्रवाहायां वाचि शीतद्रवः किमु ॥ ३१ ॥

मृद्ग्रन्थो वा वयसि किं नूतनासारशीकरे ।

वर्षत्वालिङ्गने मख्याः किमेष पुणकोद्रमः ॥ ३२ ॥

ऋतुस्नानार्द्रवसना प्रसिद्धारम्यकैशिका ।

लज्जाननम्रा काचित् किं माणवग्रामकन्यका ॥ ३३ ॥

कथा वा प्रेरितश्चैवमस्मिन् पत्रे लिभत्यसौ ।

तस्मिन्नुच्चैः पठत्यारात् तिष्ठन्ती का सविस्मयम् ॥ ३४ ॥

न पश्यन्त्यपि पश्यन्ती किञ्चित्कौतुकमद्भुतम् ।

अभूय्य तूष्णीं तिष्ठन्ती सा किञ्चित् प्रष्टुमुत्सुका ॥ ३५ ॥ युगमकम्

ये सन्त्युद्यनप्रेमकथाकथनकोविदाः ।

तेषां ग्रामीणवृद्धानां मुष्यस्येयं प्रियात्मजा ॥ ३६ ॥

त्रियामासत्रगोष्ठीषु यात्रिकानां निरन्तरम् ।

पुरावृत्तसामाख्यानरसिकस्य सुवाग्मिनः ॥ ३७ ॥

विधुरग्रामवृद्धस्य निधितुल्येयमाभभौ ।

मात्रभावमलाद्गुणमज्ञात्वा वर्धिता यथा ॥ ३८ ॥

पश्यन्ती वल्लरीवृक्षान् निजैकोदरसोदरान् ।

कुशलोक्तीर्वदन्ती या ऽयतो नीऽजानपि ॥ ३९ ॥

नानल्पं वक्ति या किन्तु स्वीयवाच्यातिरिक्ततः ।

यत्रेत्रदृष्टयस्थोक्तिः स्पन्दते तटिद्गुणवला ॥ ४० ॥

वातेरितदलव्यूतङ्गले पतति या द्रुतम् ।

सुगन्धि तद् गृहीत्वा प्रदातुं निश्शब्दमुत्सुका ॥ ४१ ॥

किं ते नामेत्येकदा या परिपृष्टा निरुत्तरम् ।

लिभन्त्यासीद् भूतलेऽस्मिन् यरण्णाङ्गुलिभिर्मुहुः ॥ ४२ ॥

परुषैः पिङ्गलैश्चापि मृत्पिण्डैर्निर्मिताद् गृहात् ।

बहिरागत्य मन्दं या निकटे तस्य वर्तते ॥ ४३ ॥

पत्रे लिपितमावृत्य पठनेनोच्चैः स्वयम् ।

रसमानं तं निरीक्ष्य सा तिष्ठति सकौतुकम् ॥ ४४ ॥ कुण्डकम्

वर्षाकालो यथा कान्तो वधूयिकुरराजिषु ।

जातीसुमं य बकुणमावां धारयतीति यत् ॥ ४५ ॥

नीरमौक्तिः कलारेण रोमराजिश्च राजिता ।

कदंबकुसुमैश्चारु कर्णभूषायितं य यत् ॥ ४६ ॥

तत्सर्वं वर्णयित्वाश्चैर्गायत्यस्मिन् तथा स्थितम् ।

अर्थस्य वर्णरेणूनां सश्रद्धादानकृद् यथा ॥ ४७ ॥

निष्कलकुमुभात् प्रश्नः समुद्वेतीदृशो द्रुतम् ।

न केनापि श्रूयमाणमुच्यते भवता किमु ॥ ४८ ॥

मया यदुच्यते सर्वं त्वया तच्छ्राव्यमेव किम् ।

धृत्येवमुक्त्वा शान्तोऽयं सुस्मितं कृतवान् मृदु ॥ ४९ ॥

असत्यमित्युगृहीत्वा सत्यं तत्स्वदतीव सा ।

प्रसन्नगाण्डवदना सलज्जस्मितमास्थिता ॥ ५० ॥

नभक्षतानभिज्ञातनवपल्लवसन्निभा ।

अनाघ्रातप्रसूनाभा यदा सा निकटे स्थिता ॥ ५१ ॥

तदासौ स्मृतवान् सेयं माणवस्य प्रियात्मजा

कस्यचिच्छैवलावीतलावण्यस्य सरोरुडम् ॥ ५२ ॥ युग्मकम्

उद्यानवल्लिर्बिर्वन्दनीया किं वनवल्लिका ।

विभूषणविहीना किमुमा किं भूमिकन्यका ॥ ५३ ॥

मृगशाबैरेषिता किं मनोज्ञा मुनिकन्यका ।

मनस्यस्याश्चित्रमेवं बहुधा परिवर्तते ॥ ५४ ॥

न किञ्चित् पदमुक्त्वा सा मन्दं मन्दं पदान्यधात् ।

न किञ्चित् सक्तमध्यङ्घ्रौ किञ्चित् सक्तमिवाकुला ॥ ५५ ॥

निवृत्तगमना तिष्ठत्यन्वेषणपरायणा ।

नित्यदृश्यं किं तदक्षि किमद्यैयमपूर्वता ॥ ५६ ॥

ताते कथाः कथयति परितो निखिता जनाः ।

सर्वं विस्मृत्य तास्वेव लीनयित्वा भवन्ति यत् ॥ ५७ ॥

तत्तथा दृष्टमिष्टश्च पौराणिककथाश्रवः ।

तस्मादलब्धश्चानन्दः कथं लभ्यो भवेदितः ॥ ५८ ॥ युग्मकम्

पल्लवाढ्यवटस्यार्द्रच्छायायामुपविश्य सः ।

पत्रेषु यत्त्विभत्येददज्ञातं किल यद्यपि ॥ ५८ ॥

उज्जयिनीं तच्छ्रुत्वा किमपूर्वाङ्गनाद एदृशः ।

किन्तु यन्प्रोदयं दृष्ट्वा समुद्रोद्धृष्टिरीदृशी ॥ ६० ॥ युग्मकम्

निदाघतप्ते कस्मिंश्चिन्निष्कण्डुमनस्यपि ।

आधमेघासारवेशेनाद्गर्भः किमीदृशः ॥ ६१ ॥

शरत्तथा य उमन्तशिशिरौ य मडीतले ।

सर्वान् यारुतरश्रीकान् कुर्वाणो मधुरेव य ॥ ६२ ॥

आविर्भावतिरोभावावेषां विभति पत्रके ।

तस्मिन् पटदृशाभायां विद्रुमोऽभूद्धरिभण्डिः ॥ ६३ ॥ युग्मकम्

प्रभातेऽद्यापि आलातपोत्तरङ्गापगारवे ।

माणवस्य वसन्तर्तुलावर्णं पश्यतो मम ॥ ६४ ॥

कार्यकारणसंभन्धं ज्ञातुं येषामसाध्यता ।

अस्वास्थ्यान्यात्मनोऽगाधतायां जाग्रन्ति तानि किम् ॥ ६५ ॥ युग्मकम्

पश्चिमाभिमुष्णीभूतग्रामवीथ्यां निरन्तरम् ।

पार्श्ववृक्षवितानेषु सम्मिथन्त्यत्र यात्रिकाः ॥ ६६ ॥

उज्जैस्तैरुच्यमानासु भाषासु विविधास्वपि ।

लघुकौतुकवार्तानां विषयस्तूज्जयिन्यभूत् ॥ ६७ ॥

उत्तिष्ठन्ती मडाकाणक्षेत्रघाटारवैः पुरी ।

प्रत्यक्षं सा स्वर्गतुल्या यन्नृपः कल्पवृक्षवत् ॥ ६८ ॥

शशङ्कुणानि सङ्गीतकाव्यावापनवेदयः ।

नृत्तनृत्योत्सवानां य ध्वजारोहो दिने दिने ॥ ६९ ॥

तत्पुरीदर्शनं मे स्यादित्याशा समुद्रेति किम् ।

प्रांशुलब्धे इले लोभाद्दुद्वाहुर्वाग्मनः किम् ॥ ७० ॥

सुमनोमिणिते तस्मिन् सदस्यङ्गत्वसिद्धये ।

अर्धः किम् स भूयोऽपि स्मरत्याचार्यभाषितम् ॥ ७१ ॥

विजेष्यते कदाचित्ते सूक्तिरुज्जयिनीमपि ।

गुरुकारुण्यमेवास्मिन् वयस्यपि भविष्यति ॥ ७२ ॥

यावदात्मान्तरं स्पृष्ट्वा प्रबोधयति सांप्रतम् ।

तावत्तदीयसृष्टिश्च भवेत् किं वनसूनवत् ॥ ७३ ॥

चिन्ताप्रवालपतितः प्रवलयेव स स्वयम् ।

दूरात्तेन पथा वाडाडुढावागच्छतां तदा ॥ ७४ ॥

अन्यस्य वटवृक्षस्य ततश्छायस्य मूलके ।

अश्वौ विश्राम्य तावास्तां दृश्यसौन्दर्यदर्शिनौ ॥ ७५ ॥

आगतावुज्जयिन्यास्तावेतौ किं राजसेवकौ ।

दौत्यं तयोः किमित्येतद् ज्ञातुमौपयिकं किमु ॥ ७६ ॥

स्वच्छांबुनीक्षुकाएडांश्च मधुराणि हलानि य ।

उपदाः कुर्वते ताभ्यां सादरं ग्रामवासिनः ॥ ७७ ॥

सुप्रीतावलसं देशवीथ्या सञ्चरतो मुदा ।

मन्दं मन्दं यथोः पश्चाद् गच्छति ग्रामकौतुकम् ॥ ७८ ॥

उज्जयिन्यास्त्वधीशत्वमुद्रां यः कोऽपि सेवते ।

सर्वोऽसावादरार्हः स्यान्माणवग्रामवासिनाम् ॥ ७९ ॥

आस्तामेतत् किमिति सा नागतासीदितोऽवधिः ।

सलज्जा तिष्ठति स्वस्य पश्चाद् गुप्ततनुः किमु ॥ ८० ॥

द्यार्द्रा वाक् सानुकंपा दृष्टिश्चाभिमुष्पीकृता ।

ज्योत्स्नायां प्रसरन्त्यां किमसौ यन्द्रमण्डित्वा ॥ ८१ ॥

भावना सा कवेः कस्मात् कन्यकायाः करे मुदा ।

भिसतन्तूनर्पयति कर्णे चारु शिरीषकम् ॥ ८२ ॥

तस्या मृदुपदन्यासात् पुष्पं वडति वञ्चुलः ।

विजयं प्राप सा नृत्तमत्सरे कुत्रचित् सुभम् ॥ ८३ ॥

माणवस्यास्य सा भाति निष्कलङ्गप्रभाततिः ।

सैव भूमिं प्रति प्रेम याप्सरःकन्यकागतम् ॥ ८४ ॥

जन्मान्तरागतं सानुबन्धि भावस्थिरं य सा ।

स्नेहातुरत्वमेवेति मुग्धासीत् तस्य भावना ॥ ८५ ॥

डेवले कौतुकेऽस्मिन् किं सत्यमस्ति तथापि किम् ।

स्वगतानीदृशानील वृथैवोदयमाप्नुयुः ॥ ८६ ॥

गतः कालो ङि न ज्ञातस्तदा दृष्टा जनावली ।
 ग्रामवृद्धगृहस्यास्य द्वारि सङ्गमतां गता ॥ ८७ ॥
 कस्मादत्याङ्गणादवन्तश्चापूर्वोत्साङ्गिनो जनाः ।
 अेतन्मडाभाग्यमिति प्राङुः किं ते परस्परम् ॥ ८८ ॥
 गृहनाथो ग्रामवृद्धो नृपदूतौ विशेषतः ।
 सभाजयामास किं तन्नेत्रे ङर्षाश्रुसङ्कुले ॥ ८९ ॥
 भाणवस्य ग्रामलृद्यलावण्यप्रतिबिम्बिकाम् ।
 ददृश किं तौ तस्य प्रियपुत्र्यां यथागुणम् ॥ ९० ॥
 उज्जयिन्याश्चक्रवर्ती निस्सारावकरेष्वपि ।
 अतुल्यरत्नं दृष्ट्वा येत् तत् स्वायत्तं करोत्यङ्गो ॥ ९१ ॥
 अङ्गे निधाय स्वां भालां मातृङ्गीनां पुपोष सः ।
 पाणिर्वा वर्धते पादश्चेत्यतीव समुत्सुकः ॥ ९२ ॥
 तां निजप्रेष्ठतनयां दत्तमादातुमेव तौ ।
 राङ्गो नियोगं प्रत्यक्षं निवेदयितुमागतौ ॥ ९३ ॥
 सा योज्जयिन्यां श्रोत्राविराङ्गीतुल्या विराजते ।
 आयास्यन्तीङ्ग तां नेतुं जनाः शिबिकया सङ्ग ॥ ९४ ॥
 निवेदयामासतुस्तौ यात्रातिथिमुद्धृतकौ ।
 आङ्गणादातिशयस्तत्र प्रतिवेशिमनस्स्वपि ॥ ९५ ॥
 कथानिष्णा ग्रामवृद्धाश्चेक्षुकेदारपालकाः ।
 नीवाराणां यवानां य इलेषु मदङ्गर्षिताः ॥ ९६ ॥
 तेषामयं योज्जयिन्या ग्रामो बन्धुरितः परम् ।
 तदेतत् स्मृतिजो ङर्षः सर्वत्र परिनृत्यति ॥ ९७ ॥
 तेषां मध्येऽपि किंमूलमेतत्सर्वमिति स्थिता ।
 ग्रीष्मानिलपरिम्णानलतेव स्तम्भितेव सा ॥ ९८ ॥
 क्षेत्रादस्माद् रुढमूलमुन्मूलयति सस्यकम् ।
 अन्यत्र पालनार्थं को वेत्ति किं वेत्ति कन्यका ॥ ९९ ॥
 न वेत्येषा ब्रवीत्येवं जनकस्त्वन्तरान्तरा ।
 अतिडासः सदाध्यश्रुप्रवाङ्गे पर्यवस्यति ॥ १०० ॥

આગતેન પથા વાહારૂઢૌ તૌ રાજસેવકૌ ।
 ક્ષમોરસિ ખુરાઘાતનાદમુચ્છ્યાવ્ય જગમતુઃ ॥ ૧૦૧ ॥

જનબાહુલ્યહર્ષોન્માદાવેશેષુ ન ભાગભાક્ ।
 એક એવ સ્થિતઃ કૈશ્ચિન્નાવધેયઃ કથચ્ચન ॥ ૧૦૨ ॥

દૂરીભૂતખુરધ્વાનદિશં પ્રતિ ઝટિત્યસૌ ।
 અસ્વસ્થ એવાવલોક્ય કવિન્નિશ્શબ્દમબ્રવીત્ ॥ ૧૦૩ ॥

આત્મનિ ત્વાં પ્રતિષ્ઠાપ્ય સમારાધિતવાનહમ્ ।
 પ્રિયોજ્જયિનિ કિન્તવદ્ય દ્વેષ્મિ ત્વાં રત્નહારિણીમ્ ॥ ૧૦૪ ॥

તૃતીયઃ સર્ગઃ

નીડો ન જાનાતિ ખગસ્ય દુઃખમ્

અજ્ઞાતભાવાર્થકશબ્દજાતાત્
 સમાવૃતાત્ સા હ્યભયાર્થિનીવ ।
 નદ્યાસ્તટં પ્રાપ્ય નિર્ધીદતિ સ્મ
 યસ્માદિયં માતૃસમા યુવત્યાઃ ॥ ૧ ॥

યસ્થાસ્તરડ્ગોદિતકાતરોક્તં
 નિદ્રોચિતં ગીતમિવાનુભૂતમ્ ।
 તતસ્તરડ્ગાસ્તુ ત એવ તસ્થાઃ
 કદાચિદાસન્નુરુભર્ત્સનાનિ ॥ ૨ ॥

પ્રહસ્ય વીચીભિરિહાહ્યન્તી -
 માશ્ણિષ્ય યાં મન્ત્રયતિ સ્વદુઃખમ્ ।
 યામેવ ચાદ્યાપિ વિહાસશોક -
 સન્દિગ્ધતાયાં શરણં ગતેયમ્ ॥ ૩ ॥

વ્યાપ્યેવ શાલીનસુમાળવીય -
 ગ્રામીણકન્યાત્મવિષાદજાતમ્ ।
 શ્યામીકૃતં વ્યોમ ધનેન યસ્ય
 છાયા નદીમપ્યકરોત્ સિતાભામ્ ॥ ૪ ॥

પેતુસ્તરડ્ગા નટનશ્રમેણ

गायत्ययं दीनतया भगः कः ।
भगेन तेनाधिगतं स्वदुःखं
डोऽन्यस्तथेत्यस्मरदेव कन्या ॥ ५ ॥

डेऽर्थाः पितुर्मित्रकृताशिषां वा
डर्षस्य तेषां प्रतिवेशिनां य ।
ते मामखो भाग्यवतीं वदन्ति
भाग्यं किमित्याहितविस्मयाभूत् ॥ ६ ॥

यत्रात्मनः क्रीडनवर्धनानि
नद्यास्तटेऽस्मिन् पुरुषल्लवाभाः ।
नृत्यन्ति यूताश्च पलाशकाश्च
गायन्ति यत्रोन्मदनीऽजाताः ॥ ७ ॥

दूरात् त्रिसन्ध्या वपतीड शालीः
पङ्केषु मग्ना एव या न दृष्टाः ।
तीरागता रत्रितरीति गीतं
तातस्य गानं य विलंबवाशि ॥ ८ ॥

पितुः कथावाचनमिडुगुदीप्र -
दीपप्रभायामपि सर्वमेतत् ।
एष्टं ममेष्टं छि सदा यदेषां
नष्टं तु किं भाग्यमिति प्रवक्ति ॥ ९ ॥

विकीर्णनीवारकभक्षार्थं
गृडाङ्गुलाप्रामकपोतजाताः ।
स्नेहप्रबद्धैरागणस्तटिन्या -
स्तीरे रुदय्यातकचकवाकौ ॥ १० ॥

तमालशाभाप्रविलंबिनील -
मालापताकाभमयूरकश्च ।
अरण्यजंबूविवरेण जाल -
द्गारेव निर्वार्य कदाचिदेव ॥ ११ ॥

आलोच्य किञ्चित् कुशलं वदन्ती
शारी य मे डेवलसोदरौघः ।
बन्धुनिमान् सिन्धुधृष्टो विडाय

यात्रापस्त्रैव डिमु स्वभाज्यम् ॥ १२ ॥ विशेषकम्

पिता रसादाड कथाः स्ववाटी -

तरुप्रजाः सन्ति सुरावताराः ।

ग्रीष्मर्तुसंस्पर्शननिर्वृतोऽयं

द्रुमोत्पलो भाति सुवर्णपुष्पैः ॥ १३ ॥

पुरा य यो मूलनिषण्णसीता -

केशावमर्शप्रसृतस्वल्स्तः ।

स शिशिपाद्गुः स्तम्भकाश्च लंभ -

प्रदीपतुल्या विलसन्ति यस्मात् ॥ १४ ॥

पिकाय दत्ते मधु यूतवृक्ष -

श्चाविद्धमुक्ता बकुलाः क्षिपन्ति ।

प्रडासतः प्राप्तसुपर्वशापः

पुनर्लसंस्तिष्ठति सप्तपर्णः ॥ १५ ॥

देवा अपीमे य भवन्ति सन्तो

भूमिप्रियाश्चात्र विरुढमूलाः ।

अंसोपरीमांश्च समुल्य नेतुं

सान्दोणकः प्राप्स्यति नेल कश्चित् ॥ १६ ॥

सकुज्मणा ये कुसुमैश्च युक्ताः

क्षौमं वसाना नटने निमग्नाः ।

आगन्तुकान् बालसमीरणान -

प्यव्यक्तगानोत्सविडुग्गमांश्च ॥ १७ ॥

वदन्ति मां यापि कदाचिदेते

पत्रावलीभन्धुरमर्मरोक्तीः ।

कथं त्यजेयं सुदृढार्द्रभन्ध -

मेतं कथं वा कथयामि यात्राम् ॥ १८ ॥ युग्मकम्

गच्छामि यद्येष सभा रसावाः

कस्मै प्रयच्छेत् प्रथमं क्वलं स्वम् ।

मयांभुसैकेः परिवर्धितेयं

लता भवेत् कुज्मणिता कदा नु ॥ १९ ॥

अमातृकन्यालुट्टयात्पोऽयं

भाषान्तरालेभसमं स्वपित्रा ।
अज्ञात अेवात्र तदीयरभ्य -
नेत्रान्त अेवास्तमितः कमेण ॥ २० ॥

उत्थाय तस्मात् तटिनीतटात् सा
मार्गेण तेनैव य गच्छति स्म ।
क्षणादलो नातिविदूरदेशे
वटद्रुमोऽभूद्विषयस्तदक्षणोः ॥ २१ ॥

ईषन्नतस्तस्य वटस्य मूले
भालस्थलं पाणितलेऽथवा स्वाम् ।
मनोगतानां धुरमेव पित्रो
वह्निषण्णोऽस्ति क अेष वा स्यात् ॥ २२ ॥

स्तब्धा गतिस्तत्र सगद्गदाया -
स्तस्याः किमज्ञातनिमित्तमेव ।
सोऽयं दिदृक्षाविषयस्तथापि
सन्दिग्धपादा य तथैव तस्थौ ॥ २३ ॥

गच्छाथ तस्मिन् प्रियमानसे त्व -
दस्वास्थ्यभारानवरोपय त्वम् ।
गच्छेति मन्त्रो ध्वनतीव तन्मा
गच्छेति केन प्रतिषिद्ध्यते वा ॥ २४ ॥

ईषद्द्यापूर्णापदप्रयोगात्
परं न किञ्चिन्मम तस्य यास्ति ।
लिप्त्यसौ पत्रततौ य किञ्चित्
पठत्यथैतस्य सताण्मुञ्चैः ॥ २५ ॥

पाठोऽप्ययं मञ्जुवार्णार्थमेव -
त्युक्तं य तेनैकदिने ततः किम् ।
न किञ्चिद्वेति न किञ्चिद्वे -
त्युक्तिर्लुटः पञ्जरकीरतुल्या ॥ २६ ॥

परन्तु ङा श्रूयत अेव लृध -
स्वरोऽपरस्तुल्यबलो यथैवम् ।
अन्यस्य दुःभानि सङ्गानुभूत्या

જાનાતિ યોડ-ચો ન ભવેત્ તવાસૌ ॥ ૨૭ ॥

તેજઃ કિમાભાતિ ચ તસ્ય નેત્રે
ગાનાત્મકત્વં ચ વચસ્યપૂર્વમ્ ।
શ્રુતં મયાત્યલ્પવચસ્તદોષાત્
સદા તથાપિ શ્રવણોત્સુકાસ્મિ ॥ ૨૮ ॥

ગચ્છેહ લજ્જાં ત્યજ શકુચિત્વા
મા તિષ્ઠ ગત્વા તવ રાગસૂનમ્ ।
તત્પાદ્યોરર્પય કિન્તુ તસ્યાઃ
પાદૌ કુતશ્ચિત્ સ્થગિતૌ સશકુઠૌ ॥ ૨૯ ॥

સોડયં ત્વદપ્રાપ્યવિચારણીય -
શ્રૌતોન્નતબ્રાહ્મણગોત્રજાતઃ ।
કવાસૌ યુવા ચ ક્વ પુરાકથાનાં
ગાતુશ્ચ સાધોસ્તનયા વરાકી ॥ ૩૦ ॥

કસ્માન્મયાલોચિતમેવ ચૈતત્
સર્વં નિષિદ્ધં ખલુ ધર્મશાસ્ત્રૈઃ ।
એવં પુનશ્ચિન્તનધર્મશકુઠા -
કુલા ચ તસ્થૌ પરિશુદ્ધચિત્તા ॥ ૩૧ ॥

નિવર્તિતું સા ન શશાક ચૈકા -
ન્નિમન્નણાત્ ક્ષોભકરાદતીવ ।
ઇષ્ટાનિ સર્વાણિ યદાત્ર ચસ્યા
નષ્ટીભવેયુશ્ચ રહસ્તદાસ્મિન્ ॥ ૩૨ ॥

ઉદિત્વરામાન્તરચિત્તકોણે
સ્નેહપ્રભામાત્મન એવ મન્યે ।
સૂર્યં નિજં શ્ણિષ્યતિ ગાઢમેવ
યાવન્મૃતિ પ્રાઘ્ણિકં હિમાણુઃ ॥ ૩૩ ॥ યુગ્મકમ્
યદેહ કન્યા ન યયૌ ન તસ્થૌ
તદા હયાનાં પુરનાદરાજિઃ ।
તદ્રાજરથ્યાં પ્રચકંપ તામ -
પ્યાન્દોળશબ્દઃ પ્રસરન્તિ વાયૌ ॥ ૩૪ ॥

ઉદેતિ ધૂળીપટલઃ સશબ્દો

भ्नायन्त्यनुषातपरश्मयश्च ।
जनाः समन्तादिड राजवीथ्यां
सोल्डइठयित्ताः सड सम्मिणन्ति ॥ ३५ ॥

कश्चित् पगः सम्परिभीत अेव
नीडं विशत्यस्य य रोदनस्य ।
रवोऽपि निर्लीयत अेव यञ्चौ
नीडो न जानाति पगस्य दुःखम् ॥ ३६ ॥

गन्धोगिसडुघश्च यथा कुतोऽपि
कोलाडवैरेति यथा रवौघः ।
आन्दोगिकानां समुपैति यस्य
संवर्धने संवसथो निमग्नः ॥ ३७ ॥

रवः स मन्दायत अेव भूमा -
वान्दोगिका साप्यवतीर्यते य ।
दूरे तु कश्चिद् वटवृक्षपत्र -
अ्यायात्तिरोऽभूदपस्त्र वेगात् ॥ ३८ ॥

तद्ग्रामवृद्धाङ्गुण्डे निशायां
गायन्ति तन्मित्रगाणाश्च गीतम् ।
अस्त्युज्जयिन्यां सुमडाप्रताप -
श्चाडोग्रसेनाप्यमडीनरेन्द्रः ॥ ३९ ॥

तस्यैकदासीदभिलाष अेकः
प्रियात्मजं वासवदत्तकां य ।
श्रीवत्सराजोदयनेन साकं
विवाडभङ्गां य विधातुमेव ॥ ४० ॥

प्रयुक्तमेवौपयिकं तदर्थं
प्रीत्या मडागीतकलाविदग्धः ।
निजात्मजार्यार्थपदं लभेते -
त्युक्तं मुदा दूतमुपेन राणा ॥ ४१ ॥

परन्तु तन्नानुससार वत्स -
राजोऽभिमानी दृढनिश्चयश्च ।
नेच्छा निरर्थाभवदुज्जयिन्या

वत्सेश्वरोऽन्येद्युरिडैव अन्दी ॥ ४२ ॥

श्रुत्वैवमेषा स्वगृहे कुमारी

कथां विनिद्रं समचिन्तयथ्य ।

अद्भामिमामप्युपनेष्यति श्वः

किमुज्जयिन्येवमखो विधत्से ॥ ४३ ॥

किमित्थमीर्ष्याकुलदृष्टयो मे

वयस्यपुत्रीजनका भवन्ति ।

कस्मात् पितुर्मित्रवराश्च मां श्रा -

वयन्ति यान्तःपुरदिव्यवार्ताः ॥ ४४ ॥

सुवर्णशून्यापि सुवर्णकुम्भी -

त्येवं कुतो वा जनकोऽपि वञ्जिते ।

गीते विषण्णोऽस्ति स वत्सराजः

स्मृत्वा प्रियां स्वां मुहुरेव वाद्यम् ॥ ४५ ॥

गतेऽर्धरात्रेऽङ्कुणगायकास्ते

सुमाश्च गानकणमतः पितापि ।

प्रभाततारेण सखोत्थितुं तत्

क्षोणीतले स्वप्रनिमज्जितोऽभूत् ॥ ४६ ॥

निशासुमश्यार्द्रतरे गवाक्ष -

द्वारा सुगन्धे स्पृशति स्वगात्रे ।

अदृश्यमातुः कश्शीतसान्त्व -

स्पर्शनं रोमाञ्चमघात् किमेषा ॥ ४७ ॥

सुभोत्थिते यारुनिशाविडङ्गे

कणस्वने चालपतीलु गाने ।

स्वर्गस्थिताया निजमातुरार्द्र -

स्वरं विजानाति किमेतदात्मा ॥ ४८ ॥

पुरा शकुन्ताः समवर्धयन् किं

प्रसूपरित्यक्तशिंशुं मधूण्या ।

किमस्ति यैषा करुणा मनुष्ये

त्यजत्यलं यः किमिडास्रमन्धून् ॥ ४९ ॥

निद्रोत्थिता मत्स्यततिस्तटिन्यां
शुक्रोऽप्युदेति प्रसृतेऽन्तरिक्षे ।
नीडाः प्रबुध्यन्ति य स्वस्तिवाचै -
रायात्युश्चात्र सुकुंडुमात्मम् ॥ ५० ॥

ग्रामोऽभिलो वर्षति वत्सलायां
यात्रामुद्धूर्ते शुभकामनानि ।
सर्वत्र पत्रेषु तृणेषु नेत्रे -
ष्वदृश्यतात्मप्रणयोद्विताश्रु ॥ ५१ ॥

येनात्मजाभाग्यमितीदमुक्तं
तेनापि पित्रा य मुद्धूर्तकेऽस्मिन् ।
पदं न किञ्चिद् वदितुं ल्यशक्ते -
नानीयते उस्तधृता तनूजा ॥ ५२ ॥

यत्स्वर्णपात्रं तिलकानपेक्षि
सैवेयमस्यै विदधाति भूयः ।
नीराजनं साश्रुविलोचनैः स
ग्रामीणशालीनमहाजनौघः ॥ ५३ ॥

समागतास्ते नृपकिङ्कुरास्ता -
मान्दोणिकामङ्गुलिभिर्दिशन्ति ।
तातं समाश्लिष्य तु तिष्ठतीयं
विनम्रमीदृग्विरलासङ्घिषुः ॥ ५४ ॥

भ्रमत्यथास्या नयनं भयार्तं
वाटीषु विन्यस्तपदासु बाल्ये ।
स्नेहातुरं याङ्गुणमत्विकाया -
मश्रूदितं किं कुरवोऽरुणाक्षः ॥ ५५ ॥

आरुढ्य मन्दं नतशीर्षकेयं
कर्णैरथे तत्र निषीदति स्म ।
कौशेयवस्त्रावृतपीठकेऽस्मिन्
भूयोऽपि सर्वैरवलोक्यमाना ॥ ५६ ॥

आमन्त्रणार्थं मुहुरक्षिमात्रे -
णसौ स्वतातं सकृदीक्षते य ।

अथापि यान्यं ... डमथान्यमारात्
स आगतस्तिष्ठति साश्रु मार्ष्टि ॥ ५७ ॥

जन्मान्तरं प्रत्यथ गच्छतीव
मन्दं यलद्गोणिकया प्रतस्थौ ।
शरीरमात्रं पुरतः प्रयाति
येतस्त्वनाथं द्रवतीलु पश्चात् ॥ ५८ ॥

मेघैश्चागत्य समावृतैः स्व -
नेत्रोदितार्कः सलसा तिरोऽलूत् ।
तातः स गोलश्च जनावली सा
ग्रामोऽभिलः स प्राणयैकपात्रम् ॥ ५९ ॥

तिरोहितं सर्वमलूत् तदन्तेऽ -
व्यक्तं तु पारान्तरदृश्यलूतम् ।
आविर्बलूवाथ सुयुक्वाण -
प्राकारभित्तिर्दिवमन्तरेण ॥ ६० ॥

ग्रामश्च पश्चात् परिदृश्यतेऽयं
समाप्तनाट्याङ्गुणवत् प्रशान्तः ।
ममैव रत्नं लृतमुज्जयिन्ये -
त्यलो कविर्निष्कमते य रङ्गात् ॥ ६१ ॥

यतुर्थः सर्गः

काव्यपथिकस्य दृश्यानि

पदभ्यां यरन्तमिल मां पथिकं विचित्र -
नानापथाः डरपुटेन निमन्त्रयन्ति ।
दूरे परं परिलसन्ति सुयुक्वाणा -
दङ्गाततीरतटिनीगिरिसानवश्च ॥ १ ॥

छत्रैश्च यामरयुतैः परमाधिकार -
मत्तानि तानि नगराणि मलोज्ज्वलानि ।
मुन्याश्रमाश्च परितः परिपावनास्त
ऐकाकिनः कतिपये जनसङ्घमध्ये ॥ २ ॥

द्वीपानि विक्षुम्भितसागरसंवृतानि

भूमौ मनुष्यलृष्टयेषु य कालभेदाः ।
 अेवं नवानि विविधानि मनोहराणि
 दृश्यानि मां प्रतिपिपालयिषन्ति दूरे ॥ ३ ॥ विशेषकम्
 ज्ञाता मयेयमिड माणवभूश्च रम्य -
 नीलाब्जवद् विकसदंभरमण्डलं य ।
 सम्मीलितेऽक्षियुगणेऽपि य भित्तिचित्र -
 पङ्क्तीव मन्मनसि सुस्फुटमेव भाति ॥ ४ ॥

शैलास्तदीयभृगवो रघुवीरपाद -
 मुद्राङ्कितावयवकाः सुमनोहराश्च ।
 कोनाणकेरितरुता वनकुल्यकाश्च
 नीजोद्यमैर्बलिभुञ्ज कलुषाम्रवाटाः ॥ ५ ॥

जम्बूलपङ्कवङ्गलनिर्भरकाननान्ताः
 मार्गोपवाटवृतिशोभनकेतकाश्च ।
 सीरैः सुकृष्टनवमृन्मदगन्धयुक्त -
 क्षेत्राणि बालकसमीरणासुन्दराणि ॥ ६ ॥

पर्णारुणार्द्ररसमञ्जितयर्मपाणी -
 शोषप्रदर्शनकवोषणगुडाङ्गुलानि ।
 अद्यापि यद्यपि मदिन्द्रियमादिकास्तद् -
 गन्धश्रुतीक्षणाभिदा विविधास्तथापि ॥ ७ ॥

पूर्वापराम्बियुगलान्तरितं छिमाद्रि -
 सेत्वन्तदूरसुविशालपथं प्रगच्छेः ।
 एत्थं छि मन्त्रयति माणवमार्द्ररागं
 सुस्वागतं कथयतीड मडापथश्च ॥ ८ ॥ कलापकम्
 गङ्गा य धूर्जटिशिरस्थजटाविमुक्ता
 वारान्निघेरुरसि गायति किं पतित्वा ।
 तत्रत्यतालवनमेयकतीरमेव
 गच्छत्यबोधत एवात्मपदाब्जयुगमम् ॥ ९ ॥

सारावमत्र पतितोत्पतितां य गङ्गां
 वारान्निधिं य सुविवेचयितुं त्वशक्यम् ।
 गाढात्मविस्मृतियुतं लयनं तयोस्त -

દદૈતરમ્યમપિ વાઙ્મનસોરતીતમ્ ॥ ૧૦ ॥

ભૂયઃ ક્રમાદ્યલતાં ગમિતે તરડ્ગે
શાન્તિર્વિભાતિ મહતી સ મિમીલ નેત્રે ।
પૂર્ણ હરેણ હૃદયં ચ તદા સમાધિ -
નિષ્ઠેન વીચિરહિતાંબુધિસન્નિભેન ॥ ૧૧ ॥

જયોત્સ્નોદિતા ચલતિ વીચિરિહ ક્રમેણ
જાગર્તિ વારિધિરથૈષ ચ કાવ્યપાન્થઃ ।
અસ્વસ્થમાનસતયા કિલ પૂર્વતારા
દૂરાત્ પ્રકાશયતિ સા શુભદં પ્રદીપમ્ ॥ ૧૨ ॥

ગચ્છત્યસૌ પ્રવહતિ પ્રકૃતિપ્રસન્ન -
ગીતોપમા ચ કળમાત્ર તુ દાક્ષિણાત્યા ।
યત્રાસ્તિ કિઞ્ચિદનુરાગજમામનસ્ય -
મજ્ઞાતવૃત્તમપિ ચિત્તલયં સમાનમ્ ॥ ૧૩ ॥

ભગ્ને નિમજ્જતિ મનસ્યદસીયભાવઃ
શુદ્ધો ભવત્યથ સ ગચ્છતિ ભૂય એવ ।
સંભાષયેય કમૃતે તુ વિહાયસોડન્યા -
દિત્યેવ તિષ્ઠતિ મહેન્દ્રગિરિર્ગરીયાન્ ॥ ૧૪ ॥

તસ્યોપરિ સ્થિતવતીહ મુનિત્વભાવે -
નોપત્યકોદિત ઇવાસ્વ ઉચ્ચ એકઃ ।
સમ્રાજ એવ પૃતના ચ દિશાં જિગીષોઃ
કસ્યાપિ દક્ષિણદિશાં ત્વરિતં જગામ ॥ ૧૫ ॥

કોડસ્મિન્ રથે રઘુરિહોદિતપૂર્વબોધાદ્
વંશીયગીતિનિવહઃ પ્રવિજાગરુકઃ ।
સ્વપ્રાપિતં સકલમેતદિતીવ કિં વા
સર્ગવ્યથાકિરણકૈરભિવ્યજ્યતે વા ॥ ૧૬ ॥

આજન્મશુદ્ધિસહિતાશ્ચ મહાહલાન્ત -
કર્માણ એવ ચ સમુદ્રવૃતક્ષિતીશાઃ ।
આનાકતો રથચરાશ્ચ સવિક્રમાશ્ચ
ભૂમિં હ્યભુજત તથા તદનન્તરે ચ ॥ ૧૭ ॥

वार्धक्यमेत्य मुनिवृत्तिमिडापुरेते
 वैवस्वता-वयगता वसुधाधिपालाः ।
 जज्जवत्यमानमडिताद्भुतनिर्भरैव
 येषां मडामडिमपूरितवंशगथा ॥ १८ ॥ युग्मकम्
 भास्वानिवोद्यमनूज्जवलविडमस्य
 पूर्वापराहसडितोऽस्तमितः स वंशः ।
 यद्गर्भेने समुच्चितं लयमाप लृद्य -
 शब्दाभिधेययुगलं गिरिजेश्वराभम् ॥ १९ ॥

कश्चिद् वनान्तभुवि उन्त मडर्षिधेनुं
 सम्राट् स्म थारयति डेसरिणं थ डिस्रम् ।
 शान्तोऽयमात्मतनुमामिषपिण्डवत् स्वी -
 कृत्यर्षिधे-वसुसुरक्षाणामार्थयथ्य ॥ २० ॥
 त्राणः क्षतादिति डि रुडिरियं पदस्य
 क्षत्रस्य येति विवृणोति डरिं नृपालः ।
 प्राणांस्त्यजामि नडि धर्ममिति प्रतिज्ञा -
 दार्ढ्यम् न डस्य थ नमस्कृतियोग्यमस्य ॥ २१ ॥

उन्मीलतीव नयनं कुलसुप्रभातं
 भूपस्य तस्य शिशुराविरभून्मनोऽः ।
 नामापि तस्य रघुरित्यकरोथ्य येन
 भूमौ थ नाडभुवि वंशयशश्चडास्ति ॥ २२ ॥

आत्मप्रियानिधनतः सुतविप्रयोगात्
 साध्वीमणिप्रियतमात्यजनाथ्य तीव्रात् ।
 दुःभाग्निशुद्धलृद्येषु नृपेषु तेषु
 भूमिं थथाविधि परं पस्त्रिपालयत्सु ॥ २३ ॥

तद्भ्रशडीर्तिरपि भूरितरप्रताप -
 पूर्वाह्निसूर्यवदडो परिभासते स्म ।
 अन्तेऽवरोडणमभूथ्य गुणौजसां तु
 सूर्योऽग्निवर्णसदृशश्चरमाद्रिमेति ॥ २४ ॥ युग्मकम्
 पार्थ शरीरमिड न स्वयशःशरीरं
 म्णानेतरे त्वमलिनं परिरिक्षितुं थ ।

त्यक्तं धनं धनमिति ध्रुवतोऽधिगन्तु -
मादानतोऽप्यधिकमन्यकृते प्रदातुम् ॥ २५ ॥

येऽधारयन् मकुटदण्डयुगं य ते क्व
राजाधिकारमधुमत्तमलीमसाः क्व ।
डा तद्विपयरितादिकमग्निवर्षा -
राजप्रमत्तयरितावधिकं दुरन्तम् ॥ २६ ॥

काव्यं यदा विरचितं परिपूर्णामेव -
माचार्यवाग् ध्वनति तद्दुदये पुरोक्ता ।
भावत्सूक्तिनिवडो रुचिरः कदाचित्
प्राप्स्यत्यसंशयमथोज्जयिनीलृदन्तम् ॥ २७ ॥ विशेषकम्
प्राप्स्यत्यडो किमथ कोऽस्य निगूढमर्थं
वेत्स्यत्यसौ नृपपुरी ननु रत्नकामा ।
शक्तिः किमस्ति वयसः परिर्तुमेव
भङ्गोऽनीतिमथ रक्षितुमार्तवर्गम् ॥ २८ ॥

जाने न वक्तुमुचितोत्तरमस्य सर्व -
स्यैतत्तु वस्मि करुणैव कवीन्द्रवाणी ।
आयाहि जानकि पितुर्गुणमाश्रमं मे
देशान्तरस्थमिति भावय मा विषीद ॥ २९ ॥

येतत्सुभाषितनिदानदयापयोधै
आकन्दितानुसरणैकलृटे नमोऽस्तु ।
शणोकोऽभवद्युवकिरातपृषत्विद्ध -
कौञ्चाभिदृष्टिजमितः किल यस्य शोकः ॥ ३० ॥

येतत्पथे किल रघूद्रलृष्टिज्याभि -
यानं मडोत्सवसमं समतीतपूर्वम् ।
तांबूलपत्ररचिताञ्जलिभिर्निपीय
केरासवं भटजनोऽत्र विशाश्रमुः किम् ॥ ३१ ॥

मार्गं तमेवमनुसृत्य तदा य काव्य -
पान्थोऽप्ययं यरति केवलपादयारी ।
नास्त्येव तस्य मनुजोऽनुयश्च कश्चि -
न्नास्त्येव तस्य तु रथश्च तुरङ्गमाश्र ॥ ३२ ॥

अस्त्यस्य भूर्जतरुपत्रमयोऽसलंभी
भाएऽस्तु केवलममुं न सभाजयन्ति ।
युद्धे पराजितनृपाश्च परन्तु शुद्ध -
ग्रामीणसौर्द्धमियं प्रकृतिश्च रम्या ॥ ३३ ॥

पूगैश्च मारुतयलङ्कलभारनम्रै -
राविःप्रभेण पुरतोऽब्धितटेन यास्यन् ।
सोऽयं समुद्रयुणुकस्मृतिगन्धवालि -
कावेर्युपासिततटैः परिगच्छति स्म ॥ ३४ ॥

आकण्ठमज्जनवतो भङ्गमुक्तकैः स -
न्तुष्टान् करोषि कविते ननु ताम्रपर्णि ।
मुक्तावलीव पतिता सितसैकते सा
यक्षुष्मतां परमनिर्वृतिमातनोति ॥ ३५ ॥

पश्चात् तदा मलयसामुमतो निमन्त्र -
ण्णावालि यन्धनमरुत् तमुपैति मन्धम् ।
भूयोऽपि तत्परिसरप्रकृतिप्रदत्त -
सौन्दर्यपूरितमनाः स तु याति पान्थः ॥ ३६ ॥

डारीतकैर्दधितमूषणवल्गरीषु
थैलाङ्गलाडितसुगन्धतनुर्नभस्वान् ।
दृश्यौ पुरो मलयदद्दुर्परवतौ ता -
वुर्व्याः स्तनाविव तटार्दितयन्धनौ स्तः ॥ ३७ ॥

सञ्ज्याद्रिपङ्क्तिरथ दृश्यत अेव भूम्याः
अस्तांशुकोद्धुरनितंभसमानरम्या ।
बालानिलैश्च मुरथीसुभशीतणोप -
थारं करोति नवकेतकरोणुगन्धैः ॥ ३८ ॥

वेलासमीरणसमीरितराजताणी -
राजिध्वनिं सकुतुकं मुडुरेव शृण्वन् ।
सौन्दर्यधामनि दिशाभुवि दक्षिणस्थां
तीर्थाटकः कविवरः स मुदा प्रयाति ॥ ३९ ॥

तस्योत्तरायणदिनात् पथिकस्य पूर्वा
रात्रिस्तदैकविपुलोज्ज्वलसन्नशावा ।

अल्पप्रकाशकशिलाभयभित्तिदीप -
ज्वालामुखेषु स जगदवस्थितोऽस्ति ॥ ४० ॥

अन्येषु सुमिमुपयत्सु स नैजभाऽऽ -
भन्धं विमोचयति सन्निहितेषु तत्र ।
भूर्जत्वयां शकलितेषु विवृत्य सम्प्र -
त्येकैकमाहितमुदं य पठत्यथोच्यैः ॥ ४१ ॥

पत्नीवियोगपरिभेदविलोलयित्त -
जन्यं श्रुतं तदजदीनविलापवाक्यम् ।
किञ्चित् परं मृदुलवस्तु निलन्तुमत्र
कालः सदा वितनुते मृदुमेव वस्तु ॥ ४२ ॥

तस्थानुबन्धि कथितं कविना तुषार -
सेकाढतं सरसिजं त्विति गद्गदेन ।
सत्राधिवासिषु गतेषु सशब्दनिद्रां
शेते परं कविरपीड विनिद्र एव ॥ ४३ ॥

कोकस्य दीनरुदितेन समानमेतत् -
काव्यं पुनः प्रवडति स्रगियं यदीत्यम् ।
शुवापडा भवति येत् तददं कुतो वा
शुवामि योऽमृतं वृष्टि स्रजमेव यैनाम् ॥ ४४ ॥

पाषाणभयमृततां भजते कदाचित्
पाषाणतां प्रजति यामृतमन्यदापि ।
येतत्तु सर्वमपि नैव मनुष्यनिष्ठं
किन्तुवीश्वरेहितमिति प्रजिगाय उच्यैः ॥ ४५ ॥

स्नेहातुरस्वरलयात्मकगीतकेऽस्मिन्
पात्यात्मदुःखमथवाजविलाप एव ।
भूषा निरर्थविकला किल शून्यशय्या
जाता ममेति सडसावसिते तु गीते ॥ ४६ ॥

पप्रच्छ कश्चिदथ मित्र विरम्यते किं
कर्तास्य को भवति किं स हि काण्डिदासः ।
कोऽसावितीड पुनरप्यथ काव्यकारः
कश्चित् तथोत्तरयितुं प्रतिभाति तस्य ॥ ४७ ॥ युग्मकम्

भूयोऽपि तेन कथितं न छि काण्डिदासं
 जाने न केनचिद्दुष्टीरितपूर्व अेषः ।
 किन्तु त्वदावपिततत्कृतकाव्यभाण्ड -
 संभावनेन मम तृप्तिरडो न जाता ॥ ४८ ॥

काव्यं तदाशु लिप्पितुं पठितुं ममाशा
 जागर्ति तत् त्वमतिथीभव मेऽद्य रात्रौ ।
 कोशद्वयं यरति येद् गृहमस्ति मे तद्
 गृहीष्व ते सभिन्मन्त्राणमेतदेव ॥ ४९ ॥

अेवं मनोऽरसुसंस्कृतभाषणेषु
 यात्मावबोधजनकेष्वभिन्मन्त्रेषु ।
 विज्ञेन काव्यरसिकेन कृतेषु तेषु
 श्रोत्रं गतेषु कवितात्मनि तुष्टिमाप ॥ ५० ॥

अन्येधुरस्य सुमनस्सुलुढो निकेते
 पीयुषवत् प्रवडति स्म सुकाव्यगीतिः ।
 नोक्ता तदापि निजसत्यकथातिथेया -
 यास्तां कविः क इति काव्यमिदं तु कार्यम् ॥ ५१ ॥

वायः स भूर्जदलतोऽनुलिभत्यथ स्व -
 नारायकेन सुलुढुत्तमतालपत्रे ।
 काव्यं स्वकीयमिड तत् प्रथमं शृणोति
 भावार्द्रकं श्रुतिपवित्रमडोऽन्यकण्ठात् ॥ ५२ ॥

आमन्थ्य तं तदनु मित्रवरं स काव्य -
 पान्थः समारभत नैजसुदीर्घयात्राम् ।
 भूयोऽपि पर्वतततिस्तटिनीकदंभः
 क्षेत्राणि मित्रनिवडस्ततसत्रशालाः ॥ ५३ ॥

वकुत्राञ्जमघलडरी यवनाऽगनानां
 यत्राधिकं डरति नेत्रमयं प्रदेशः ।
 द्वाक्षालतावलिनिकुञ्जवृताञ्जिनेषु
 कादंभरीरसरताः सुमिणन्ति यत्र ॥ ५४ ॥

तेषां मनोऽरसुसौलुढसत्कृतीस्ताः
 स्वीकृत्य याप्रकटितस्वयथार्थभावः ।

વૈરાગિવત્ સ તુ યુવા કવનાનિ કાળિ -
 દાસસ્ય કસ્યચિદિહાલપતિ પ્રકામમ્ ॥ ૫૫ ॥ વિશેષકમ્
 એવં સમાનહૃદયૈર્બહુભિર્મનુષ્યૈ -
 નાનાવિઘ્નૈઃ પ્રચલિતા કથનૈરથેયમ્ ।
 વાગ્વલ્લરી બહુળપક્ષશશાહુતુલ્યા
 સંવર્ધિતાસ્ય કવિતાપથિકસ્ય કીર્તિઃ ॥ ૫૬ ॥

રાત્ર્યાગમે ભવતિ ચોત્તરદિગ્વિભાગે
 દેવાલયેડત્ર મહિતોજ્જવલકીર્તિયુક્તે ।
 દીપાવલી વિરળકાન્તિરનુક્રમેણ
 જાતાસ્તિ નિશ્ચલતરા પ્રકૃતીશ્ચરી ચ ॥ ૫૭ ॥

આરાધનોપકૃતમન્ત્રતતિઃ પવિત્ર -
 ઘણ્ટોદિતધ્વનિરપિ પ્રશમત્યમેતિ ।
 મિષ્ટાન્નભોજનસમેધિતચિત્તહર્ષા
 વિપ્રાસ્તદગ્રવસતિં પરિતો નિષણ્ણાઃ ॥ ૫૮ ॥

તેષાં સુનર્મવચનાન્યલસં વિશ્વૃણ્વ -
 ત્રાસ્તે કવિઃ સ નિતરાં વિજને યથા સ્યાત્ ।
 સંભાષણસ્ય વિષયસ્તુ કવેશ્ચ કાળિ -
 દાસસ્ય દેશકવિતાસવિશેષતાદિઃ ॥ ૫૯ ॥

વડ્ગં કલિડ્ગમથ કુંકુમદેશમેવ -
 માહુર્જના બહુવિધાઃ કવિજન્મદેશમ્ ।
 કેચિદ્ વદન્તિ કવિજન્મ ન ચૈવ સમ -
 સ્વાજન્મપુણ્યનગરીષ્વિતિ નિર્વિશદુમ્ ॥ ૬૦ ॥

ગોપોડસ્તિ નિસ્સ્વકુલજઃ કિલ માળવસ્ય
 ગ્રામસ્ય સૂનુરિતિ તદ્રસને ચ સાક્ષાત્ ।
 કાળ્યા કૃતાક્ષરવરપ્રવિલેખનેન
 ભેજે કવિત્વમિતિ ચ પ્રવદન્તિ કેચિત્ ॥ ૬૧ ॥

પ્રાદુર્ભૂવુશિહ તસ્ય ચ જાતિજન્મ -
 દેશાનુબન્ધિતવિચિત્રકથાવિવાદાઃ ।
 વાદેન કિં ફલમનેન જનિશ્ચ યત્ર -
 કુત્રાપિ વા ભવતુ સા કવિતા સુધા નુ ॥ ૬૨ ॥

सूनं तु न प्रभवति स्वसुगन्धगुप्त्यै
सोऽयं भङ्गिर्गति निश्चसितश्छलेन ।
वायुर्न तन्नियमनाय य शक्तिभूः स्याद्
व्याप्नोत्ययं परिमणोऽपि य वायुमार्गो ॥ ६३ ॥

भूयोऽपि भूर्जतरुयर्मविलेपनेन
यावर्तनेन लृष्टुपस्थितिकारकेण ।
अन्योन्यसंविनिमयेन य तानि रम्य -
काव्यानि पात्रमभवन् किल कीर्तिराशेः ॥ ६४ ॥

आसीत् कमेण निजभाण्डतलोपशायि -
काव्याध्यगस्य नयनं सुकृताश्रुपूर्णांम् ।
आयाति यं भ्रमणकौतुकिनं विरागाद्
रागाकुला वराणामाव्यधुतार्द्रपाणिः ॥ ६५ ॥

आरात् स्वयंवरवधूरिव कीर्तिलक्ष्मी -
गोपायति स्वयमथाप्ययमात्मना तु ।
शब्दाभिधेययुगलं तदुपासितं य
नृत्यत्यथोज्ज्वलमुमेशवदात्मनीड ॥ ६६ ॥ युग्मकम्
किञ्चित् तथापि विरडोदितलोलेदुग्ध -
मुद्वेलयत्यधिकमेव मनस्तदीयम् ।
कर्णारथात् तदनु दूरमपागतात् त -
दृष्टिस्तु तं समुपगच्छति दीनदीनम् ॥ ६७ ॥

पञ्चमः सर्गः

द्वेवतात्मनोऽङ्गतले

पाथो न जानाति यानमिदमविराम -
मस्थान्तरा सूर्ययानम् ।
उपरिगतमथ कियद्वितीत्यं ?
पूर्वद्विशि पूणेन्दुमुकुटं समुख्य कति
राकानिशाः समायाताः ॥ १ ॥

यरदश्चनिकरततसौन्धवतटानां
स्फुटितकश्मीरञ्जक्षेत्रनिययानां

परतः प्रदृश्यते प्रालेयशैलः ।
 उन्निद्रमर्मरितडरितपत्रेषु
 पुन्नागपुष्पसौरभ्योज्ज्वलेषु
 प्रस्तरेश्वत्रत्यभृगनाभिसंस्पर्श -
 गन्धवद्विरितटमुपेत्य स निष्पन्नः ॥ २ ॥

विकिरति छिमस्तुङ्गशङ्गतो गायति य
 कीयको भ्रमरकृतरन्ध्रः ।
 गन्धर्ववल्लकीतुल्या छिमापगा
 जागर्ति गानैः कुतश्चित् ।
 भूर्जतरुपत्रपुटपाणीषु धातुरस -
 रक्ताभलिपिषु रक्ताभिः ।
 विधाधराङ्गनाभिलिम्पितमन्मथा -
 लेपाः डिमेतेऽब्दशकलाः ॥ ३ ॥

पुन्नागमन्दारनवपारिजातकैः
 संभूय पुष्पिते तस्मिन् भृगौ सदा -
 प्युन्निद्रमास्ते वसन्तः ।
 तमातपोग्रशङ्गे तत्र निष्ठुष्टं
 प्रज्वलत्यूष्मागमर्तुः ।
 उन्मुष्पं यातकं वात्सल्यभिन्दुभिस्-
 तर्पयत्स्वप्निकरेषु ।
 अन्तराणस्थलस्थान्तरा नर्तनं
 धत्ते य वर्षामयूरः ।
 सुन्दरपरागसुमसंकाशछिमधूणि -
 संकुलेष्वयलकटकेषु ।
 आयाति ङः शिशिरडेमन्तशारदे -
 ष्वेते किमायान्ति सर्वे ?
 सम्मिणति यत्र ङा सर्वर्तुश्च्यता
 तत्रैव समुपैति पाथः ।
 उत्तुंगडैमवतशङ्गकूटं समा -
 रुढवानेकान्तपाथः ॥ ४ ॥
 स्वर्गायते भूमिरत्र शेते सुष्पं

स्वर्गः क्षमाङ्गतमेत्य ।
 क्षोणीतलेऽपि विडरदेवभूसुखिन -
 पूरितोऽयं सानुदेशः ।
 श्रूयते पार्श्वेषु नागभूम्योः सुरत -
 सल्लापमर्मरनिनादः ।
 अत्र छि स्वर्गीयदर्षः ॥ ५ ॥

धत्ते तुषारकणिकां शंभुभस्म वा
 ड्यत्रत्यपर्वतभ्यूढः ?
 अरुणप्रभोज्ज्वलं उरनिटिललोचनं
 प्रोन्मीलतीव मार्तण्डः ।
 उरजटायां धवणगिरिकूटकेऽथवा
 भासते सितयन्द्रलेपा ?
 शृङ्गेषु सान्द्रं समाधिस्थधूर्जटेः
 शान्तिपूर्णा मलाभौनम् ।
 तस्मिन् विलीयते वृद्धयं प्रशान्तम् ॥ ६ ॥

समुद्देति कस्मात् कुतो वानुमात्रं वि -
 वर्धमानो ऽमरुताणः ?
 श्रीरङ्गके नटननिर्मग्ननटराज -
 करगतमडाऽमरुताणः ।
 नासौ दिवास्वप्नमथवा मतिभ्रमो
 वृद्धयनयनेक्षितं सत्यम् ।
 आकाशभूम्यौ दिवारात्रकारका -
 वादित्ययन्द्रौ य सकलभुवनान्यपि
 सम्पूरयन्मडाकाणनटनं तदा
 जागर्ति पथिकस्य पुरतः ।
 नयननणिनं परमदर्शेण पूरितम् ।
 नवसर्गताणसुस्पन्धितमिदानीं
 ऽमरुपरो भवति वृद्धयम् ॥ ७ ॥

सायन्तने रभ्यमन्दारपत्रव -
 नेत्रे निमीलिते मन्दम् ।
 तार्तीयनेत्रं समुन्मीलितं येन

पश्यति त्रिभुवनं पा-थः ।

वैराग्यमेत्य कठिने तपसि लीनं

मारारिमात्मनाथं लब्धुमाग्राडात् ।

तीप्रानुरागार्द्रचित्तां तपस्विनीं

पश्यत्यपार्णां स पा-थः ।

गुप्तं निबद्धसुमभाषां मधुप्रियं

लुप्तधैर्यं हरं तार्तीयनेत्राग्नि -

तमं मृतं पतिं स्मृत्वा कुररीव

याकन्दतीं रतिं

पश्यति मुहुर्मनसि पा-थः ॥ ८ ॥

परिणामसुन्दरकथायां य तस्यां

शिवपार्वतीविवाहार्थं समागतम् ।

आर्द्रक्षतेन पद्मातपत्रेण मा-

ङ्गल्यस्तवेन याङ्गणादार्द्रमानसं

लक्ष्मीं य वार्णां य देवीद्वयं यथा

पत्रे लिपत्यसौ स्वयमेव पा-थः ॥ ९ ॥

गङ्गाकणिन्दजेऽसेविषातां यमर -

युक्ते मडेशं य पार्श्वद्वयेऽपि ।

निजभूतगणसेवितातोद्यधोषः

समुदेति सर्वतोऽतन्द्रम् ।

किङ्किणीडासरुतवृषभपृष्ठे व्याघ्र -

थर्मास्तृतेऽर्धनारीशः पुरोभुवि

आनन्दमूर्तिरायाति ।

नेतुं तमेव निजपत्तनं पर्वता -

धीशे समागते श्रूयते गीरियम् :

भूमेर्दिवश्च संरक्षकमसौ सुतं

जनधिष्यति ध्रुवं स्कन्दम् ॥ १० ॥

कल्पद्रुकाभधेन्वमृतादि सर्वं

स्वर्गं ते स्वाधीनमेव ।

यस्य परिरक्षार्थमावश्यकं भवति

मर्त्यभुवि कस्यचिद् बालस्य जन्म ॥ ११ ॥

स्वर्गशामानां किमेषा धरित्री ?
 मर्त्यस्य भूनिवासः शाप एव किम् ?
 सुस्थिरस्नेहबन्धा जन्मजन्मसु
 पुष्पिता तिक्रतमधुराणि य इलान्यत्र
 यच्छन्ति लोकान्तरं किमेतादृशं
 वर्ततेऽस्मिन् मडाभ्रज्ज्माएडभाएडे ?
 पृथिवी ङ्युदादरमणीया ॥ १२ ॥

तीव्रप्राणयोज्ज्वलात्मनां मेणन -
 सत्रं छि डैमवतभूमिः ।
 डेमकूटायलशृङ्गात् सकौतुक -
 मायान्ति भूमौ सुरास्ते ।
 रङ्गे तु नामस्थवितापराधतो
 गुरुशापडेतोः कदाचित्
 उर्वशी यागमत् स्वप्रतुल्या
 अस्वर्गज्ञा सुधामास्वादयच्च या
 विक्रमनृपालदृष्टयानुरागः ।
 अप्सरा आयनुभुङ्क्ते स्म मर्त्यस्य
 सौडार्दशुद्धदौर्बल्यान्यडो तदा ॥ १३ ॥

संभ्रमन्मेघमाला पुण्यवाहिनी -
 दृष्टयाद् गृहीत्वांभुङ्कणतति पुनरथ
 मार्गान्तरेण प्रयाति ।
 एवं स पान्योऽपि डैमवतभूमैः
 सुरभिलशिलाशकलतुल्यं
 वंशनाणीपूर्वमधुसमानं
 दृष्टये य मधुरानुभूतीः समादृत्य
 सोपानतोऽवतीर्णोऽस्ति ।
 पथदशिक्यं विभाततारा ॥ १४ ॥

षष्ठः सर्गः

पुनरपि माणवे

ज्वलन्ति मार्गोत्थयपार्श्वभाजः
पलाशपुष्पाग्निक्वाः प्रकामम् ।
यद्दर्शनात् सोऽभिललाष पान्थः
प्राप्तुं निजग्राममपूर्वरम्यम् ॥ १ ॥

परन्तु तत्रास्ति निजं किमेत -
स्थितान्तरा तं विमनीकरोति ।
ततः स गूढात्मकलृक्षतानां
रक्तार्द्रभिन्दून् परिमार्ष्टि मन्धम् ॥ २ ॥

तुषारवङ्गशुकशारदुर्तु -
सन्ध्यानिभा डेयमुद्येति तत्र ।
न किञ्चिद्दुक्त्वापि यदीयनेत्रं
सर्वं वदत्येव सदा समार्द्रम् ॥ ३ ॥

शनैः शनैरेव तदीयरुपं
तिरोभवत्यक्षिपथात् कवेः किम् ।
अव्यक्ततेतोः स य तद्दुमार्था
नामाकरोन्माणविकेति लुधम् ॥ ४ ॥

अस्त्यग्निमित्रो विद्विशाधिपो यः
सोल्वासमास्ते निजवल्बलाभिः ।
योऽभूत् परं चित्रपटस्थकन्या -
लावण्यमाध्वीस्वदनेऽतिसक्तः ॥ ५ ॥

तत्राप्तिसिद्धौ कलिताक्षतन्त्रै -
र्विदूषकोपायशतैश्च राज्ञा ।
जयार्थमार्थाश्च लघूपुञ्जपै -
रासूत्रितैर्नाट्यगुरुत्थयुद्धैः ॥ ६ ॥

अन्तःपुरस्थप्रमदामद्वैश्च
युक्तं विभक्ताङ्गकमन्तरङ्गे ।
प्रयुज्यते नाटकमत्र सङ्घ -
व्याकल्पिता माणविकैव भाति ॥ ७ ॥ युग्मकम्

पादांभुजं माणवकन्यकायाः
सभी न वा ते लुधयाभिवान्छा ।

अलङ्कारकृतं मणिनूपुराल -
 कृतं य रम्यं य तनोति पान्थ ॥ ८ ॥

अपुष्पितस्य प्रमदावनस्था -
 शोकस्य तां दौडदके नियुङ्क्ते ।
 देवी दयाधाम य धारिणी किं
 पान्थाथवा ते हृदयाभिवाञ्छा ॥ ९ ॥

सकुण्डमणः पञ्चदिनान्तरेऽभू -
 दशोकवृक्षोऽपि नितान्तशोभः ।
 भूर्जत्वशीत्थं लिपतस्तवात्र
 उर्षाश्रुधारा पतिता मुहुः किम् ॥ १० ॥

देवीपदार्धं सुकुमारलोला -
 मेतां सुकन्यां परिचारवृत्तौ ।
 नियुञ्जते ये स्म पुनस्त एव
 लज्जानवनम्रा ननु संभ्रमवुः ॥ ११ ॥

मनोहरोऽयं किल विग्रहः किं
 सितेन नीपेन विधीयते स्म ।
 संकल्पचित्रादथवा सञ्जव -
 स्वतृपमाधाय समुत्थितोऽभूत् ॥ १२ ॥

यथा विलोलेषु दलेषु मन्द -
 समीरणस्पर्शविधौ तथास्याः ।
 कराङ्गुलीस्पन्दमृदुप्रकम्पो
 व्याप्नोति पक्ष्मावृतनीलनेत्रे ॥ १३ ॥

नृत्यत्पदे ते मणिनूपुराभ्या -
 मभङ्गुणं ताणतरङ्गिते स्तः ।
 कदा नु पश्याम्यहमस्वतन्त्रे -
 त्युक्तं तथा किं कविमेव गीतम् ॥ १४ ॥

वितीर्य भ्रूयश्छलिताभ्यलास्य -
 माधुर्यकं माणविके तिरोऽभूः ।
 तिष्ठस्यहो किं विदिशाधिपस्यो -
 ज्जयिन्यधीशस्य पुरोऽथवा त्वम् ॥ १५ ॥

હરિત્વૃણોડયં સ્મરતીહ ભૂમૌ
નીલં નભો વીક્ષ્ય શયાન એવ ।
ખગો યદિ સ્યાં શરવેધિલુબ્ધઃ
કુતશ્ચિદસ્તીત્યવબોધહીનઃ ॥ ૧૬ ॥

ઉપર્યુપર્યુકુચને પતિષ્યા -
મ્યેકેન રોદેન ચ મૃત્યુમેમિ ।
અસડુખ્યબાણક્ષતજક્તદેહો -
ધ્યાયુર્વિવૃઘ્ઘૈ હ્યામિલાષુકોડસ્તિ ॥ ૧૭ ॥ યુગ્મકમ્
પૃષ્ઠમગ્ચે શયિતોડપિ કશ્ચિત્
પ્રતીક્ષિતું જીવિતમીહતે હા ।
એકામિલાષસ્તુ કવેરિહાસ્તિ
તદ્દર્શનં સ્નિગ્ધપવિત્રહૃદયમ્ ॥ ૧૮ ॥

પ્રતીક્ષયા શ્યામજડીકૃતાયાં
રાત્રૌ ચ દીર્ઘપ્રહરાકુલાભામ્ ।
સર્વં વૃથૈવેતિ હૃદન્તરાણે
મન્ત્રે શ્રુતેડપિ ધ્વનતીવ કર્ણો ॥ ૧૯ ॥

અશબ્દમપ્યત્યધિકં સુશક્ત -
માહ્વાનમામં ત્વિહ શૂન્યતાયાઃ ।
ગૃહાતુરોડયં પથિકઃ પ્રયાતિ
તં દક્ષિણાશાપથમેવ પશ્યન્ ॥ ૨૦ ॥ યુગ્મકમ્
કચ્ચિત્ તતઃ પૃચ્છતિ નિમ્નગાયા
વીચી -સ કુત્રાસ્તિ સુહૃદ્દરો નઃ ।
કચ્ચિત્ પ્રતીક્ષાભરિતઃ સ પાન્ય -
મશ્વત્યવૃક્ષોડડુગુલિમિશ્ચ તત્ર ॥ ૨૧ ॥

આસ્તે નિમેષાકલનેન કચ્ચિત્
પ્રત્યુદ્ગમાર્થં ચ પલાશવૃક્ષાઃ ।
તિષ્ઠન્તિ તત્રાતિમનોહરાભાન્
ધૃત્વા પ્રસૂનોજ્જવલસુપ્રદીપાન્ ॥ ૨૨ ॥ યુગ્મકમ્
વૃષ્ટિર્ન વા પર્યવસાનમાપે -

त्यालात्र मृत्सामुद्दुलोषरागन्धः ।
 प्रलस्य यक्षीव विमुक्तकेशा
 स्थितः प्रसूनैः कुटजद्रुमोऽसौ ॥ २३ ॥

परोक्षतस्तिष्ठति केतकीयं
 लज्जानता पुष्पवती मनोहा ।
 वेश्याकुमारीनिभलेमपुष्पः
 किरातिकामो भकुण्ड्रुमोऽपि ॥ २४ ॥

विराजमानौ कुसुमांबराणि
 धृत्वा मनोमोहनवाटिकायाम् ।
 लोभ्रद्रुमो माधति पुष्पवृद्धि -
 षडकुलोऽसौ तिलकस्तथैव ॥ २५ ॥ युग्मकम्
 नभस्वतोऽसावभिलावकाल -
 श्चिनोत्ययं माणवगन्धराजिम् ।
 प्रत्युद्ग्राज्यागतमत्र सम्यक्
 सदागते वेत्सि जन् किमेनम् ॥ २६ ॥

यः पूरितोदात्तसुष्पोऽग्राप -
 येताश्च योऽदग्धवपुर्निदाघे ।
 अस्तोऽपि शीतैर्न जडीकृतो यः
 संवत्सरान् यो भुङ्क्ते सञ्चयार ॥ २७ ॥

सर्गस्थितो यो निजयित्तभारान्
 भूर्जत्वयेष्वन्ववतारयस्य ।
 दीर्घप्रवासात्परमिष्टतीर्थं
 प्राप्येव यो निःश्वसितं करोति ॥ २८ ॥

मृत्वं य तन्माणवदेशकोणे
 भाग्यायति यो मनुते स्वकीयाम् ।
 सोऽयं स्वभाएऽं वटवृक्षमूले
 निक्षिप्य तत्रैव सुभं य शिश्ये ॥ २९ ॥ विशेषकम्
 वटद्रुपत्राण्यवकाशतोऽधो
 द्रवन्ति किं पुष्करनीलिमानि ।
 अनेन योत्तानशयेन दृष्टं

નભો લસત્યેવ કિમપ્યપૂર્વમ્ ॥ ૩૦ ॥

બાલ્હીકપુષ્પાસ્તૃતકોમળાભં
કાશ્મીરદેશં સુરસિદ્ધસેવ્યમ્ ।
ગડ્ગાપ્રપાતાદ્ર્હિમાદ્રિતુડ્ગ -
શ્ડ્ગં ચ દૃષ્ટ્વા વિનિવર્તમાનઃ ॥ ૩૧ ॥

પાન્થોડયમેતસ્ય મુખાવલોકાદ્
ગ્રામસ્ય કિં જાયત એવ બાઢમ્ ।
આદ્ર્ઞિયિતાક્ષશ્ચ સમુત્સુકશ્ચા -
પ્યાનન્દતાળદ્રુતમાનસશ્ચ ॥ ૩૨ ॥ યુગ્મકમ્
પગ્ચેન્દ્રિયૈરપ્યનુભૂયતે સ્મ
યાદાન્નલાવણ્યરસોડત્ર નૂનમ્ ।
અત્રૈવ દૃષ્ટા હ્યૃતુપર્યયાણાં
શોભાદ્ભુતૈરાધમથાદરૈશ્ચ ॥ ૩૩ ॥

વર્ષેરનેકૈસ્તમદૃષ્ટપૂર્વા
દિદૃક્ષવશ્ચાત્ર હિ વિસ્મયન્તે ।
સમાવૃતૈરાગત એવ કાળિ -
દાસોડયમિત્યાત્મગતં તદુક્તમ્ ॥ ૩૪ ॥

કવ વા ભવાન્ કાલમિયન્તમાસી -
દસ્માન્ ન કિં વિસ્મૃતવાનસીતિ ।
ક્ષેમોક્તયઃ સ્નેહભરાદ્ભુતાદ્ર્ઞઃ
શ્રુતાઃ પરં તેન ગૃહાતુરેણ ॥ ૩૫ ॥

યાત્રાસુ મધ્યેડત્ર વિશશ્રમુર્યે
વિદ્દદ્દરૈસ્તૈર્વિષયીકૃતોડભૂત્ ।
કવીન્દ્રમુક્તામણિકાળિદાસ -
સ્તદીયકાવ્યાનિ ચ તત્પ્રશંસા ॥ ૩૬ ॥

કવિઃ સ કિદૈશ્ય ઇતિ પ્રકામં
શ્રુતોડત્ર વાદપ્રતિવાદઘોષઃ ।
અત્રત્ય એવાસ્તિ સ કાવ્યકાર
ઇત્યાત્મતુષ્ટિપ્રભવશ્ચ શબ્દઃ ॥ ૩૭ ॥

તત્કાવ્યખાણ્ડાઃ પ્રથિતાઃ કિવાસન્

कर्णानुकर्णश्रवणेन योक्त्या ।
नासौ तदव्याजमुभानि पश्यन्
स्वापह्वयेन प्रभुरत्र वक्तुम् ॥ ३८ ॥

तस्थौ विनम्रः स यथापराधं
कृत्वा पुनस्तममनाश्च जातः ।
ग्रामीणवृद्धोदितवत्सलत्व -
माङ्गादमावा हि बभूव तस्मिन् ॥ ३९ ॥

ग्रामे किमत्रास्ति मदीयमेत -
स्थिन्ता तिरोऽभून्नृजबन्धवो हि ।
परिस्थिताः स्वस्थ कृतेऽभिमान -
भाजास्त्वमे ग्रामजना वराकाः ॥ ४० ॥

किं नो विलाय त्वमितो गमिष्य -
स्येवं हि पृच्छत्यथ मित्रमेकम् ।
न नेत्युवाथापि तु चन्द्रकान्त -
तुल्यं तदात्मा द्रवतीव भाति ॥ ४१ ॥

पादे यलत्यर्धविभोधवत्तद् -
ग्रामे पुरा वृद्धकुटीं निशाम्य ।
अन्तर्न कोऽपीत्यनुयोगि नेत्रं
श्रुतं य वृद्धः स भृतो बभूव ॥ ४२ ॥

निजैकपुत्रीविरडाकुलोऽसौ
न कञ्चिदूचे कतिचिद्दिनेषु ।
अथैकदा योऽुयते स्म पक्षी
शून्यं त्वभूत् पञ्जरमेष गेहः ॥ ४३ ॥

पुरातनप्रेमकथाश्च काश्चि -
न्नीडादितः श्रोत्रपथं प्रविष्टाः ।
किं तत् स्मरन्त्युज्जयिनीसुवर्णा -
नीऽोपबद्धास्ति विडङ्गबाला ॥ ४४ ॥

न सन्ति पापानि विमुक्तिसिद्धौ
किं तापशान्त्यै प्रभवेन्नदीयम् ।
ग्रामीणसंस्कारवदेतदापः

स्वच्छप्रशान्तस्फुटिकावदाताः ॥ ४५ ॥

आकण्ठमस्यां विनिमज्ज्य नद्या -
मालापयामास परस्सल्लसम् ।
गायत्रिकां मृत्सघटस्थ यान्त -
राकाशमस्यानिशमर्कदीप्तम् ॥ ४६ ॥

तेन प्रकाशेन तु नीयमान -
मात्मानमाशंस्य विनीतिपूर्वम् ।
स्थितेऽपि कुत्राप्यभियन्ति नैके
पूर्वं सतीर्थ्याः सममेव भूयः ॥ ४७ ॥

तेषां कवेः सर्गात्पःकृलाना -
मास्वादकास्ते मिणिता वदन्ति ।
न डेवलं सोज्जयिनी त्वदुज्जिं
प्रत्युद्गृज्जिष्यन्त्यपि तु त्रिलोकी ॥ ४८ ॥

अश्रत्थवृक्षे लृद्ययाकृतिं य
सल्लसशः श्यामणपर्पराजिम् ।
निस्तन्द्रमास्पन्द्यलां विलोक्य
निश्शब्दमेवेळ कमाळ सोऽयम् ॥ ४९ ॥

अस्वस्थमेतद्धृद्यं डिलैकं
मर्त्यस्य ङा दृस्सल्लमेव वृक्ष ।
येतान्यडो ते लृद्ययान्यसङ्ख्या -
न्यस्वस्थितान्यत्र सदा भवन्ति ॥ ५० ॥

समीरणैराणुवितानि तानि
सर्वाणि सर्वर्तुषु तुल्यमेव ।
दृष्ट्वा निषीदाम्यपिलं तवैत -
च्छायातटे विस्मितमानसोऽडम् ॥ ५१ ॥

अस्वास्थ्यमेतन्मलदस्तु तेऽल -
मिच्छामि शान्तिं त्वदनात्पेऽस्मिन् ।
सर्गात्मकाविष्करणाकुलस्य
शान्तिस्तु लब्धा मरणोऽथवा स्यात् ॥ ५२ ॥

ग्रीष्मो गतश्चातकशाभकेन
 डेकारवेणैति स वर्षकालः ।
 पुनस्समायाति वसन्तमासो
 वनप्रियाणां मधुरस्वरेण ॥ ५३ ॥

यदा विकंप्रविलोलयञ्चू -
 पुटेन मन्दं यटका विरौति ।
 तदा समागच्छति नग्नपादः
 सवेपथुश्चापि तुषारकालः ॥ ५४ ॥

भजन्ति साक्ष्यं ङ्यतुभेदभावे
 भगा धमेऽश्वत्थतरुः कविश्च ।
 कवेर्मनस्यार्तवसङ्कमांस्तान्
 जानन्ति नेमे तरुपक्षिवर्गाः ॥ ५५ ॥

स्वकीयभाण्डस्थितपत्रभाण्डा
 वडन्ति तेषां करलाञ्छनानि ।
 धं डिलैतिष्यमडो कविं तत् -
 पश्चात्स्थितं पश्यति कस्सयेताः ॥ ५६ ॥

मूर्तीभवत्प्राक्तननैजपुण्यां
 लज्जावनम्रं समुपस्थितां ताम् ।
 स्वप्नेषु जाग्रत्स्वपि यार्धभोधे -
 ध्वयं सदा पश्यति यत्स्वरस्थः ॥ ५७ ॥

प्रश्नः स तस्याः प्रथमः स्मितं त -
 दनुत्तरं डा पुणकप्रदायि ।
 निवृत्य सा य स्थितिरयपाङ्ग -
 दृष्टिर्विलज्जाञ्चिततीक्ष्णपाता ॥ ५८ ॥

आमन्त्राणं दूरविनीतदोणा -
 गवाक्षतोऽक्षिप्रचितं य मूकम् ।
 धावद्रथाश्चोत्थभुरारवस्सो -
 ध्यनारतं सन्त्यनुवर्तमानाः ॥ ५९ ॥ युग्मकम्
 संश्रूयते किं स भुरारवोऽधा -
 ध्येतनु किं सत्यमुत् स्मृतिर्वा ।

ભૂયોડત્ર તેડપ્યુજ્જયિનીમહીન્દ્ર -
દૂતાસ્સમાયાન્તિ હયાધિરુઢાઃ ॥ ૬૦ ॥

તેષાં કુતો વા વિજનાહુરોડસ્મિન્
પક્ષીન્દ્રયક્ષૂષિ પરિભ્રમન્તિ ।
અત્રૈક એવાસ્તિ વટદ્રુમૂલે
સમાગતાસ્તે કિમિહૈવ દેશે ॥ ૬૧ ॥

યથાગતં તે પ્રતિયાન્તુ વેગા -
દિત્યાનતાસ્યોડયમિહૈવ તસ્થૌ ।
નિમીલિતાક્ષશ્ચ વટદ્રુવૃદ્ધે
સમર્પિતાડ્ગોડર્ધસુષુપ્તિમાપ ॥ ૬૨ ॥

આહત્ય ભૂમૌ સ્વભુજોગ્રદણ્ડે -
નૈતે દૃઢં તસ્ય પુરોડવતસ્થુઃ ।
અલં સુષુપ્ત્યા કિમુ મૂઢ કાળિ -
દાસઃ કવિઃ કશ્ચિદિહાસ્તિ દૃષ્ટઃ ॥ ૬૩ ॥

દૃષ્ટ્વાપ્યસૌ ભૂપતિદૂતચિહ્ના -
ન્યાચારપૂર્વં ન ચ તાન્ સિષેવે ।
અયં તુ નિશ્ચેષનિવીતભીત્યા -
દરાક્ષ ઇત્યદ્ભુતમાપ્સુવંસ્તે ॥ ૬૪ ॥

કોડયં વિમૂઢો બધિરોડથ મૂકઃ
પ્રપ્તું ચ તેડન્યત્ર જવેન જગ્મુઃ ।
પ્રત્યાગમિષ્યન્તિ કિમેત એવ
દૂતા મુદા ગ્રામજનોપનીતાઃ ॥ ૬૫ ॥

તં તે ક્ષમસ્વેત્યભિવન્દ્ય ભૂપ -
સન્દેશમિત્યં કથયાંબભૂવુઃ ।
ઉત્તિષ્ઠમાન પ્રિયસત્કવે ત્વા -
મિહોજ્જયિન્યાં વિનિમન્ત્રયામઃ ॥ ૬૬ ॥

આચાર્યવાક્યં ધ્વનતિ સ્મ ભૂયો -
પ્યેતસ્મૃતૌ મન્દ્રગભીરરમ્યમ્ ।
અબોધતઃ સાગ્જલિરન્તરાસૌ
ગુરુસ્મૃતૌ પુણ્યજલે નિમગ્નઃ ॥ ૬૭ ॥

न काञ्चिद्भूये प्रतिवाचमेध
स्वकीयरत्नं तु जडार पूर्वम् ।
अवन्त्युदारा य किमर्थमेत -
स्थिन्तोत्तरङ्गं लृद्यं बभूव ॥ ६८ ॥

नैवागमिष्याम्यलमेवमेव
वदेति वक्त्यान्तरधर्मरोषः ।
निमन्त्रणं विक्रमभूपदत्तं
न त्याज्यमत्रैव शृणोति येत्थम् ॥ ६९ ॥

जाज्वल्यमानज्वलनद्विपाश्र्वा
यथा मलाघोरवने तथायम् ।
तस्थौ कविस्तद् धनमौनजन्य -
प्रत्युत्तराशङ्कितमानसेषु ॥ ७० ॥

अस्वस्थितेषु क्षितिपेन्द्रदूते -
ध्वेवं निजग्रामसुलृत्सु यात्र ।
तिष्ठत्सु मा गच्छ विडाय यास्मा -
नित्युक्तपूर्वश्च सुलृद्धरो यः ॥ ७१ ॥

स अेव यागत्य पुरोऽद्य वाच -
भूये कविं तं विनिरुद्धकण्ठः ।
गन्तासि येन्नस्त्वभिमान अेव
ग्रामीणशैलीयमडो विशुद्धा ॥ ७२ ॥ विशेषकम्
पुष्यत्यशोकः किल दौलदेन
तथा कवेरङ्कुरिता प्रतीक्षा ।
द्रष्टुं मुषं तत् सकृद्यत्तं किं
शक्नोमि यद्युज्जयिनीं गतश्चेत् ॥ ७३ ॥

अथाह नैजोज्जयिनीप्रयाण -
वाग्ध्यां कविः स्वल्पवयोभिरेव ।
तदा य तद्ग्राममनोऽभिमान -
लृप्तेस्तद्गगायितमेव बाढम् ॥ ७४ ॥

स्नेहातिवर्षेण समार्द्रचित्तो -

स्त्येषां च निर्व्याजलृष्टं तथापि ।
शङ्खावशिष्टा भवतीह पारं
पराजितोऽस्मीति नितान्तशल्या ॥ ७५ ॥

पराजयं याप्यसकृद् वरिष्ये
यदीहजन्मन्यतुलप्रियार्द्रम् ।
प्रियामुभाञ्जं सकृदध्यतो तद्
भवेन्मुहुर्मो नयनस्य पात्रम् ॥ ७६ ॥

गत्वोच्यतां द्योणकसेवकादि -
वृन्दं विना यास्यति काण्डिदासः ।
प्रशान्तिमाप्नोत्यपराहसूर्या -
तापोऽनिलः सान्त्वयतीव मन्दम् ॥ ७७ ॥

सप्तमः सर्गः

उज्जयिनीं प्रति

किमाद्यदृष्टिप्रणयोऽत्र शिप्रा -
पुरोऽवतस्थौ कविरार्द्रचित्तः ।
शीतानिलस्याथ निमन्त्राणेन
स्नेहोद्ये तत्र य गाढते स्म ॥ १ ॥

कणमः क्रमाल्वीयत अेव शैत्ये
स्नात्योपविष्टोऽस्ति शिलातलेऽस्मिन् ।
शीतोपथारं कुरुते स शिप्रा -
वातोऽब्जगन्धाकलितांबुभिन्दुः ॥ २ ॥

अज्ञातमेतं पथिकं य कस्मा -
ज्जन्मान्तरस्थापितगाढभन्धात् ।
स्वप्रत्यभिज्ञाविषयीकरोषि
त्वमुज्जयिन्युज्ज्वलरभ्युद्ये ॥ ३ ॥

दीर्घायते पत्तनराजवीथी
पार्श्वस्थसौधेषु समुत्पतन्ति ।
संगीतवाद्यध्वनिभिश्च सार्धं
नृत्तान्तरे नूपुरशिञ्जितानि ॥ ४ ॥

धूपेन कालागरुचन्दनाभ्यां
सुसंस्कृतेनोष्मणयुम्भनीधैः ।
संवृण्वता कामपि डेशिनीं तै -
र्गवाक्षरन्मैर्निर्भृतं गते तु ॥ ५ ॥

व्याप्नोति को मादकगन्धपूरः
सङ्कीडयन्ती गृहशारिका का ।
उद्वेति देवेन्द्रधनुर्वणभ्यां
मयूरपिञ्छायलनैर्भनोद्गाम् ॥ ६ ॥ युग्मकम्
भूमावयं गच्छति पादयारी
स्वर्गस्य वङ्गं पुरतो विभाति ।
स्वर्गोऽत्र सकत्या समुद्वेति तत्र
वैराग्यचन्द्रोदय एव भाति ॥ ७ ॥

दयैव गङ्गा मदभङ्गगुणो
वह्निश्च नित्यं शरणं प्रयातः ।
यन्मस्तकं यस्य य वीर्यबिन्दौ
शेते विशालं गगनं सुभेन ॥ ८ ॥

सुधायते यस्य गणे विषं य
तस्थालये यादमलेश्वरस्य ।
प्रभातपूजासु य घण्टिकायाः
श्रोत्रं गतो मन्दगभीरनादः ॥ ९ ॥ युग्मकम्
विन्यस्य पादं शिशुवत् सलीलं
सोपानमारुह्य यथाक्रमेण ।
जगत्पितुस्तस्य पुरः स्थितोऽसौ
कृताञ्जलिर्विहितलोचनोऽभूत् ॥ १० ॥

मुभे य या सृष्टिरुद्वेति मन्द्र -
स्थायां शुभाशीर्विशदाक्षरा सा ।
पुनः स साक्षात्कुरुते त्रिलोकी -
सम्राजमाकाशमडाधिपं तम् ॥ ११ ॥

गन्तुं ततो विकमराजधानी -
मैश्छत् कविस्तं प्रतिपालयन्तीम् ।

સૂક્તિઃ પુરૈવોજ્જયિની ગતા તા -
મન્વેતિ કર્તાઘ યથાગુરુક્તિ ॥ ૧૨ ॥

પુષ્પાકુણં પ્રાપ્ય સ ગોપુરેણ
મુખ્યસ્ય સૌઘસ્ય પુરો જગામ ।
દ્વાઃસ્થસ્તદા તત્પદ્યારિપાન્ય -
ક્ષીણાર્તાભાવં તુ નિરીક્ષતે સ્મ ॥ ૧૩ ॥

સ્નાનેન શુદ્ધોડપિ કુચેલકોડયં
કો વા ભવેદંસવિલમ્બિભાણ્ડઃ ।
અથાગતશ્ચાહ નૃપાય કાળિ -
દાસં પુરદ્વારિ વદ સ્થિતં મામ્ ॥ ૧૪ ॥

કિં કાળિદાસઃ શ્રુતપૂર્વમેવ
તન્નામ નામૈવ તતોડધિકં ન ।
અથાન્તરાનીતકવિઃ સ રાજ -
દૂતાનુયાતશ્ચરતીહ મન્દમ્ ॥ ૧૫ ॥

ગચ્છત્યસૌ પક્ષિમૃગાદિશિલ્પ -
હૃદ્યોત્રતસ્તૂપશતાનિ તાનિ ।
પુસ્તાનિ ચિત્રાગ્નિયતપાર્શ્વભિત્તિઃ
પશ્યન્ સુવૃત્તાન્તરરમ્યવીથ્યા ॥ ૧૬ ॥

સમ્પૂર્યતે વેણુમુદ્ડગવીણા -
નાદૈઃ શ્રુતિઃ સિક્તમથાક્ષિ વર્ણૈઃ ।
દૃષ્ટં ચ સર્વ રમણીયમેવ
શ્રુતાશ્ચ સર્વે મધુરાર્દ્રશબ્દાઃ ॥ ૧૭ ॥

ગ્રામપ્રિયોડયં તુ તથાપિ રાજ -
હર્મ્ય જનાકીર્ણમિદં ગભીરમ્ ।
ઘોરાનલેનાવૃતવાસગેહ -
સમાનમેવેતિ વિમન્યતે સ્મ ॥ ૧૮ ॥

જાલં કિલેદં પરપુષ્ટનામ્નો -
પ્યતન્નસગ્ચારિવિહડ્ગમસ્ય ।
તથાપિ નાકાનુકૃતિઃ પૃથિવ્યાં
મનુષ્યસૃષ્ટેયમનન્યરમ્યા ॥ ૧૯ ॥

सुदीर्घमार्गाङ्गमतमपादः
 स वेत्रवत्याऽऽदरतोऽनुयातः ।
 उपैति सोपानमशेषविद्ध -
 द्ब्यर्थितं माण्डपसन्निधिस्थम् ॥ २० ॥

तिष्ठत्यसौ विस्मितनेत्रयुग्मः
 कविः परं विङ्कमयङ्कवर्ता ।
 सिंहासनस्थोपरि सन्निविष्टो
 विराजते सूर्यसमानतेजाः ॥ २१ ॥

स्वर्णच्छदैः केसरिभिश्चतुर्भि -
 र्धृतं छि सिंहासनमस्य पश्चात् ।
 शुङ्गालशुभ्राभसुवर्णदण्ड -
 श्चत्रं च शैत्यप्रदयामरे च ॥ २२ ॥

सुचित्रितं येन रसार्द्रवाचा
 रघूत्तमानां चरितं सुधीरं ।
 कविः स पश्यत्यधुनैव कञ्चि -
 न्महीपतिं ल्येष तु विङ्कमार्कः ॥ २३ ॥

शकारिमेतत्सदृशं व्यचिन्ति
 पूर्वं तथा नेत्यवधार्यतेऽद्य ।
 अयं न तीक्ष्णप्रतवान् द्वितीयो
 रघुर्न यो द्विग्विजयी यशस्वी ॥ २४ ॥

अजोऽपि नार्द्राङ्गुलमानसस्तत् -
 पुत्रोऽपि नो यः प्रियवल्लभायै ।
 गृहीतमृत्युर्भवति स्म नैव
 त्यागैकशीलः स च रामयन्द्रः ॥ २५ ॥

अनन्वयो विङ्कमभूमिपाल -
 स्तथापि कामप्यङ्गुलकन्याम् ।
 स्वीयां व्यधाद् यो विनिगूढतन्त्रै -
 स्स यात्रिमित्रः स्मरणे प्रविष्टः ॥ २६ ॥ कलापकम्
 शेषा कथा यद्यपि विङ्कमार्क -

કીર્તીન્દુમધ્યેઽસ્તિ કળકુરેખા ।
તથાપિ હસ્તાહિતયામરાભિ -
સ્તન્વીભિરુત્પક્ષ્મળતૂલિકાભિઃ ॥ ૨૭ ॥

અદૃશ્યપત્રેષુ શકોઞ્ચયુદ્ધે
વિજેતુરેતન્નૃપવિક્રમસ્ય ।
પ્રતાપશૌર્યાદિકથાવિશેષો
વિલિપ્યતેઽધાપિ નિરન્તરાળમ્ ॥ ૨૮ ॥

નક્ષત્રમાલાધવળાન્તરીક્ષ -
મધ્યે યથા પૂર્ણશશાકુભિમ્બમ્ ।
વિભાતિ તદ્દત્ ખલુ વિક્રમાર્ક -
રાજાધિરાજઃ સ હિ ભીમકાન્તઃ ॥ ૨૯ ॥

જાનાતિ નાચારમસૌ તથાપિ
રાણે જયાશીર્વચનાનિ દત્વા ।
આનમ્રશીર્ષઃ કવિરત્ર તસ્થૌ
શુભાય વા પ્રાર્થિતવાન્ મહેશમ્ ॥ ૩૦ ॥

જયાલુરાદ્યોજ્જયિનીપુરીયં
યસ્યાઃ શિરો વા મન એવ રાજા ।
સ્મશ્રુપ્રવૃદ્ધે ક્ષિતિપાલવક્રત્રે
સ્મિતં તુ કિઞ્ચિત્ સમુદેતિ મન્દમ્ ॥ ૩૧ ॥

યથામ્બરે શ્રાવણમેઘપુર્ણે
મનોહરા ચન્દ્રકલાવતીર્ણા ।
દૃષ્ટ્વૈતદસ્મિન્ કવિમાનસેઽપિ
વિશ્વાસલેશઃ સ્ફુટિતઃ ક્રમેણ ॥ ૩૨ ॥

રજઃપ્રભાવોડુવિલોચને તે
નવાગતં તં સ્પૃશતઃ સુખેન ।
આરોઢુમત્રોત્રતપીઠમેનં
નિમન્ત્રયત્યાડ્ગ્યવશાત્ સભાયામ્ ॥ ૩૩ ॥

ક્ષીણઃ કવિર્નમ્રશિરાઃ સ નન્દા
સમગ્રહીદાસનમાદરેણ ।
શરીરમેતદ્યનીયમસ્ય

वेषश्च भूषाप्यपरिष्कृता य ॥ ३४ ॥

सुसंस्कृतः किं परमात्मदीपः

प्रकाशते वा लघुमुद्धटेऽस्मिन् ।

दत्तो वरोऽयं कविकीर्तिरूपः

केनोन्मिषधौवनधारिणोऽस्मै ॥ ३५ ॥

जानीमहेऽत्राद्ये यस्त्वं सुदूरं

समागतो माणवदेशतस्त्वम् ।

तद् गच्छ विश्रामय याविणम्बं

स्वच्छन्दमित्याल नृपः पुनश्च ॥ ३६ ॥

नैवातिथिस्त्वं मम राजधान्यां

मदात्ममित्रं भवसीति विद्धि ।

मैत्री कथं निस्समचित्तयोरि -

त्यन्तः क्वेश्चिन्तितमस्ति कस्मात् ॥ ३७ ॥ युग्मकम्

क्व यातपत्रस्य य यामरस्य

छायां गतोऽधीशपदाधिकारात् ।

उन्मत्तचित्तो नृपतिः क्व यायं

कविः कलालोलमनाश्च निस्स्वः ॥ ३८ ॥

शान्तिं न काञ्चिद्वल्लभते य चित्त -

मस्मिन् निडेतेऽधिकशान्तिवक्ष्ये ।

क्षौमास्तृतेयं मृदुरभ्यशय्या

विचित्रपार्शान्युपभर्षणानि ॥ ३९ ॥

वितानकालंकृतमञ्जुमञ्चः

पीठानि रुप्यावपनेषु तत्र ।

माधुर्यधुर्याणि इलानि नैक -

मद्यानि य स्फाटिकभाजनेषु ॥ ४० ॥

कविं शुभाशंसनया य साकं

प्रलोभकानि प्रतिपालयन्ति ।

किन्त्वत्र येतो विजनेऽत्यगाध -

दुःखद्वेष्टे हा पततीव भाति ॥ ४१ ॥ विशेषकम्

सत्रे निशायां य वटद्रुमूले -

प्यबाधनिद्रासुभमार्जितं किम् ।
 भद्रेऽत्र कोष्ठे मृदुमञ्चकेऽस्मिन्
 निश्शब्दरात्रेऽप्यमलप्रशान्ते ॥ ४२ ॥

निद्रां विदूरीकुरुते य को वा
 निस्तन्द्रमस्वास्थ्यमिडान्तरा किम् ।
 अशान्तचित्तस्य कुतः सुषुप्तिं
 मध्नाति यास्वस्थमनोऽवशं वा ॥ ४३ ॥ युग्मकम्
 कवेर्मनो योऽत्र समायकर्थं
 निश्शब्दमोडो विह्वलः स किं स्यात् ।
 करोषि किं ग्रामसुते मनोज्ञे
 उद्यन्तःपुरेऽस्मिन् कुलचिद् वसन्ती ॥ ४४ ॥

क्य वाधुना त्वं सुमवाटिकायां
 वीलागृहे वा प्रमदावने वा ।
 किं ते स्मृतौ ताः कनकाभसन्ध्याः
 ग्रामापगासैकतशीतवाताः ॥ ४५ ॥

अपि स्मरस्येकवटद्रुमं त -
 श्यायागतं तं कतिचिद्विभन्तम् ।
 द्दिवक्षसि त्वं सङ्घट्ट्यो त -
 न्मुषुं तवेक्षाविडितानुयात्रम् ॥ ४६ ॥

चित्तं कवेरात्मगतेष्वशान्ते -
 ध्यामग्रमध्ना पुनरुत्थितं तत् ।
 स्पृष्टारः कश्चिद्विडार्धबोधे -
 नान्तःप्रवेशाय कृतानुवादः ॥ ४७ ॥

द्वारं विवृत्य प्रविवेश सौम्यो -
 दारस्मितः साञ्जविरन्तरासौ ।
 शुश्रूषणार्थं य कवेर्नियुक्तो
 नृपेण योऽप्यो वयसा दयावान् ॥ ४८ ॥

स्नेहार्द्रवाग्दर्शनसेवनाद्यौ -
 त्सुक्यं कविं तोषयति स्म यस्य ।
 सप्रश्रयं पल्लवनामकोऽल -

मित्यब्रवीद् योऽथ तमन्वियेष ॥ ४८ ॥

अभीष्टभोज्यानि च नित्यनैमि -
त्तिकानि कर्माचरणानि तस्थ ।
स्मितेन मौनं स समाचरंस्त -
दनन्तरं गौरवयुक्तमाह ॥ ५० ॥

न तानि वक्तुं प्रभवाम्यहं तु
ग्रामीणं श्रेवात्र च पार्थिवानि ।
धान्यानि मूलानि कृत्वानि सर्वा -
णीष्टानि मेऽन्यत् किमिति ब्रवीमि ॥ ५१ ॥ विशेषकम्
क्षणं विशिन्त्याह कविः सदापि
द्रष्टुं य मामर्हसि पल्लव त्वम् ।
तस्येष्टकार्याणि सदानुतिष्ठन्
स पल्लवोऽभूत् कविमित्रमात्मम् ॥ ५२ ॥

अन्यत्वबुध्या प्रतिभान्तमेतं
राजलयं मामिह पल्लवोऽयम् ।
बध्नाति यस्तं निजसन्निधानं
नेतुं नृपाज्ञां विनिवेद्य तस्थौ ॥ ५३ ॥

प्रणम्य भूपं कविरास्त नाना -
रत्नाञ्चितेऽन्यत् सद्यसीव रत्नम् ।
नान्दीं मलाकाणपरं जिगाय
कोऽन्यः कवेरस्ति य वन्दनीयः ॥ ५४ ॥

अत्युन्नतैश्वर्यधरोऽपि सर्वं
दत्वाश्रितेभ्यो धृतकृत्तिवासाः ।
कान्तार्थदोऽपि विरक्तचित्तो
यतीश्वरोऽष्टाङ्गकणेभरेण ॥ ५५ ॥

बिभ्रत्प्रपञ्चोऽप्यभिमानलीनो
महेश्वरो मङ्गलसत्पथेषु ।
निरुध्य वृत्तिं च तमोभयीं वो
नयत्विति प्रोच्य समापयत् सः ॥ ५६ ॥ युग्मकम्
ईशस्तवेऽप्यत्र किमान्तारार्थः

कटाक्ष्यतेऽयिन्ति न डैश्चिदेवम् ।
नृपोऽपि धन्योऽद्य तु काणिदास -
सूक्त्या सभा मे समलङ्कृतेति ॥ ५७ ॥

द्वेषा सभां मे नवरत्नभूता -
मलङ्कुरु त्वं विदुषां मनोज्ञाम् ।
अेवं नृपे वक्तारि साधुवारैः
सभातलं उर्षसमृद्धमासीत् ॥ ५८ ॥

असौ तु भाग्यप्रणयैकपात्रं
वाणीप्रसादं कथमेष लेभे ।
वागस्य मायाशिभिर्बर्द्ध अेवे -
त्यासीत् सभा मिश्रविकाररम्या ॥ ५९ ॥

पप्रच्छ राजा कविनोक्तपद्यं
कस्मिंश्च काव्ये भवतीत्यथेदम् ।
स्वनिर्मिते नूतननाटके य
नान्दीत्यवोचत् कविरादरेण ॥ ६० ॥

तद्दर्शनायात्कुतूहलोऽसा -
वाड प्रयोगः क्षियतां य तस्य ।
आगामियैत्रोत्सव अेव तत्रा -
स्त्याज्ञा न वाशीर्वचनं य राज्ञः ॥ ६१ ॥

भासादिपौराणिककाव्यकर्तृन्
विहाय किं स्निध्यति काणिदासे ।
सभेयमित्यस्ति कवेर्विशङ्का
सभासदां यापि नृपस्य नैव ॥ ६२ ॥

स्मरान्तराचार्यवरं विनीतो
वन्दस्व येत्यात्मनि मन्त्रिते तु ।
कविर्निजस्थानगतोऽस्ति काव्यं
ध्वनिप्रदीपं लजितं यथा स्यात् ॥ ६३ ॥

उद्यत्समाङ्गादसुपूर्णिमाया -
मध्यस्तशक्ता उसितुं यथाब्धिः ।
सर्वात्मलुष्टः कथमातपत्र -

श्यायागतश्चामरवातशीतः ॥ ६४ ॥

कक्ष्याप्रदीपं निभृतं प्रकाश्य
शुश्रूषिकायां तु बहिर्गतायाम् ।
आयाति देवाढुतिधूमगन्धे
सन्दृश्यते ङा स्मृतिसानुसीम्नि ॥ ६५ ॥

अपुष्पिताशोकतरोरधस्ता -
न्मञ्जुरशिञ्जामनु पुष्पमेणा ।
अस्त्यत्र सर्गात्मकभद्रमूर्ति -
श्चित्तं तु भग्नं व्यथितं य यस्य ॥ ६६ ॥ युग्मकम्

अष्टमः सर्गः

रङ्गोत्सवस्य ध्वजारोहः
लतानिकुञ्जे रसिकोऽङ्गनानां
पुंस्कोकिलो गायति लीनदेलः ।
अन्तःपुरान्तात् प्रवहन्ति तन्त्री -
लयान्वितप्रेमसुगीतकानि ॥ १ ॥

नवीनवासन्तमहोत्सवस्य
ध्वजाधिरौढं दधतेऽतिमोदाः ।
सपल्लवाशोकपलाशयूता -
स्तदौज्जयिन्यस्ति वसन्तरथ्या ॥ २ ॥

सुगन्धतैलज्वलदग्निदीपा
वसन्तपुष्पाण्यभवन् निशायाम् ।
आतोद्यगीतानि य नाट्यगेडे
नार्दीं भ्रुवन्त्यत्र महोत्सवस्य ॥ ३ ॥

सर्वेन्द्रियामोदविशेषलेतुः
सामाजिकानां य सतां मनोझाम् ।
प्रयुज्यतेऽद्य प्रथमं हि काणि -
दासप्रणीतं नवनाटकं तत् ॥ ४ ॥

राजाधिराजः पुरतो निषण्णः
पश्चात् कलातत्त्वविदो रसज्ञाः ।

આર્દ્રશયાશ્ચાન્યસુખાસુખણાઃ
શક્ટાવિલોલાઃ સુસમાનચિત્તાઃ ॥ ૫ ॥

નવ્યેષુ સર્વેષુ પરાઽમુખાશ્ચ
ભવન્તિ દોષૈકદૃશશ્ચ કેચિત્ ।
પ્રતિક્ષણં વર્ધત એવ કૌતૂ -
હલં તદ્દેકાગ્રલયં વિચિત્રમ્ ॥ ૬ ॥ યુગ્મકમ્

યદાગ્નિમિત્રસ્ય પુરો નિજાત્મા -
ર્પણં પદં માળવિકા વિગીય ।
નૃત્તં વિધત્તે ચ તદા પ્રહર્ષ -
વર્ષઃ કિયાન્ વિક્રમભૂપચિત્તે ॥ ૭ ॥

ઇયં પુરો માળવિકાપરાસ્તિ
નિવેદયન્તી પદમેવ તન્મે ।
ચિન્તાકુલોઽભૂનૃપતિસ્તદાયાં
કવીશ્વરઃ કિન્નુ પરેઽગિતણઃ ॥ ૮ ॥

યતો હ્યહં માળવિકાનુરક્ત
ઇત્યેતદત્યન્તનિગૂઢમેવ ।
રાજાલયસ્થં ચ રહસ્યમેવં
કવિર્વિજાનાતિ કથં ન જાને ॥ ૯ ॥

કવેસ્તૃતીયં નયનં ચકાસ્તિ
યેનૈકહસ્તામલકપ્રકાશમ્ ।
જગત્રયં પશ્યતિ ચસ્ય સર્વ -
મન્તર્નિવિષ્ટં સુતરાં સુતાર્યમ્ ॥ ૧૦ ॥

મદીયસત્યાન્યત એવ મન્યે
મમ પ્રિયસ્વપ્રશતાનિ ચાસૌ ।
કવિઃ સમાવિષ્કુરુતે યથા મે
હૃદિ પ્રવિષ્ટોઽતિનિગૂઢદેહઃ ॥ ૧૧ ॥

પુરોઽત્ર ચેટી બકુળાવલીયં
રાણીપ્રદત્તેન ચ નૂપુરેણ ।
કરોત્યલં માળવિકાપદાબ્જ -
માલક્તકાર્દ્રારુણકોમળાભમ્ ॥ ૧૨ ॥

अनुक्ष्णं सर्वमिदं विलोक्ष्य
तिष्ठत्यसौ वृक्षलतानिलीनः ।
नृपोऽग्निमित्रस्तरणकुलाङ्गः
सभास्थितोऽयं य नृपस्तथैव ॥ १३ ॥

सूक्ष्माणि रङ्गे यलनानि नाना -
सभासदां य प्रतिभावभेदान् ।
समं निरीक्ष्य क्वचिदत्र कोणे
कविर्निषण्णो विनिगूढलर्षः ॥ १४ ॥

तथापि गूढं निहितं यदन्त -
र्दुःखं बहिस्तत्प्रवलयत्यबाधम् ।
थयं य मे माणविकाऽवरोधे
विभाति या माणवरभ्यशोभा ॥ १५ ॥

विराजतेऽसौ डिमशुभ्रपुष्पं
राज्ञी य धारिण्यतिमात्रशुद्धा ।
धरावतीयं मधुमत्तलोला
याम्पेयसूनं प्रविलोभनीयम् ॥ १६ ॥

अेतत्प्रसूनद्वयमग्नचित्तो
नृपालभृङ्गः कलिकां नवीनाम् ।
कन्यामिमां माणविकां विलोक्ष्य
गुञ्जन्निडास्ते मधुलोडुपोऽयम् ॥ १७ ॥

यदा भयैतद्विटभृङ्गमोडः
प्रशंसितोऽभूद् विमलानुरागः ।
तदाऽत्मात्मानमनिन्द्यमेवे -
त्यवैमि निष्पक्षविमर्शिनः ॥ १८ ॥

अतीव निन्धा विटवृत्तिरेषा
साधारणानां यद्वि मानवानाम् ।
ग्राह्यो हि धर्मो विहितो हितश्चा -
साधारणानां धरणीपतीनाम् ॥ १९ ॥

अडो वसन्तोत्सव अेव तेषां
राज्ञामिदं श्रुवितमस्ति यस्मिन् ।

न डेवलं चैकसुमेन देया
माध्वी सडस्रैः कुसुमैः परन्तु ॥ २० ॥

प्रत्यक्षदृश्यं त्विदमेव यातः -
परं विशेषान्तरिकार्थजातम् ।
जानन्तु तेऽज्ञातवयांसि यैवं
सत्यस्य तास्ताः परभागशोभाः ॥ २१ ॥

उद्यानरङ्गे परितोऽग्निमित्रो
भ्रमत्यलं कामविकारमूढः ।
कर्तुं मनश्शान्तिविभङ्गमस्मिन्
स्मरोऽद्य किं पातयति प्रकामम् ॥ २२ ॥

मन्दारजातीसडकारपुष्प -
भाषानथास्या निशितान् कटाक्षान् ।
कामातुरो माणविकापदाब्ज -
स्पर्शामृतं प्रार्थयते नरेन्द्रः ॥ २३ ॥ युग्मकम्
विन्ध्यं य विद्युल्लतया निडन्तु -
मभ्युद्यतेवाम्भुदमालिका सा ।
छरावती रोषकषायिता स्व -
काञ्चया नृपं ताऽयितुं प्रवृत्ता ॥ २४ ॥

तस्यास्तु पादत्रलण्डेन राजा
मां दण्डयेत्याह शमाभिलाषी ।
गृहीष्व तौ माणविकापदावि -
त्युक्त्वा गता सा ज्वलदग्निक्लया ॥ २५ ॥

पश्यामि नाट्ये मुकुटे मदीयं
सत्यं डिलेत्येवममस्त भूपः ।
निर्वर्ण्य रङ्गं त्विदमात्तलर्षा
सभापि लृष्टं य कवि करोति ॥ २६ ॥

यथानृपेच्छं तरुणीं विवोढुं
करोत्युपायान् बहुधा रसेन ।
यो गौतमो नर्मसुद्धत् स अवे -
त्यलं विजानाति नृपालवर्यः ॥ २७ ॥

विना तु गत्यन्तरमत्र राज्ञो
नवेष्टवध्वै प्रियधारिणी सा ।
सुस्वागतं वक्ति सशङ्खनादं
समाप्यते यान्तिमपञ्चमोऽङ्कः ॥ २८ ॥

तत्सूयको मङ्गलमञ्जुगाना -
लापश्च लृधो विदुषां समाजे ।
समुत्थितं तत् करघोषां य
सन्तोषयामासतुरध भूपम् ॥ २९ ॥

अन्विष्यते सर्वजनैः कवीन्द्रो
राज्ञापि सार्द्रस्वरभावभाजा ।
आनीयतेऽयं पुरतश्च तस्य
संतुप्तिसम्पूरितनेत्रयुग्मः ॥ ३० ॥

करेऽस्य राजा नवरत्नरम्यां
सुशङ्खलामर्षयति द्रुतं सा ।
पतत्यथात्मन्यतिगूढमस्मिन्
भुजेऽथवेति क्षणमालुलोच ॥ ३१ ॥

आस्तां न जानातु कदाचिदस्य
भारं निषण्णोऽस्ति कविर्विनम्रः ।
आभूष्यते किं मकुटेन तस्य
शीर्षः प्रकामं विनयाभिधेन ॥ ३२ ॥

आराधनाप्रोज्ज्वलनीलनेत्रै -
र्निराजयतेऽयं तरुणः कविः किम् ।
दग्धाः किमीर्ष्याधनसारभाण्डाः
सविस्मयालोकनभाजनेषु ॥ ३३ ॥

उर्षातिरेकेषु सभाभिला सा
निमज्जनोन्मज्जनमातनोति ।
ततः समुद्भूय चिराद् ध्वनन्त्य -
विच्छिन्नधारोज्ज्वललडस्तघोषा ॥ ३४ ॥

नवागतो नाटककृतृ तथापि
तन्नाटकं प्रीतिदमाभभूव ।

વિદ્મજ્જનાનામિતિ નાટ્યકારાઃ

પરસ્પરં સમ્પ્રતિ મન્ત્રયન્તિ ॥ ૩૫ ॥

પ્રીતા વયં સાંપ્રતમિત્યવાદી -

નૃપાલકો યન્મહતી પ્રશંસા ।

પ્રસાદરૂપેણ વિરાજતે સ્મ

પ્રત્યક્ષમેવાસ્ય વિલોચનાન્તે ॥ ૩૬ ॥

રડ્ગે સ્થિતાં નાટકનાયિકાં સ

દૃષ્ટ્વા તુ રાજા લળિતાશયાં તામ્ ।

પ્રોવાચ નૃત્તં છલિતં તવેદં

દ્રષ્ટું ચ ભૂયોડપિ મમાભિલાષઃ ॥ ૩૭ ॥

કૃતાઞ્જલિર્મન્દમથો જગામૈ -

વાધોમુખી સા ન વિલોક્ય કઞ્ચિત્ ।

અન્તઃપુરં પ્રાપ નૃપાલકો નિ -

શૂન્યસ્ત્વભૂન્નાટ્યગૃહાહ્ણણોડપિ ॥ ૩૮ ॥

એકાન્તસદ્ગુણમવાપ નૈજં

ચિન્તાન્તરં વા સ કવિઃ કિમર્થમ્ ।

સન્દિગ્ધચિન્તોડભવદેષ તસ્થાં

સંવૃત્ય દૃષ્ટ્વેમમિહ સ્થિતાયામ્ ॥ ૩૯ ॥

અચિન્તિ યન્માળવિકા મમેયં

કિમુ ક્ષણાત્ પ્રાક્ તદભૂદ્ યથાર્થમ્ ।

યદૈકમત્રાનુવિચારયેત્ -

મેવાથ પશ્યેદિતિ કિન્નુ માયા ॥ ૪૦ ॥

ઇયં ચ તે માળવિકેતિ ગૂઢં

દૌત્યં વહન્તી ચ કપોતિકૈકા ।

સમેત્ય સન્માનસનીડકં તત્

પ્રવિશ્ય સઞ્જલ્યતિ કિં મનોહમ્ ॥ ૪૧ ॥

હર્ષસ્તદાકસ્મિકદર્શનેન

ખેદોડથવા તત્ક્ષણિકત્વદૃષ્ટેઃ ।

ન કિઞ્ચિદ્ભૂયે મિથ ઇત્યતુષ્ટિ -

દૃષ્ટોડપ્યભિજ્ઞાત ઇવેતિ શઙ્કા ॥ ૪૨ ॥

अपश्यदित्येव यथार्थमित्थं
 विभिन्नचिन्तामथनेन जाते ।
 दन्द्यमानो ज्वलनेऽतिघोरे
 लाक्षागृहोऽभूत् कविचित्तमद्य ॥ ४३ ॥ युग्मकम्
 अस्मादशक्यं तु पलायनं हा
 तपैवमेकान्तदुःरन्तायाम् ।
 भाग्यातिरेकं मम चिन्तयित्वा
 निद्रां त्यजेयुर्बलवोऽत्र रात्रौ ॥ ४४ ॥

अेकान्तनिर्भाग्यलतोऽस्मि निद्रा -
 विडीन अवेति न कोऽपि वेत्ति ।
 द्वारेऽस्ति कः पल्लव अेहि किं वा
 स्वरे तु कातर्यमबोधपूर्वम् ॥ ४५ ॥

अस्त्यद्य युष्मद्दिनमुज्जयिन्यां
 सार्वत्रिकं ते शुभनाम यैव ।
 गतेषु सभ्येषु समेषु कर्णे
 ध्वनत्यसौ उर्षरवो गभीरः ॥ ४६ ॥

किमेतदास्ये न स उर्षराशिः
 किमत्र चिन्ताकुलितस्त्वमास्से ।
 तदापि दृष्टो न य मन्दहासो
 भवन्मुपे कश्चन यन्मुहूर्ते ॥ ४७ ॥

अस्मिन् करे विक्रमभूमिपेन
 समार्द्रचित्तेन दयाधिडेन ।
 विभूषिते वीरसुशृङ्खलेन
 भवानभून्मुप्यविशिष्टरत्नम् ॥ ४८ ॥

विद्वत्सभायां मडितोज्जयिन्यां
 तथाप्ययं गौरवभाव अेव ।
 एत्याह वेलातटमेत्य हेनान्
 भिन्दन्निवोर्मिः स य पल्लवोऽपि ॥ ४९ ॥ विशेषकम्
 गते मुहूर्ते तु नितान्तमूके

સસ્માર દીનં કવિરાકુલાત્મા ।
અસ્મિન્ રહસ્યે કિલ ભાગભાક્ત્વં
કોડન્યો ભજેત્ પલ્લવતોડપ્યમુષ્માત્ ॥ ૫૦ ॥

રાણા નિયુક્તો મમ સૌખ્યચર્યા
નિર્વોદ્ધિમેવાયમતઃપરં યઃ ।
મદિદ્ગિતજ્ઞોડભવદેષ મે ય-
જ્જાનાતુ તદ્દુઃખજમાન્તરાર્થમ્ ॥ ૫૧ ॥

અથાહ મન્દં સ તુ પલ્લવસ્થા-
કાક્ષાં પ્રગાઢાં શમયન્ કવીન્દ્રઃ ।
નિજપ્રિયગ્રામટિકાસુતાયાઃ
કથાં સ્વકીયાં ચ વિકારરમ્યામ્ ॥ ૫૨ ॥

કથાનુબન્ધઃ કવિનોચ્ચતેડય-
મિહૈવ જન્મન્યનુરાગમુગ્ધમ્ ।
દ્રષ્ટું સકૃત્ તન્મુખપદમતે-
ત્રિમન્ત્રણં સ્વીકૃતમુજ્જયિન્યાઃ ॥ ૫૩ ॥

સર્વાભ્યસૂયાપદમદ્ય સર્વેઃ
સમાદૃતોડસૌ કવિરેવ કિં વા ।
અગાઘતાયાં બડવાગ્નિદગ્ધ-
સમુદ્રવચ્છાન્તમના ઇવાસ્તે ॥ ૫૪ ॥

વિશ્વાસ્થભૂમેરતિવર્તતે હા
સત્યસ્થ નાનાવિઘસૂક્ષ્મતત્ત્વમ્ ।
સ્મૃત્વા પરં પલ્લવ આહ ભૂયઃ
કથાવિશેષં તમનુકમેણ ॥ ૫૫ ॥

સ્મરામિ પદ્મેવ મનોહ્રાકન્યા
કાચિત્ તત્તો માળવતઃ કદાચિત્ ।
અન્તઃપુરસ્થાહુણસીમ્નિ ચાસ્મિ-
ન્નાન્દોઞિકાતોડવતતાર મન્દમ્ ॥ ૫૬ ॥

સ્મરામિ ચાધાપિ મુખં તુ તસ્થા
લુબ્ધેન પશ્ચાદનુધાવિતાયાઃ ।
મૃગ્યા ઇવોપેતભયં ન ચાન્યા

नृतं यकार खलित्ताभिधानम् ॥ ५७ ॥

अव्यस्य नृतं लणितं य गीतं
वने लतोधानलता य जाता ।
अेवं य सा नेत्रकनीनिकाभू-
न्नाटयोत्तमाचार्यपरम्पराणाम् ॥ ५८ ॥

अन्तःपुरे नृत्तभण्डुरिकाया-
मेकाङ्किनी सा निषसाद नित्यम् ।
तस्थौ परासां बडुनर्तकीनां
मध्ये य निश्शब्दतरङ्गतुल्या ॥ ५९ ॥

कमप्यसौ पश्यति नो तथापि
सम्पश्यमाना भवतील सर्वैः ।
अनन्तरं पल्लव आल मन्द-
मेतत्सुकन्यामुभदशनेन ॥ ६० ॥

स्वप्नद्रुमः पल्लवितो बभूव
श्रीविक्रमस्येति तु किंवदन्ती ।
पाषाणभित्तेरपि यास्ति कर्णा
रुलस्यवेदील समीरणोऽपि ॥ ६१ ॥ युग्मकम्
कविः स मौनं न बभञ्ज साल-
भञ्जेव निश्चेष्टशरीरमास्ते ।
स पल्लवः स्नेलविलोलमंसे
स्पृशन् करेणैवमुवाच लार्दम् ॥ ६२ ॥

करोमि किं वा वद मां यथेष्टं
ममाभिलाषस्त्वयमेक अेव ।
तथा सडैकान्तभुवि स्थितस्तां
सम्भाषितुं केवलमीक्षितुं वा ॥ ६३ ॥

जानाति योऽन्तःपुरगं य सर्वं
स पल्लवस्तं कविमेवमूये ।
सम्भावये स्नेलमिमं पवित्रं
त्वदीयदौत्यं य वलामि लद्रम् ॥ ६४ ॥

नवं य रत्नं नवसूज्जवलं य

रत्नेषु तेऽस्युज्जयिनि प्रकामम् ।
कीर्त्यैतया वक्ष्यसि लब्धवाने-
वास्मिन्नसूयानिशितान् पृषटान् ॥ ६५ ॥

भवद्यशोरत्नमनोऽपेटा-
मेवं सदा पूर्णतरां विधातुम् ।
तमस्थनेके प्रविनष्टसर्वा-
श्चरन्ति निश्शब्दविलापपूर्णाः ॥ ६६ ॥

सर्वेऽप्यदृश्यायतशुभलाभि-
र्बद्धा बलान्निष्ठुरबन्धनेऽस्मिन् ।
अतेषु मध्येऽन्यतमोऽप्यहं ये-
त्ययं कवीन्द्रः शयने पपात ॥ ६७ ॥

स्वच्छन्दसञ्चारसुप्तेच्छुरात्मा
योऽस्यैव साक्षादसलायतासौ ।
कञ्चिन्निधिं ङा परिपालयन्तः
स्नेहेन वीथ्यां तु लसन्ति दीपाः ॥ ६८ ॥ युग्मकम्

नवमः सर्गः

श्यामयामाः

श्यामपक्षे डिमेतस्मिन् ज्योत्स्नागमविणम्बनम् ।
यामिनीलृष्टयं व्यग्रं तितिक्षारहितं यथा ॥ १ ॥

पर्णराजिर्निश्चलास्ति कुत्रागच्छत् समीरणः ।
प्रदीपाश्चान्तराणेषु निमिषन्ति मुहुर्मुहुः ॥ २ ॥

अन्तःपुरं य निद्रालु प्रशान्तं सुभसान्द्रितम् ।
तथापि कविरेकाकी निद्राहीनो निषीदति ॥ ३ ॥

अज्ञात्वा भूतलेनापि पादं विन्यस्य कश्चन ।
आगत्य कविमेवं तत्कर्णो मन्त्रयते डिमु ॥ ४ ॥

उत्थिष्ठागच्छ गच्छावो मामेवानुग्रज क्षणम् ।
सुज्ञातः पल्लवस्येह मार्गः सर्वोऽपि दुर्गमः ॥ ५ ॥

अन्तःपुरेऽल्पविवृतं गवाक्षं य तदन्तिके ।

कविं द्रष्टुं तरणितं नेत्रं विन्ध्यस्य साऽऽधुना ॥ ६ ॥

प्रतिपालयतीत्युक्तेः पूर्वमेव समुत्थितः ।

अविश्वासप्रतीत्येव कविस्तत्रैव तिष्ठति ॥ ७ ॥

वर्षितैर्दृष्टयस्यनैर्दीर्घैर्निःश्वसितैरपि ।

मन्दं मन्दं स यत्नति पल्लवेन समं कविः ॥ ८ ॥

तिष्ठत्स्वपद्मजवरवृन्दवन्निश्चलाभया ।

वृक्षपङ्क्त्या विचित्राभिर्विशालाङ्गुणवीथिभिः ॥ ९ ॥

आलेभितानेकवर्णच्छायाचित्रमनोहरैः ।

लताकुटीरैर्युक्ताभिरन्तरङ्गुणवीथिभिः ॥ १० ॥

सञ्चरन्तौ नोदितायां यन्त्रिकायां पुरोभुवि ।

अन्तरिक्षप्रभादृष्टमार्गोणोऽथ कथञ्चन ॥ ११ ॥

शिलाशङ्खपलिकादीर्घराजगोडसमुच्चये ।

गोडस्यैकस्य पृष्ठान्ते तस्थतुस्तावुभावापि ॥ १२ ॥ कलापकम्

तत्र भित्तिषु सर्वत्र व्यामपुष्पितवल्विका ।

तयोर्निगूढस्थित्यर्थं छायागूढमभूत् किमु ॥ १३ ॥

कुटजानां पुष्पितानां सुगन्धेनाभिलं नभः ।

सुवासितं यं यित्ते तु समसिन्धुश्चलद्विध्वनिः ॥ १४ ॥

सौत्कण्ठितं कविस्तस्थौ सान्द्रच्छाये स पल्लवः ।

निरीक्षते क्व वा दृश्यमीषद्विवृतजालकम् ॥ १५ ॥

तनुक्षौमेनावृतं तत् पुरतो दृश्यते किमु ।

प्रतिपालयिता पश्चात् कविदृष्टिप्रलोभिनी ॥ १६ ॥

गवाक्षसुषिरेष्वाथ कञ्चिद् गुप्तं दिदृक्षुणी ।

दृश्यते तारकादीप्तमनोहरविलोचने ॥ १७ ॥

छायापुत्रं पल्लवस्य प्रत्यभिज्ञाय सा द्रुतम् ।

पप्रच्छोद्वेगसञ्चिता -सोऽयं -मौनमथाचरत् ॥ १८ ॥

आह्वयेऽत्रैवास्ति पश्चादित्यस्मिन्नुक्तवत्पण्डो ।

धूमायितनिशालोके यान्वियेषाक्षियुग्मकम् ॥ १९ ॥

पुनःसमागमारभ्यसन्भुङ्क्तपश्यरा ।

વર્ણિતા યેન સોઽધીરો જાયતેઽસ્મિન્ મુહૂતકે ॥ ૨૦ ॥

પુરા વટદ્રુચ્છાયાયાં કિઞ્ચિત્ સ્વસ્મિન્ લિખત્યહો ।

આરાદુપ્ત્ય તસ્થૌ યા પ્રિયકૌતુકસન્નિભા ॥ ૨૧ ॥

નીવારસ્તમ્બકાકીણકિદારક્ષેત્રસીમસુ ।

નદીતીરેઽપિ શારીવ ભ્રમતિ સ્મ તદા ય યા ॥ ૨૨ ॥

નષ્ટીભૂતપિતૃસ્નેહવાત્સલ્યમધુકડ્ડુગુકા ।

સન્ત્યજ્ય યા પ્રિયં સર્વ ગ્રામાદિહ સમાગતા ॥ ૨૩ ॥

સાસ્મિન્નન્તઃપુરોદારમ્યકાઞ્ચનપઞ્જરે ।

અન્યૈવ તિષ્ઠતીદાનીં - મિથોદર્શનમીદૃશમ્ ॥ ૨૪ ॥ કલાપકમ્

કવૌ તસ્ય ગવાક્ષસ્ય છાયામાશ્રિત્ય તિષ્ઠતિ ।

સ્ફુટિતં કિં ચન્દ્રિકાયાઃ પ્રથમં માલતીસુમમ્ ॥ ૨૫ ॥

સ્તબ્ધનિઃશ્વાસવેગા સા બદ્ધાઞ્જલિરવસ્થિતા ।

અશ્રુપૂર્ણં તન્નયનમુન્મિષત્યેવ સસ્પૃહમ્ ॥ ૨૬ ॥

તતો મન્દં પતત્રીહારાર્દ્રપત્રનિભં વયઃ ।

ગણિતં- વિસ્મૃતૈવાહં ભવતેતિ વ્યચિન્તયમ્ ॥ ૨૭ ॥

વિસ્મર્તું નૈવ શક્નોમિ ત્વામિત્યસ્મત્સુદુર્ગતિઃ ।

ઇત્યુવાચ કવિશ્ચિન્તનિર્ગતં શ્ચસિતં યથા ॥ ૨૮ ॥

દીપ્તયોર્નેત્રયોસ્તસ્થાઃ પશ્યન્ તિષ્ઠત્યસૌ કવિઃ ।

તત્ર તસ્થાવિયં કિઞ્ચિદવિશ્વાસ્યાદ્ભૂતં યથા ॥ ૨૯ ॥

નિજમાનસસન્તાનભૂતા માળવકન્યકા ।

રડ્ગસ્થા દીપિકા સાક્ષાન્નૈવ ચ્છાયા ન સંશયઃ ॥ ૩૦ ॥

પુરા વરાકી યા ગ્રામકન્યકા નૈવ સાઽઽધુના ।

યથાશાસ્ત્રં સમભ્યસ્તનૃત્તગીતેયમડ્ગના ॥ ૩૧ ॥

ઇતિવક્તવ્યતામૂઢો નૈવ કિઞ્ચિદુવાચ સઃ ।

તતઃ સા કન્યકાતીવ વિષણ્ણા પરિપૃચ્છતિ ॥ ૩૨ ॥

અથ કિં જનકો દૃષ્ટઃ - ન ચોત્તરમયં દદૌ ।

પિતુરન્ત્યં ચિન્તયિત્વા નમ્રૈવાશ્રુ મુમોચ સા ॥ ૩૩ ॥

એકતારાં સમાશ્લિષ્ય વક્ષસિ શ્રુતિનિર્મલમ્ ।

दुरन्तप्रेमयशितं गायन्तं तं वयोऽधिकम् ॥ ३४ ॥

ऐकपुत्रीविद्योगोत्थसन्तापेनास्थिमात्रकम् ।

अपश्यदन्ते यत् स्मृत्वा तेन निःश्वसितं तदा ॥ ३५ ॥ युग्मकम्

अशक्तः सान्त्वनायासौ कविस्तत्रैव तिष्ठति ।

भाषाया निस्सलायत्वमाद्यं जानन्नैव क्षणम् ॥ ३६ ॥

अत्रैव स्यात् किमु भवान् यद्येवं तु कदाचन ।

द्रष्टुं लभ्येत सन्दर्भश्चेति मौनं बभूव सा ॥ ३७ ॥

त्वदर्शनाभिलाषेणैवोज्जयिन्या निमन्त्रणम् ।

मया स्वीकृतमद्यैतत् सुकृतं मे - वयः कवेः ॥ ३८ ॥

सुकृतं तन्ममेत्युक्त्वा सलसा पुनराल सा ।

यत्त्वया विभितं तस्य श्रवणोऽर्थावबोधनम् ॥ ३९ ॥

नासीन्मे किन्तु कुतुकात् तत्र तस्थौ पुनर्मया ।

तदर्थबोधे हृद्यमर्पितं त्वयि सादरम् ॥ ४० ॥

दर्शं दर्शं त्वन्मुष्णं तत् काव्यं श्रोतुमतःपरम् ।

न स्यात् सौभाग्यमित्येव मत्वा यावमरीरुदम् ॥ ४१ ॥

ऐकदा यत् त्वमागच्छस्तन्मे सुकृतमेव किम् ।

शब्दं तव शृणोमि स्म गुमाळं पुनरप्यमुम् ॥ ४२ ॥

भावत्कभावनासृष्टकन्यकात्वेन सांप्रतम् ।

रङ्गेऽतिष्ठे तदा यत्तदपि मे सुकृतं न किम् ॥ ४३ ॥

ऐकश्चासेनैवमुक्त्वा स्वस्तिकेन निजोरसि ।

स्थिता सा पञ्जरगता शारिकेव मनोहरी ॥ ४४ ॥

तदीयं वयनं स्नेहसान्द्रं कर्तुमजयत ।

योऽसौ तपति नैजस्निग्धात्मनः पुरतः स्वयम् ॥ ४५ ॥

दर्शने पुनरप्याशा दर्शनायेति कन्यका ।

कियन्तं कालमेतन्मे दर्शनं - प्रत्युवाच सः ॥ ४६ ॥

नष्टस्नेहप्रदीपैकवर्तिकादीप्तिवत् तदा ।

आगता चन्द्रिका त्यक्तनिद्रा रत्रिरिवोज्ज्वला ॥ ४७ ॥

आच्छाद्यतां गवाक्षोऽत्र ज्योत्स्ना सर्वत्र संसृता ।

केवलं पल्लवोऽयं नौ सलायः - साधयाम्यडम् ॥ ४८ ॥

असल्यो विरलः किन्तु विरलस्य मुहूर्तके ।

पुनर्दर्शनसौभाग्यं मनसा प्रार्थयत् कविः ॥ ४९ ॥

छायानुगामिनं यत्तं कविमेवानुवर्तते ।

तदार्द्रनेत्रं गाण्डोऽस्या मुक्ताभिन्दूनधारयत् ॥ ५० ॥

थारयक्ष्मुरगम्येन मार्गोऽणो वियरन् कविः ।

उवाच पल्लवं तेऽहं कृतज्ञोऽस्येव सर्वदा ॥ ५१ ॥

कति साडसकर्मणि कृतानि सुदुष्टा त्वया ।

निस्सारं तदिति- स्नेहपारस्पर्यं मनोऽरम् ॥ ५२ ॥

पल्लवे गच्छति कविरैकः शय्यागुहं गतः ।

कथमायाति वा निद्रा यिन्तामग्रे तु मानसे ॥ ५३ ॥

II

पुनश्च कृष्णपक्षास्ते अडुवारं समागताः ।

श्यामयामेषु लूयोऽपि अलूवुस्तत्समागमाः ॥ ५४ ॥

सान्त्वनातीतदुःखस्य मूर्तिमदृभावसम्भिता ।

तिष्ठतीयं समागत्य मन्दं वातायनान्तिकम् ॥ ५५ ॥

रक्ष मामिति तत्रेते प्रार्थना किमु विद्यते ।

का रक्षेति न जानानः कविस्तिष्ठति दुःभितः ॥ ५६ ॥

यदास्या नृत्तगीतेषु यथाविध्यनुशीलनम् ।

पूर्तीकरोति लूपस्तद्दिनमेव प्रतीक्षते ॥ ५७ ॥

तदनन्तरमस्थान्तःपुररम्यवधूगाणो ।

लप्यते सापि पदवीमित्येषा तु जनश्रुतिः ॥ ५८ ॥

नृपस्य प्रीतिपात्रं त्वमित्याचार्योऽन्तरान्तरा ।

तं ब्रवीत्यभिनन्दोक्तिस्वरेण प्रीतिपूर्वकम् ॥ ५९ ॥

साक्षाद् दृष्टौ तस्या नृत्तं विक्रमलूमिपः ।

दृष्टं छलितनृत्तं तदभिनन्दितवांश्च सः ॥ ६० ॥

कथाः सर्वाश्च शुश्राव कविस्तस्या भुभात् परम् ।

दृष्टयं दर्शयन्तीव सर्वमेवाब्रवीदसौ ॥ ६१ ॥

विद्धत्सभासु सर्वत्र जयशीला गिरस्तदा ।
 अन्तर्लीना धवाभान्ति कवेर्भूकं तु तिष्ठतः ॥ ६२ ॥
 दशनेऽस्था विषादोऽस्ति दिदृक्षैव ततः परम् ।
 तदन्तरे सम्भवेयुः स्वल्पमात्रसुभानि च ॥ ६३ ॥
 कदाचित् कविराड ल्यः स्वप्ने त्वां दृष्टवानडम् ।
 कएवपुत्रीवेषभूषाधारिणीं सुमनोऽरीम् ॥ ६४ ॥
 स्वप्नो यथार्थतामाप ल्यनन्तरमडामडे ।
 शाकुन्तलप्रयोगोऽभूद् राजाज्ञानुसृतं तदा ॥ ६५ ॥
 मृगैश्च साकं संवर्धमानां तापसनन्दिनीम् ।
 तस्यामात्तपुनर्जन्मां दृष्ट्वाश्रूणि ममार्ज सः ॥ ६६ ॥
 विटे मधुकरे तस्याः समागम्य मुष्माभ्युजम् ।
 स्मृष्ट्वाऽस्मृष्ट्वा च संभ्रम्य धिक्कृतिं परिकुर्वति ॥ ६७ ॥
 दुष्यन्तमेवाकन्द त्वद्रक्षणे केवले त्विमे ।
 अेवं सप्योर्दसत्योः स कविर्नम्रमुष्णो भवौ ॥ ६८ ॥
 विटाद् रक्षितुमाकन्देऽनृपमेव सुरक्षकम् ।
 नृपोऽपि विट अेवात्र - जडास कविरन्तरा ॥ ६९ ॥
 तुषारभिन्दुवच्छुभ्रलावण्यद्युतिवत् तथा ।
 समाथान्तीं मुनिसुतां स्वान्तिकं सुकुमारिकाम् ॥ ७० ॥
 दृष्ट्वाश्रुपूर्णांनयनः पीतचिन्तामधुद्रवः ।
 निषीदति स्म भूपालः सदस्यग्रासने रसात् ॥ ७१ ॥ युग्मकम्
 स्वकीयमभलाजन्मैवास्य दुःखस्य कारणम् ।
 निन्दावमानयोश्चेति कन्दत्येषा कुमारिका ॥ ७२ ॥
 गृहीष्व मातर्माभिवं भूमिदेवीं प्रति द्रुतम् ।
 डस्तं प्रसार्याश्रुपूर्णेनेत्रा योष्यैः प्ररोदिति ॥ ७३ ॥
 तदामंस्त कविः कएवपुत्री यात्रैव तिष्ठति ।
 धमां न कापि स्वीकर्तुमभसरा ज्यागमिष्यति ॥ ७४ ॥
 नाटकेऽवसिते राजा साक्षीकृत्य सभासदः ।

કાળિદાસમલગ્ચકે સ્વર્ણશ્ૃખલયા કરે ॥ ૭૫ ॥

હસ્તનિર્ઘોષમુખરં નાટ્યગેહમભૂત્ તદા ।

અથ ક્રમાત્ સદસ્યેષુ ગતેષ્વસ્તમિતો રવઃ ॥ ૭૬ ॥

રાજસન્નિધિમાનીતા નાટ્યાચાર્યૈર્થાક્રમમ્ ।

અભિનેતૃવરા યેડવતસ્થુઃ સાઞ્જલયસ્તિવહ ॥ ૭૭ ॥

ધૃતકણ્વસુતાવેષામભિનેત્રીં નૃપાલકે ।

અભિનન્દતિ સસ્નેહં તસ્થૌ નિસ્સડ્ગમેવ સા ॥ ૭૮ ॥

ભયં કિં વા પરિભ્રાન્તિરિતિ જ્ઞાતુમશક્રુષી ।

સાદરં સાઞ્જલિકરા સાલભઞ્જીવ સા સ્થિતા ॥ ૭૯ ॥

કટાક્ષવીક્ષણેનાપિ તન્મુખં ન દદર્શ સા ।

પતગઃ પતિતઃ કિં વા નૃપાન્તર્નયને તદા ॥ ૮૦ ॥

નિરીક્ષ્ય સર્વમુત્તસ્થૌ ન નિરીક્ષ્યેવ શીઘ્રતઃ ।

નિદ્રાગારમવામું સ નિશ્ચક્રામ ચ ભૂમિપઃ ॥ ૮૧ ॥

III

જ્યોત્સ્નાકણ્વિહીનાયાં નિશાયામપિ ગચ્છતિ ।

અશાન્તોડપિ કવિસ્તેન પથા શીલવશાત્ સ્વયમ્ ॥ ૮૨ ॥

અદૃશ્યરાત્રિકુસુમતમનિઃશ્વાસસૌરભમ્ ।

અન્ધકારેડપિ સાન્નિધ્યં પ્રસારયતિ સર્વતઃ ॥ ૮૩ ॥

પ્રકાશનેચ્છુરપ્યન્ધતામિસ્રે સ્થિતયે વિધિઃ ।

અત્રાસ્મ્યહમિતિ પ્રાહેવાર્દ્રગન્ધપ્રસારણાત્ ॥ ૮૪ ॥

કચ્ચિત્ પ્રતીક્ષ્યાન્ધકારે તિષ્ઠદક્ષીવ વર્તતે ।

ગવાક્ષો વિવૃત્તો યસ્ય મૂકશાન્તે પુરોભુવિ ॥ ૮૫ ॥

કવિસ્તિષ્ઠતિ તદીર્ઘનિઃશ્વાસોષ્મળમારુતે ।

કિચ્ચિચ્ચઞ્ચલિતં કિં વા વિલોલં જાલકાંશુકમ્ ॥ ૮૬ ॥ યુગ્મકમ્

અપ્રખ્યાપિતમપ્યસ્યાગમનં પ્રતિપાલ્ય સા ।

નિર્વાપિતપ્રદીપા તદાભાનોત્કા સ્થિતા નુ કિમ્ ॥ ૮૭ ॥

ન વિશેષઃ કશ્ચિદત્રાગન્તુમૈચ્છમ્- ઉવાચ સઃ ।

નૂનમાયાસ્યસીત્યેવ ભાતિ મે સ્મેતિ સા દ્રુતમ્ ॥ ૮૮ ॥

पूर्णामौनेषु निःश्वासैर्प्रणितेषु कथञ्चन ।
 सखसास्थाः कण्ठनागाद् वयोधारा प्रसारिता ॥ ८९ ॥
 असूयालुभटौघेन परीतो वर्तते भवान् ।
 गूढतन्त्रैर्विजेतुं त्वां यो मुहूर्तं प्रतीक्षते ॥ ९० ॥
 सन्ति कापट्यगर्तानि भवन्मार्गेषु सर्वतः ।
 यद्वि काचिद् विपत् स्यात् तामशक्ता स्मर्तुमप्यडम् ॥ ९१ ॥
 न हि शक्नोषि मां त्रातुं मम जन्मेदृशं डिल ।
 उविरस्मि मदर्थं मा जुडोत्विड भवान् स्वयम् ॥ ९२ ॥
 गच्छ त्वं यत्र कुत्रापि न चिरान्मा विशङ्कया ।
 त्वत्पादरेणुस्यशार्थी देशः को वा न विद्यते ॥ ९३ ॥
 भवतो लृद्यस्यास्य मडासाम्राज्यसीम्नि मे ।
 स्नेहसिंहासनं दत्तमेकमित्यस्ति धन्यता ॥ ९४ ॥
 एतःपरं काम्यमस्य वनपुष्पस्य किं प्रभो ।
 अग्निदग्धमिमं गेहं त्यक्त्वा यातु भवान् द्रुतम् ॥ ९५ ॥
 धनवर्षवदृश्यैः सा प्ररुरोह ततः करम् ।
 प्रसार्य जालरन्ध्रेण तस्थौ सा भावनिर्भरा ॥ ९६ ॥
 स्पृष्ट्वासौ मृदुलं उस्तमस्या मन्दं परामृशत् ।
 क्वेस्तदङ्गुलीस्पर्शः सुधावर्षोऽभवत् तदा ॥ ९७ ॥
 न भविष्यति किञ्चिन्मे कस्मात् तेऽशुभचिन्तितम् ।
 किञ्चिन्निःश्वस्याब्रवीत् सः- त्वां हित्वा कुत्र याम्यडम् ॥ ९८ ॥
 विन्यस्योपरि तत्पाणिपल्लवं निटिले तथा ।
 मुभेऽपि निष्पिले तस्थौ चित्सुष्णामृतपो यथा ॥ ९९ ॥
 समीपे न विदूरे न - पादन्यासरवः किमु ।
 अन्यकारो वैरिणोऽपि अन्युः स्यादित्यमन्यत ॥ १०० ॥
 स्तब्धं मनस्तथाप्यन्तर्नयच्छन्निजसंभ्रमम् ।
 वातायनं पिघेडीत्थमुक्त्वामन्य जगाम सः ॥ १०१ ॥
 पुनर्दर्शनसौभाग्यं नाशशंसोपयारतः ।
 पादयारेण सङ्केतं प्राप शीघ्रमसौ कविः ॥ १०२ ॥

उत्सृष्टया तदा यत्र द्वारि तिष्ठति पल्लवः ।
भयं भवति तद्दृष्टौ कोऽपूर्वोऽयं परिभ्रमः ॥ १०३ ॥

दशमः सर्गः

रत्नपरीक्षा

श्यामयामैरत्र सूक्ष्मयारनेत्राणि तान्यपि ।
तथोः समागमानां समभवन् गूढसाक्षिणः ॥ १ ॥
मरुत्तरङ्गिते पत्रघ्राते भर्मरसन्निभम् ।
कर्णाङ्कणिकया सा य वार्ता प्रचलिता द्रुतम् ॥ २ ॥
सखिवेष्यन्ततो गत्वा सत्यं तन्मन्त्रयत्यडो ।
अशङ्कुवन् विश्वसितुं तस्थौ तत्रैव भूमिपः ॥ ३ ॥
यस्य सलीर्तियन्द्रस्य शीतरश्मिशतैरभूत् ।
धवणोज्ज्वलवर्णाभा स्वकीयोज्जयिनीपुरी ॥ ४ ॥
तस्य काव्यकृतस्तन्वी सा किं प्रणयभाजनम् ।
तथापि विक्रमार्कस्य सा कथं विस्मृता भवेत् ॥ ५ ॥ युग्मकम्
स्वमनोहारिणी कन्या पक्षे तिष्ठति सांप्रतम् ।
प्रतिपक्षे तु धन्योऽसौ कविमित्रं य तिष्ठति ॥ ६ ॥
अनयोस्तु परित्यक्तुमेकं शक्नोमि डा कथम् ।
एति धर्मव्यथामग्नौ मध्ये तिष्ठति भूपतिः ॥ ७ ॥
केवलं ग्रामकन्या सा तथापि सुरमार्गतः ।
अप्सरा एव यान्दोणादस्मिन् राजाङ्गुणे यदा ॥ ८ ॥
अवतीर्णा तदारभ्य तस्यां सक्तं मनो मम ।
निरक्षरा साध पुनर्नाट्यसङ्गीतकोविदा ॥ ९ ॥ युग्मकम्
तादृशीं तां वधूकर्तुं प्रत्युद्गन्तुं यथाविधि ।
शुभावदां तिथिं राजा मुहूर्तं य प्रतीक्षते ॥ १० ॥
कथामिमां राजधान्यां को न जानाति पूर्णतः ।
अज्ञात्वा छि क्वेश्चित्तं तत्सक्तं नृपमानसम् ॥ ११ ॥
अत्युदारमना भूत्वा यमसौ समभावयत् ।

स अवेव कविरत्रैवमवजानाति भूमिपम् ॥ १२ ॥

छंदं तु सर्वं जानन्नेवैकान्ते य तथा सल ।

समागमाय धिक्कारं कुर्वन् योऽसौ सुदृत् कथम् ॥ १३ ॥

रत्नं सा स कवीन्द्रोऽपि रत्नं वर्धितमूल्यकम् ।

अतस्तं मा त्यजेत्येतद्दुपदेशोक्तिसान्त्वनम् ॥ १४ ॥

विक्कमार्कस्य कर्णो तु कुर्वन्ति सखिवाः सदा ।

सामदानाधतिक्रम्य दण्डः किं नु विचार्यते ॥ १५ ॥ युग्मकम्

सखिवैस्तन्त्रनिपुणैर्मनःसन्तुलनान्वितैः ।

मन्त्रयन्मोचनोपायं पश्यत्यवनिपालकः ॥ १६ ॥

न किञ्चिदपि जानामीत्येवंभावनया नृपः ।

आसनस्थोऽभवद् यस्य पुरतो नीयते कविः ॥ १७ ॥

विश्वासशीतलज्योत्स्नां हृदये सम्रसारयन् ।

कुशलं पृच्छति कविं राजा स्मेरमुष्माभुजः ॥ १८ ॥

श्रोतुं वार्तामतिक्रूरां स्वीकर्तुं दण्डनं तथा ।

पीडनं यानुभोक्तुं निस्सङ्गभावेन येतसा ॥ १९ ॥

सन्नद्धः काव्यकारोऽत्र निषण्णो राजसन्निधौ ।

सन्ने यस्य मुष्णे नासीत् किन्तु मन्दस्मितोदयः ॥ २० ॥

अकालसम्भवत्कालमेघवर्षो यथा तथा ।

अभिनन्दनवाग्धारां वर्षत्यस्मिन् कवौ नृपः ॥ २१ ॥

छत्रस्थाधश्चामरस्य वातो मे वाति पार्श्वतः ।

तथापि मित्र ते स्नेहशैत्यमेवाभिकामये ॥ २२ ॥

कवेः स्वच्छन्दवासोऽत्रैवेति मे पुणकप्रदम् ।

तुष्टया तृप्या किन्तु सर्गास्वास्थ्येनेह समावस ॥ २३ ॥

पुनराह नृपः श्रीमन्नगायत पुरा भवान् ।

अडैतुर्की प्राणवतामव्यक्तमधुरां व्यथाम् ॥ २४ ॥

आत्मानुभूतं सत्यं तत् किं ते तस्माद् विमुक्तये ।

प्रयतेऽहं किं करोमि तदर्थं सदयं वद ॥ २५ ॥

विमूढं पुनरथत्रोपविष्टं कविकुञ्जरम् ।

निमिमीते निर्निमेषं राजाथोवाय सुस्मितम् ॥ २६ ॥

भवतोऽयं पुरीवासो भवतूल्वासवान् सदा ।

रभ्यवस्तूनि नान्विष्यस्येतेस्त्वन्विष्यसे परम् ॥ २७ ॥

उपडारान्तरं वीरशूड्भवाधिकमोहनम् ।

समर्पये करे यास्मिन्नचिरेण मडाकवे ॥ २८ ॥

अतेषां श्रूयमाणानामज्ञात्वार्थमसौ कविः ।

किमु वक्तव्यमित्येतदपि नो वेत्ति डिञ्चन ॥ २९ ॥

सामगानसमं राजभाषणं तन्निशम्य सः ।

आदरेण सामामन्थ्य जगाम वसतिं कविः ॥ ३० ॥

उपडारान्तरं वीरशूड्भवाधिकमूल्यकम् ।

किं स्यात् पुरीणामगुमकथेव प्रतिभाति तत् ॥ ३१ ॥

तदुत्तरं प्रतीक्ष्यास्मिन् कवी तत्र निषीदति ।

विलीयतेऽन्धकारे तत्कक्ष्यागतदिनप्रभा ॥ ३२ ॥

कवाटस्थार्धपिडितस्योद्घाटनरवस्तदा ।

श्रूयते पादनिःस्वानं कङ्कणकवणितं तथा ॥ ३३ ॥

नापृच्छत् केयमित्येष मणिनूपुरशिञ्जितम् ।

स्फुटं वदति नैवेयं स्वकीयपरियारिका ॥ ३४ ॥

अथेयमस्ति वा कन्या रभ्या सा प्रियमानसा ।

नैवेयं सेत्याह सर्वव्यापीदं मदसौरभम् ॥ ३५ ॥

कस्या वस्त्राञ्चलस्यायं शब्दो विलुण्ठितस्य वा ।

कस्या वा तरणोल्लोलवलयोदितशिञ्जितम् ॥ ३६ ॥

कस्या वा विकिरन्त्यत्र निःश्वासाद्गदलान्यलो ।

पस्पर्श का कवेरस्य मनःसूनरजःस्वपि ॥ ३७ ॥

कविः क्रमेण तां नीयामुद्दीपयति वर्तिकाम् ।

पुरतो दृश्यमानेयं का पुनर्मेनका डिमु ॥ ३८ ॥

अग्निपञ्चकमध्यस्थामद्रिकन्यां तपस्विनीम् ।

अचञ्चलाञ्चन्तरवदस्मान् योऽदृश्यत् पुरा ॥ ३९ ॥

कल्पद्रुपतितोत्कुल्लपुष्पायाप्सरसे पुरा ।
 वाऽमयेन पुनर्जन्म ददौ योऽतीव सुन्दरम् ॥ ४० ॥
 अन्यस्यामप्सरःपुत्र्यां पृथिव्याः परिशुद्धताम्
 लावाण्यं च समन्वीय प्रादृश्यद्विडैव यः ॥ ४१ ॥
 स कविश्चिन्तयामास साक्षादेवाप्सरास्त्वियम् ।
 कस्याज्ञयेयमागच्छदत्र किं वास्य कारणम् ॥ ४२ ॥ कलापकम्
 नैवात्र विक्रमो नैव विश्रामित्रोऽपि तापसः ।
 वर्ततेऽत्र वराकोऽयं कविरेव हि केवलम् ॥ ४३ ॥
 वश्येन सुस्मितेनेह तिष्ठतीयं मनोहरी ।
 निस्त्रपं स्वयमेवास्मै समर्पयितुमुद्यता ॥ ४४ ॥
 राजोपहारोऽमूल्योऽयमिदानीमेव याभवत् ।
 स्पष्टा कथापरीणामगुमिरासूत्रिता तदा ॥ ४५ ॥
 राजधान्यां विशिष्टानामतिथीनां महीभृताम् ।
 सत्काराय सुनैवेद्यं विक्रमार्कनृपादृतम् ॥ ४६ ॥
 प्रांशुलभ्यं कुलमियं तिष्ठतीह कराग्र्यले ।
 कविं प्राणभ्य सा प्राह- दासीयं तव गृह्यताम् ॥ ४७ ॥ युग्मकम्
 सुदृष्ट्राजवरैस्तुल्यं कविमेनं च निर्धनम् ।
 साक्षात् स विक्रमादित्यः सत्करोतीह सादरम् ॥ ४८ ॥
 अतःपरं आरितार्थप्रदमन्यत् किमस्ति हा ।
 अभिनन्दनसम्मानमप्यन्यत् किमु विद्यते ॥ ४९ ॥
 इत्थं सन्तोषधवणजयोत्सना नोदति तन्मुग्धे ।
 तत्र प्रत्युत रोषोऽभिमानजः समुद्वेति किम् ॥ ५० ॥
 अन्तःक्षोभं तु संयम्य कविरास्ते विमूकवत् ।
 चिन्ताब्धिवीथीः शमयन्नात्मशक्तिं च वर्धयन् ॥ ५१ ॥
 सुतार्यक्षौमवासोऽस्याः स्रस्तं भवति च स्वयम् ।
 स्पन्दते तद्दृशःकञ्चुकावृतं कोरकद्वयम् ॥ ५२ ॥
 द्रवितुं स्वयमेवात्र सवितुः किरणोष्मणि ।
 डिमशीकरनिर्मुक्ताविकसत्सुमसान्निभम् ॥ ५३ ॥

स्वविग्रहं सुनिर्मात्यं विधातुं स्वयमेव सा ।
 निजसौवर्णभूषास्ता विनिर्भोक्तुं समुद्यता ॥ ५४ ॥ युग्मकम्
 अथ मेति प्रशान्तं तन्निषेधति कविस्तदा ।
 समेत्यालसमस्थोपस्थितिमाप विलासिनी ॥ ५५ ॥
 तटभित्तिनीवीथीसमाज्ञातविलोभिनी ।
 साह राजनियुक्ताहं भवत्प्रियखितैषिणी ॥ ५६ ॥
 पानपात्रं पूरयेदहं केन द्राक्षास्तेन वा ।
 देवप्रियेण किं ब्रूहि साक्षात् सोमस्तेन वा ॥ ५७ ॥
 केन रागोऽलपामि मद्दशाक्तिप्रदेन वा ।
 केन नृत्तेन मायूरपिच्छिकां वितनोम्यहम् ॥ ५८ ॥
 अलौकिकं मादकं किमैन्द्रियस्वर्गगोपुरम् ।
 प्रोद्धाटयाम्यहं उर्षाद् भवदर्थं प्रभो वद ॥ ५९ ॥
 सारङ्गीमधुरे तस्मिन् स्वररागसुधाजरे ।
 क्षीरे सितेव मृदुलं मनो लीयेत कस्य वा ॥ ६० ॥
 ध्यानलीनं मलाकाणमुपास्ते यत् सदैव तत् ।
 आनन्दलयमग्नं न त्वलीयत मनः कवेः ॥ ६१ ॥
 दृढदीप्तेन नेत्रेण निर्वर्ण्यहं कविः स ताम् ।
 सर्वसम्मोहनं रूपमेतत् प्रत्यङ्गसुन्दरम् ॥ ६२ ॥
 उन्मादकं विशालेऽस्मिन् प्रपञ्चलृष्टयान्तरे ।
 वश्यवाऽभयरूपेणालिम्बितं यासकृन्मया ॥ ६३ ॥
 प्रमादोऽभूत् तवायं - न तेषां येऽस्मिन् निशामुपे ।
 प्रैषयन् पुरतो मे त्वां सत्यं मे जानते न ते ॥ ६४ ॥
 रुदन्ति यद्वि मे दीनं प्रत्येकं परमाणवः ।
 परित्यजेयुर्मां तेऽपि स्नेहाद्र्यात्मनः कृते ॥ ६५ ॥
 सुवर्णनिर्मितो रत्नप्रयितश्च कृपाशकः ।
 मारकः किं पातितश्चेत् सुदृढेऽपि लृष्टन्तरे ॥ ६६ ॥
 अधिकारोग्रहस्तेन क्षिप्रं मां प्रति सम्प्रति ।
 विद्युत्त्वतोऽज्ज्वलं शस्त्रं त्वमिति प्रतिभाति मे ॥ ६७ ॥

अेतस्माद्दुर्भविष्यन्ती क्षतिर्मे षलु दुर्गतिः ।
 शुवतो मृतिरेवात्मदतिरेवेति मन्मतम् ॥ ६८ ॥
 क्षत्रवीर्याण्यनेकानि निर्जितानि यथा पुरा ।
 नग्नसौन्दर्यशक्तिः सा निःसहाया निराकृता ॥ ६९ ॥
 ततो दुःसहदुःखेन प्रतिगन्तुं समुद्यता ।
 तिष्ठेति कविनोक्ता सा तस्थौ श्रुत्वेव तद्भयः ॥ ७० ॥
 कविराडाद्भ्रमेनां- न त्वय्यनादृतिरस्ति मे ।
 त्वामिह प्रैषयन् ये ते वाय्या विनयपूर्वकम् ॥ ७१ ॥
 त्वयि सम्प्रीतिमांश्चाहं सुतृभो वीन अेव य ।
 दौत्यं ते सङ्कलं सम्यक् त्वया निर्व्यूढमित्यपि ॥ ७२ ॥
 निवृत्य सा निमेषार्धं निर्वर्ण्य य कवेर्भुषम् ।
 शान्तेन सुदृढेनापि स्वरेणैवमभाषत ॥ ७३ ॥
 असत्यकथनायेमां मा निर्दिश मडाप्रभो ।
 कुलकर्मण्यसत्यत्वं नाधावधि कृतं मया ॥ ७४ ॥
 राज्ञो दासीयमाज्ञानुसाशिणी नाभिसाशिणी ।
 षति सत्योद्विता वायो हृदयान्निर्गता षव ॥ ७५ ॥
 अथारुदत् संवृतास्या कविश्चाभूत् सविस्मयः ।
 नवभोघोदयेनेव तीक्ष्णसत्योपदर्शनात् ॥ ७६ ॥
 क्षमस्व भद्रे सदयं यद्यहं त्वामभेदयम् ।
 अथाशक्त्या न किञ्चित्तामवदत् कविकोविदः ॥ ७७ ॥
 तस्यां गतायां तद्दास्यदैन्यनिन्दनकर्मणि ।
 पश्चात्तापेन दग्धोऽभूत् कविः कारुण्यवानसौ ॥ ७८ ॥
 नासत्यवादिनी सौषा तेन यत् सुतिरस्कृता ।
 तदध्यवनिपेन्द्रः श्वो ज्ञास्यत्येव न संशयः ॥ ७९ ॥
 तस्मादाविष्कृष्यन्ति ते राजपुरुषादयः ।
 कथाविशेषान् विविधान् सामदानवृथात्वतः ॥ ८० ॥
 रोषोदयो भवेय्यङ्गवर्तिनश्च भवत्वयम् ।
 सर्वं किलान्न ह्य छत्रयामराज्ञानियन्त्रितम् ॥ ८१ ॥

निद्रां गच्छेत् पल्लवोऽत्र निशापि बहुशो गता ।
प्राप्यस्थानं नास्ति नैव श्रोतव्यः कश्चनापि वा ॥ ८२ ॥

कक्ष्याद्धारं विधायान्तराणवीथ्या सुदूरतः ।
विना लक्ष्यस्थलं मन्दमन्दं गच्छत्यसौ कविः ॥ ८३ ॥

नृत्यद्गातोऽपि निद्रापि वृक्षशाभासु किं शनैः ।
गायकः कृकराटः किं क्षीणो मौनं भजत्यसौ ॥ ८४ ॥

जगामान्विष्य पिडितं गवाक्षं कामुकः कविः ।
कुत्र वा कामिनी सा स्यात् प्रतीक्षानिर्भराशया ॥ ८५ ॥

अर्धबोधे षवात्रत्यराजवीथ्या स गच्छति ।
अज्ञातलक्ष्यं भूयोऽपि गच्छत्येव कविः स्वयम् ॥ ८६ ॥

भवन्ति निद्राडीनानि ज्वलद्दीपयुतानि य ।
गण्डिकानां गृहाण्यत्र पार्श्वयोरुभयोरपि ॥ ८७ ॥

वीणा य त-वीकण्ठश्च सम्भूयैकं सुगीतकम् ।
गातुं स्पर्धां करोतीव कुत्रचिद् भवनातरे ॥ ८८ ॥

अन्यत्र कामुकोन्मादो ढसत्युच्चैश्च गर्जति ।
कस्याश्चिन्नृत्तसुन्दर्या नूपुराशिञ्जितैः सड ॥ ८९ ॥

पुरो मकररथ्या सा बोधलीनेव वर्तते ।
कामाग्निदग्धबलिपुष्पाणां गन्धेन सन्ततम् ॥ ९० ॥

नेति नेतीति मनसा मन्थ्यते वीथिका तु या ।
मृग्यते कविना सान्या- दूरे किमनलप्रभा ॥ ९१ ॥

शिता प्रशान्तजवालासौ प्याता पितृवनाभ्यया ।
यत्रान्ते प्राप्यते सर्वैरर्धरात्रे मयाप्यडो ॥ ९२ ॥

सक्तोऽसक्तो नृपो दासश्चैकतल्पं भजन्निड ।
शान्तिं गच्छेत् साम्यदृष्टिसारसौन्दर्यसम्पनि ॥ ९३ ॥

अत्रैव सर्वदुःभानि विस्मृत्यानन्ययिन्तया ।
तिष्ठत्युन्मीलितेनान्तर्लोचनेन मडाकविः ॥ ९४ ॥

काणमेघजटाजूटादध्वयन्द्रस्त्वधस्तवम् ।

निरीक्षते तदा भूतिं ज्योत्स्नाभस्म विलिम्पति ॥ ६५ ॥

पावकनेत्रं मीलय सदयं
 उे उर वर्षय चन्द्रमरीचीः ।
 शितासमीपे तस्थौ कविरु-
 न्नम्य करौ य प्रर्थयतीव
 मडेशपावकनेत्रनिमीलन-
 तुल्यं शित्यामनला विगताः ।
 तरवः पितृवनसीमनि जाता-
 श्छाया ज्योत्स्ना तदन्तराणे ।
 शकलीभूयाकाशस्थान्ते
 भोधाभोधतलानि मिणित्वा ।
 भङ्ग्यान्यो-यं लिभितमपूर्व-
 यस्यालेष्यमिवास्ति मनोऽङ्गम् ॥ ६६ ॥

कस्मिन् पटले योश्चैः श्रुत्या
 कालं को वा परिमात्यत्र
 आदिविणम्भितताणमनुक्षण-
 माडा यट्टुलद्रुतगतिरास्ते ।
 पवनालुणितजटा एव वटतरु-
 शाप्मास्तत्र विलुणितः सन्ति ।
 कृष्णभुजङ्गकृष्णोन्नयनेन स-
 मं तदनातपनटनं लसति ।
 शिवतेजोमयउपं विकसित-
 मथ डा गगनापूर्णा दृष्ट्वा ।
 कविरिड गायति- मम हृदयेन तु
 रसितोत्रं कुरु नटनं भगवन् ॥ ६७ ॥

नृत्तं कुरु नटनायक भवदा-
 नन्दश्रीनटनद्रुतताणः
 काननवृक्षलतास्वथ नीय-
 स्थिततृणकोटिषु सर्वास्वपि य ।
 आर्द्रमनस्स्वनुशासननिर्दे-
 शाज्ञानामविधेया ये वा

तेषां वृद्धेष्वपि य सिरासु य
 नित्यस्यन्दं कुरु तव यरण-
 ध्वनिरिह मृत्युञ्जयमन्त्रध्वनिः ॥ ८८ ॥
 अर्धोक्तौ विररामेदं गानमेष कविस्त्वह ।
 भूमावुत्तानतः क्षीणशरीरो निपपात हा ॥ ८९ ॥

अेकादशः सर्गः

आमन्त्रणमुज्जयिन्यै

विभातमायाति कवेश्च सम्यग्
 भालातपश्चुम्भति भालदेशम् ।
 निद्रोत्थितोऽयं त्वयिराद् विजाना-
 त्यात्मानमेतत्पितृकाननस्थम् ॥ १ ॥

सुपुष्पितोऽसौ तरुणार्कवृक्षः
 सदागतिस्तममरुद्विशेषः ।
 भस्माकुलेयं भयदा यिता य
 काव्याध्यगं प्रश्नमिमं त्वपृच्छत् ॥ २ ॥

अकाल अेवात्र डिमागतस्त्वं -
 स्वयं तदावर्तनलोलुपोऽभूत् ।
 विल्लामकस्वप्न एवेह कस्मात्
 पूर्वैर्धुरागच्छमहो निशायाम् ॥ ३ ॥

उपैति कश्चित् सुगामीरघाष्टा -
 नादोऽत्र शिप्रासरिदम्भुपायी ।
 श्मशानसंश्लेष्यनिर्लोपनीतो
 धुष्यन्महाकाणसमर्षविणाम् ॥ ४ ॥

यितान्तराणादिव मन्दमन्दं
 समुत्थितो याति कविस्त्वतान्तः ।
 अथेह शिप्रापरिमज्जनेन
 शैत्यं भजेतां तनुमानसे ते ॥ ५ ॥

अभोधतो मे वृद्धये यितैका
 कृताद्य निर्वापय तां तु शिप्रे ।

भवत्करस्पर्शवशाद् द्यार्द्रा -
 खान्तिं भजेत् तापशतानि भद्रे ॥ ६ ॥

निमज्जयामास कविश्च शिप्रा -
 स्नेहार्द्रशीताम्बुषु नैकवारम् ।
 सर्वसङ्गे यं नियतेर्नियोगं
 भयं विनेत्याप सुधीरतां य ॥ ७ ॥

स्मृताविवानातपकान्तिपूरे
 शनैः शनैर्गच्छति काव्यकारे ।
 अन्विष्य गन्तास्मि भवन्तमेवं
 वदन् पुरस्तिष्ठति पल्लवश्च ॥ ८ ॥

शब्दोपलब्धिर्न भवेद् विकारै -
 र्दृष्टन्तराणे परिपूरितामे ।
 परस्परं यौ मनसैव वित्त -
 स्तयोस्तु मौनं बहुलार्थपूर्णां ॥ ९ ॥

स पल्लवस्तेन कवीश्वरेण
 साकं स्वसङ्केतगुलं जगाम ।
 उपेत्य सौषा परिथारिकापि
 भाद्यान्नपेयं रुचिरं निनाय ॥ १० ॥

समश्यतां प्रातरिडाशनं द्रा -
 गिडैव विश्राम्यतु चित्सुभेन ।
 बालं यथैवं प्रियवाच्यमुक्त्वा
 ततो जगामाशु स पल्लवोऽपि ॥ ११ ॥

प्रकम्पनः कश्चिद्विव प्रशान्तः
 कश्चिद् घनासारं ध्वान्त्यमासः ।
 सर्वं बलिः शान्तमिव प्रतीतं
 भवेद्विदं वा प्रतिभासमात्रम् ॥ १२ ॥

स्फुटस्मृतेर्गन्धशतानि भूयो -
 प्याशुण्डुकाभं मन एव शत्रुः ।
 सर्वर्तुसौन्दर्यविलेपनार्थं
 वटद्रुमूले मयि सन्नविष्टे ॥ १३ ॥

मार्गोऽपि तेनैव किमर्थमायात्
 सा मे मनः सोऽहमभूत् किमर्थम् ।
 श्रोतुं य काव्यं मम सन्निकर्षं
 तस्थौ किमर्थं नु निरक्षरा सा ॥ १४ ॥ युग्मकम्
 कभय्युदारप्रणयार्द्रबन्धं
 विनार्थबोधं धृतवान् कुतोऽहम् ।
 द्रक्ष्यामि नैवेति सुनिश्चितं तद् -
 वक्त्रं किमर्थं पुनरप्यपश्यम् ॥ १५ ॥
 सुवर्णनीडे स्वयमेव कस्मात्
 प्रवेशयामास विचारशून्यः ।
 नीडान्तरस्थस्य भगस्य दैन्य -
 ज्ञानं विना लब्धमनेन किं स्यात् ॥ १६ ॥
 भित्त्वार्गणं प्रोडुयनेऽपि शिष्टा -
 न्यथार्गणान्यत्र बहूनि सन्ति ।
 सर्वोऽपि दासः छिद्यते विलोभै -
 स्तिक्ताम्णकान्तैर्मधुभिः कुलैश्च ॥ १७ ॥
 दासेतरोऽस्मिन् भुवने समेऽपि
 राजाधिराजोऽस्ति स अेक अेव ।
 प्रत्यक्षतो ज्ञानमिदं य सर्व -
 मन्तेऽपिलं यत् भलु द्रिव्यदुःखम् ॥ १८ ॥
 काव्यानि सर्वाणि य ज्जुवरक्त -
 जन्यानि भूर्जत्वयि भावितानि ।
 सञ्चित्य नैजे तु पुराणभाण्डे
 कवीश्वरो निक्षिपति क्रमेण ॥ १९ ॥
 समृद्धपुष्पैश्च पलाशवृक्षै -
 रुपेतपार्श्वद्वयया सरण्या ।
 सुकेतकीसूनमनोऽरेण
 नीवारकेदारलृष्टन्तरेण ॥ २० ॥
 मधुद्रवार्द्रं सडकारपुष्प -

गन्धं स पीत्वा लणितं यथेष्टम् ।
मुदा यरन्मारुतसन्निभोऽयं
कविश्च भूयोऽपि यरिष्यगुरासीत् ॥ २१ ॥

नामन्व्य राजानमितोऽगमिष्यद्
भीरुप्रवृत्तिश्च तदाभविष्यत् ।
अतोऽस्य सन्दर्शनसम्मतार्थं
स पल्लवः प्रेषयितव्य एव ॥ २२ ॥

गच्छामि भूयोऽप्यनिवार्यधार्यं
दुःखं वडन्नेव विधेर्नियोगात् ।
तदा मदीये हृदयेऽभविष्यत्
सदाप्यनिर्वापितमग्निकुण्डम् ॥ २३ ॥

द्विदृक्षिता सा सकृदप्युदो न
जन्मान्तरेष्वप्यसकृत् सदर्भम् ।
निशाम्य यामन्त्रयितुं प्रियां तां
शशाक नेति व्यथितं मनो मे ॥ २४ ॥

शनैः क्वाटो विवृतश्च येतो-
गतं यथा पल्लव आगतोऽभूत् ।
आगच्छ- किञ्चिद् गुरु वक्तुमस्ती -
त्येतन्मुष्णं मौनगिरैव वक्ति ॥ २५ ॥

वियार्य कार्यं विविधं सुदीर्घं
मन्त्रप्रवेदैः सः स भूमिपालः ।
अन्तर्गुहं सम्प्रति सन्निविष्टः
प्रतीक्षते तत्र कविं भवन्तम् ॥ २६ ॥

समागमो यश्चिरकाङ्क्षितः स
कृत्वीकृतश्चापि जवेन किन्तु ।
गच्छाग्रतः सूक्ष्मतयेति येतः
पुनःपुनर्भन्त्रयतीव गूढम् ॥ २७ ॥

वक्ष्यामि नासत्यमिति स्मरामि
भूयो दृढं तद् गण्डिकोक्तवाङ्मयम् ।
स्नेहोपहारं विनयेन दत्तं

तिरस्कृतं ज्ञापितवान् नृपः स्यात् ॥ २८ ॥

परीक्षितो मे सुदृढानुराग -
स्तेनात् अेवासममर्षपात्रम् ।
कारुण्यशून्यो भविता य दण्ड -
स्तस्य श्च षत्येव बलाद् विशङ्गे ॥ २९ ॥

प्रजाधिपोऽन्विष्यति येत् कवीन्द्रः
सत्यं वदामीति दृढीयकार ।
आमुष्मिकादृष्टिकतोऽपि तस्यां
प्रेमास्ति मे माणवकन्यकायाम् ॥ ३० ॥

अत्यन्तसङ्घर्षनिमेषकेषु
निश्शब्दमन्तर्मथितेषु तेषु ।
सप्रश्रयं सोऽप्यवधानपुर्व -
मन्तर्गुलं प्राप कविर्नृपस्य ॥ ३१ ॥

प्रसार्य बाहुद्वयमालु भूपः
सुस्वागतं सौष्टुदभावरम्यम् ।
अथादरेणोपनिवेशयंस्तं
भङ्ग्या बभाषे कुशवार्द्रवायः ॥ ३२ ॥

कवेर्मनोऽनस्ततरङ्गवारा -
त्रिषिश्च शश्वत् सममस्तशन्तम् ।
एति प्रजानन्नपि लोकरीत्या
पृथ्णामि - सौम्यं नु मलाकवे किम् ॥ ३३ ॥

उपक्रमे वागियमत्युदारा
प्रस्तावना कस्य तु नाटकस्य ।
न्यूनातिरिक्तेतरमुत्तरं त -
स्योक्त्वा कविः स्वासनसन्निविष्टः ॥ ३४ ॥

यथाप्यशान्तं लृष्टयं तथापि
तस्याननं भात्यमलप्रशान्तम् ।
समाप्य नैजालसभाषणं स
राजा पुनः सम्यगाभाषतैवम् ॥ ३५ ॥

छातिथीभूय भवान् समायात्
 ततोऽधिको नाभवद्येव कालः ।
 तथाप्यभूदात्मपुरी तवेय -
 मात्मीयभेषाप्यकरोत् कविं त्वाम् ॥ ३६ ॥

अनेन सन्तुष्टमभून्मनो मे
 प्रायोगिकं सत्यमिदं य ज्ञाने ।
 स्वतन्त्रशीलं लृष्टयं कवेस्तत् -
 साम्राज्यमानन्त्यमपारता य ॥ ३७ ॥

अेकान्तता सा क्व कवीषिता क्व
 कोलाहलोऽयं ष्यनुभूयमानः ।
 नैवेह कान्तिः प्रकृतिप्रियात्म -
 पुत्राभिकाभ्या कृतकेतरा सा ॥ ३८ ॥

नैवानृषिः काव्यकृदित्यतस्त -
 स्यावश्यं तापसवाटमेकम् ।
 अतस्त्यजेमां नगरीं ब्रजभू -
 वासाय तं रामगिरिं पवित्रम् ॥ ३९ ॥

एतः प्रयाणाय मनोभिलाषः
 प्रयातुमेवात्र नृपेण योक्तम् ।
 कुत्रेति देशोक्तिरियं तु तस्य
 विस्मापकं सत्यमहो बभूव ॥ ४० ॥

शान्तिप्रदो रामगिरिस्तथापि
 कस्तत्र यानं परिनिश्चिनोति ।
 नृपो निजेषु डिमु तस्य कालः
 केनाह्येव विधिर्विधेया ॥ ४१ ॥

बिषग्विधिस्तिक्तस्त्रसेयमत्र
 रोगीप्सितं दृग्धमतोऽन्यदेव ।
 निष्कासनाज्ञा मधुरोक्तिगूढा
 राज्ञा प्रदत्तेति तु नञसत्यम् ॥ ४२ ॥

पुरी डिलैषोऽज्जयिनी ममैव
 गतागतं मेऽत्र तु निश्चिनोति ।

રાઙ્ગૈવ નાહં પરિસંવૃણોતિ
સત્યં ત્વિદં હા મધુવાઙ્મયેન ॥ ૪૩ ॥

રાત્રૌ ચ કાઙ્ચિદ્ ગણિકાં દદૌ ચો
હ્યઃ સ્નેહસમ્માનતયા સ એવ ।
તપોવનં હા કવયે ચ મહ્ય-
મન્તે દદાતિ સ્મ દયાસમેતમ્ ॥ ૪૪ ॥

એવં વિચારસ્ફુટદગ્નિનાળ -
જ્વલત્સ્ફુલિડ્ગાનિ નિગૃહ્ય ચિત્તે ।
અક્ષોભ્ય એવાસ્તિ કવિર્નિષણ્ણ -
સ્તલ્લોચને કિં જ્વલિતોડગ્નિનાળઃ ॥ ૪૫ ॥

પ્રજાધિપો વક્તિ - મનોભિરામા
પરિસ્થિતી રામગિરેરતીવ ।
દૂરે ચ મેઘૈરભિવન્ધિતાનિ
શ્ડ્ગાણિ નીલાચલસાનવશ્ચ ॥ ૪૬ ॥

આમ્નદ્રુકુઙ્જાનિ વિહડ્ગમાનાં
ગાનં ચ સૂનોજ્જ્વલપલ્વલાનિ ।
સુગન્ધવાતાર્દ્રતટાશ્ચ તાળ -
લયાશ્ચ તાસાં તરુવલ્લરીણામ્ ॥ ૪૭ ॥ યુગ્મકમ્
અતુલ્યવાગ્વૈભવરાજશિલ્પિ -
વર્યસ્ય તત્ સર્ગતપોવનં સ્યાત્ ।
સૃષ્ટિર્ભવેત્ તત્પ્રતિભાનિટાલ -
નેત્રોદ્ભવા નિષ્પ્રતિમા કદાચિત્ ॥ ૪૮ ॥

નૃપઃ પુનશ્ચાહ - વરિષ્ઠસૃષ્ટયા
તયા ભવાન્ પ્રાપ્સ્યતિ વત્સરાન્તે ।
ભૂયસ્તિવમામુજ્જયિનીં દિનં તત્
સુશોભનં હા પ્રતિપાલયામઃ ॥ ૪૯ ॥

દયાવિશૂન્યં નયતન્નહૃદ્યં
શ્રુત્વા વયો હ્યેવમતીવ શાન્તઃ ।
પ્રતિબ્રવીતિ સ્મ કવિઃ - કૃતજ્ઞો -
સ્મ્યુદારબુદ્ધ્યૈ ભવતે નિતાન્તમ્ ॥ ૫૦ ॥

अधावधीलातिदयामयस्त्व -
 मासीश्च निःस्वे मयि काव्यकारे ।
 तत् तेऽधमर्षोऽलमशक्त एव
 प्रतिभ्रवीतुं य कृतज्ञाभावम् ॥ ५१ ॥

एवं कविश्चात्मविकारवीथि-
 प्रवालमावृत्य वयो बलाघे ।
 अन्येधुरेवोषसि गन्तुमद्यै -
 वामन्त्रयामास महीपतिं सः ॥ ५२ ॥

उदारमेवाळ नृपश्च - कर्षा -
 रथेन यायान्ति तद्दुद्रुहन्तः ।
 अन्ये य भृत्या विजनो यतो हि
 पन्थाश्च नैकं दिनरात्रमस्ति ॥ ५३ ॥

कविश्च भङ्गाञ्जलिराळ -मास्तु
 पट्टभ्यां यरन्नेव सुशीलितोऽस्मि ।
 आमन्त्र्य भूयोऽपि न किञ्चिद्दुक्त्या
 ततस्तिरोऽभूद्य काव्यकारः ॥ ५४ ॥

गतोऽवतीर्षो द्विवसस्त्रिसन्ध्या
 दूरात् समायात्यनुरक्तवङ्गत्रा ।
 अंसे वलंस्तारकमेकमेको
 धाराधरो गच्छति पङ्गुतुल्यः ॥ ५५ ॥

उद्वेति मन्दं वणभौ कपोत -
 युग्मस्य कण्ठान्मधुरो निनादः ।
 उद्यानशाभीविटपेषु नीडं
 प्रत्यागतानां पततां सुगीतम् ॥ ५६ ॥

स्वेन प्राणीतं मुनिकन्यकाया
 गीतं वलत्यत्र यतःकुतशित् ।
 अनेन सार्धं लृष्टयं डिलैकं
 विपञ्चिकीभूय रुद्यत्यथार्द्रम् ॥ ५७ ॥

वृथाप्रतीतिस्तु भवेत् सदैकं
 प्ररोदनं श्रूयत एव चित्ते ।

અનુપ્રયાત્યેતદહર્નિશં તં
માર્ગેષુ સર્વત્ર ચ કાવ્યપાન્થમ્ ॥ ૫૮ ॥

નિશેયમેકાપિ તતઃપરં તુ
પરૈવ મે હ્યુજ્જયિની પુરીયમ્ ।
યૈષા દદૌ મે મહિતોપહારાન્
પ્રશસ્તિમુદ્રાશ્ચ મૃષાપવાદાન્ ॥ ૫૯ ॥

પ્રતિપ્રયચ્છામ્યખિલાનિ તુભ્યં
મા ચચ્છ મે તં હ્યયિ રાજધાનિ ।
સમર્પિતં વક્ષસિ તે મયા યં
સ્વીયં યશોમૌક્તિકરમ્યહારમ્ ॥ ૬૦ ॥

સ પલ્લવસ્તિષ્ઠતિ સન્નિકર્ષે
વક્તવ્યતામૂઢ ઇવાતિમૂકઃ ।
જ્ઞાતં કથગ્ચિત્ કિલ રાજધાન્યાં
સર્વત્ર યદ્ ગૂઢતયા નૃપોક્તમ્ ॥ ૬૧ ॥

અન્યાશ્ચ સન્ત્યત્ર કથાઃ કવિર્મા
જાનાતુ યાશ્ચેતિ તુ પલ્લવેચ્છા ।
કવિઃ સ વેશ્યાકુલસડ્ગમોલ્કો
ભવત્યતન્દ્રં મધુપાનસક્તઃ ॥ ૬૨ ॥

ઇત્યાદિનાનાવિધદુષ્પ્રવાદાઃ
હ્યન્તઃપુરેષુ પ્રસરન્તિ ગૂઢમ્ ।
કવિર્ન જાનાત્વિદમિત્યભીપ્સન્
સ પલ્લવોડપ્યત્ર વિષણ્ણમાસ્તે ॥ ૬૩ ॥ યુગ્મકમ્

અન્તે ભવાવશ્ચિરવિપ્રયુક્તૌ -
કવિઃ કથગ્ચિદ્ વિરરામ ચોક્ત્વા ।
પુનશ્ચ મૌન- સુહૃદઃ કરૌ તૌ
સડ્ગૃહ્ય વાયં કવિરેવમૂચે ॥ ૬૪ ॥

ઇતો ગમિષ્યામ્યુષસશ્ચ પૂર્વ-
મિતિ પ્રતિજ્ઞા મમ દુર્વિલડ્ઘ્યા ।
સખે ન જાનાસ્યપિ કુત્ર વા સા
સુવિસ્તૃતાયામિહ રાજધાન્યામ્ ॥ ૬૫ ॥

तथापि तां द्रक्ष्यसि डा कदाचित्
 तदा सभे तद्वरयोरथैतत् ।
 एत्वा पुनर्भद्रयनात् प्रिया सा
 वाय्या- मम स्मारकमेतदेव ॥ ६६ ॥

आदाय नैजं लुट्यं सुरज्जं
 पट्टांशुकनेव समावृतं तत् ।
 स्नेहोपहारं कविना प्रदत्तं
 समग्राहीत् पल्लववस्तयुग्मम् ॥ ६७ ॥

विवृत्य तत् पश्यति पल्लवोऽय -
 मडो सुवर्णाग्नितशृङ्गलेयम् ।
 सैषा तु राज्ञा कवये प्रदत्ता
 मिश्रीभवत्काञ्चननागतुल्या ॥ ६८ ॥

यस्यास्ति सर्वस्वमपाहुतं तत्
 कवेरतः किं समुपेक्षणीयम् ।
 अत्रैव कुत्रापि निजार्धदंडं
 त्यक्त्वा कविर्याति ततोऽर्धजुवः ॥ ६९ ॥

स्वप्नो न कश्चिद्वलितो न यास्ति
 याम्येव यान्त्या निशया समेतः ।
 नावश्यकस्तत्रपदत्तदोषा-
 भृत्यावलीढद्वपरिच्छदो मे ॥ ७० ॥

अंसे वडन्नक्षरभाण्डमेतत्
 पट्टभ्यां यरत्रेव सुभं प्रयामि ।
 अस्मिन् पुरीघोरवने वसन्ति
 धृतस्मिता डिंस्रमृगा मनुष्याः ॥ ७१ ॥

तत्रापि नित्यव्यतिरिक्तशोभः
 कश्चिन्मनस्वी प्रियपल्लवोऽस्ति ।
 सगद्गदस्तं कविराड- नैव
 शक्नोमि यामन्त्रयितुं सभे त्वाम् ॥ ७२ ॥

गच्छातिसूक्ष्मं तव लक्ष्यदेश-
 प्राप्तिं दृढीकर्तुमिडैव पश्चात् ।

ज्ञातुं च सर्वं सुनिगूढरीत्या
विदग्धयाराक्षिययश्चकास्ति ॥ ७३ ॥

लब्धं मया त्वत्परिचर्यात्म -
सौप्यं प्रभो सज्जनसङ्गतेन ।
भाग्यं तदत्रास्तमितं भवत्ये -
वातःपरं ... इन्दति पल्लवोऽसौ ॥ ७४ ॥

अंसे वडन् भाएऽभरं च मन्दं
यदा कविर्गोपुरतोऽवतीर्णः ।
साक्षीभवत्यस्य विनिःश्वसन्ने -
वायं ज्वलद्भित्तिशिलाप्रदीपः ॥ ७५ ॥

धतःपरं त्वं प्रतिगच्छ - भूयः
कविर्भभाषेऽनुगतं सभायम् ।
अनुग्रहाश्चासभरात् स यडे
साष्टाङ्गपातं कवये प्रणामम् ॥ ७६ ॥

तत्रैव तिष्ठन्नयमश्रुपूर्णा -
नेत्रेण यात्राशुभमाशशंस ।
छाया- कला - भिन्दुरिति कमेण
थान्तर्हितं तं कविमेव मार्गं ॥ ७७ ॥

निर्वर्ण्यं निर्वर्ण्यं तथैव तस्थौ
स्नेहाकुलत्वं तद्विन्त्यडेत् ।
नभश्चरः कश्चिदडो ज्वलित्वा
त्वस्तङ्गतः कुत्रचिदन्धकारे ॥ ७८ ॥

द्वादशः सर्गः

कश्चित् कान्ताविरडगुरुणा

कश्चित् प्राणो ज्वलति कनकाग्निस्ततः सम्यगुद्य -
ज्ज्वालावरुपं नयनयुगलं भासुरं भासते तत् ।
कायः कस्मात् स धल भजते कार्श्यकान्तिं वियोगाद्
वर्षाभोग्याज्जनितदुःखितात् सर्गतापान्नु तीप्रात् ॥ १ ॥

आलोक्ष्य त्वामिड सविधगे मय्यथापूर्णेनेत्रे

वात्सल्याद्द्रं कथयति भवान् स्नेहस्यं त्वमेहि ।
सौम्यं किं वा - कुशलवचनं मे तथैवाधरोष्ठे
शुभ्राप्रायं भवति - सुभद्रुःप्रातिवर्ती भवान् किम् ॥ २ ॥

दुःखं वा स्यात् सुभ्रमथ भवेच्छैत्यमत्युग्रतापः
सृष्टिं कर्तुं यद्दि भवति हा पद्मपीठोपरिस्थः ।
सत्यस्यास्यावरककनकप्रौढपात्रोज्ज्वलाभा
प्रातःसन्ध्या तदनु मधुरा याति सा य त्रिसन्ध्या ॥ ३ ॥

ऐकस्याश्चेत्यलनविगतौ सत्यमहः प्रभा स्या -
दन्यस्याश्चेत्तद्विह तमसापूर्णायामा त्रियामा ।
भ्रूते सत्यं लृद्यमिह येत् सावधानश्च कर्णो
मायारङ्गुस्तद्विदमपिलं नैव सत्यं यथार्थम् ॥ ४ ॥

अब्धो ज्येकः समतिगत एवेह तूर्णं किमित्थं
तुष्टयात्यन्तं कथयति भवान् मां स्म शान्तान्तरङ्गः ।
वर्षाभोग्यः किमयमधिवासोऽस्ति - पप्रश्न याहं
तत्त्वं - कालावधिरवसिता किं -भवानाह शीघ्रम् ॥ ५ ॥

यद्यप्येवं त्ववसितमहादण्डकालावधेर्मे
अद्भ्यस्यार्द्रं प्राणयि लृद्यं बन्धनागारकेऽस्मिन् ।
पौराडीर्णं नगरमथ तत् किं महाराज्यमेव
स्वान्तःशान्तिप्रदमिह प्रकृत्यम्भिकोत्सङ्गरङ्गम् ॥ ६ ॥

नापृच्छं त्वामत एह कुतस्तेऽयमेकान्तवासः
पृथ्यामस्यां तव कतिविधाः सन्ति गन्तव्यदेशाः ।
आराण्येऽस्मिन् प्रकृतिरुचिरे जानकीस्नानपुण्यो -
दाराः शीताः सलिलञ्जिका नैकपक्षिप्रभेदाः ॥ ७ ॥

शश्रत्पुष्पाण्यवकिरदरण्योत्थसत्केसराणां
पार्श्वस्थन्दा मधुकरततिः कीयकानां य दण्डाः ।
सम्भूयैते धरणि तलदेवालयेऽस्मिन् प्रकुर्वत् -
सङ्गीते त्वं किमु सुभ्रनिमग्नोऽभवो शुवनाप्ये ॥ ८ ॥

निद्रालोले मयि य धरणौ नित्यमस्यां शयाने
वात्सल्याद्द्रं लणितमधुरं त्वत्यगाघात् कुतश्चित् ।
जानाम्येतत् सरति लृद्यस्थन्तं मे सिरासु

नान्यः केषामलमिड भवामीति वाचं ब्रवीषि ॥ ८ ॥

अत्रात्यन्तं प्रियदृष्टयया मातृद्वेष्या समेतः
सोदर्यैर्लुभगमृगलतापादपैश्चापि साकम् ।
ज्ञात्वा स्नेहप्रसृतवचनैः सम्बन्धोन्धमेवं
वासं यके सकुतुकमिडैवैकगोले यथा स्यात् ॥ १० ॥

दीर्घं संवत्सरमिड भवान् नीतवान् स्वच्छसौभ्या -
दित्यं ज्ञात्वा मम तु नितरामस्ति सान्त्वस्तथापि ।
त्यक्तुं सद्यः प्रभवति भवानुज्जयिन्याः स्मृतिं किं
नैतत् साध्यं त्विड जनुषि मे येति किं त्वं ब्रवीषि ॥ ११ ॥

किन्त्वन्वेष्टुं प्रतिवच्यं धवात्यन्तमूकः कुतश्चि -
दूरे दृष्ट्वा सविधमुपविशयोषिषे वाचमेवम् ।
अन्तर्भाष्याणि य मम समुल्ल्याम्बुवालः पुरीं तां
गन्तुं लन्त प्रयवति सदा कश्चिदाद्रान्तरात्मा ॥ १२ ॥

दृद्रक्तेनालिभितमिड यन्मेघसन्देशकाव्यं
तस्य स्निग्धप्राणयरुचिरामब्रवीस्त्वं कथां माम् ।
कश्चिद् यक्षोऽभवद्विड भवानुज्जयिन्याऽऽणकात्वं
प्राप्ता यासौ नृपतिरधिकारोग्रमत्तः कुबेरः ॥ १३ ॥

निर्लीनात्मा बहुतरमभूदात्मतुल्यप्रियाया -
मित्यं यके कठिनमपराधं किलायं य यक्षः ।
अेकान्तायां गिरितटभुवि प्राप यात्रोग्रदण्डं
वर्षाभोग्यप्रविततवियोगेन वासाय सोऽयम् ॥ १४ ॥

यक्षः कान्ताविरलदलने तत्र जाज्जवलयमाने
द्वेले चैवं मनसि य कृशे तप्यमाने युवायम् ।
आषाढस्य प्रथमदिवसे मेयकं मेघमेकं
कीडागमत्रं गजमिव नभोमण्डलस्थं ददर्श ॥ १५ ॥

अज्जल्यासौ कुटजकुसुमान् वर्षयित्वा य तस्मै
प्रीतः प्रीतिप्रमुभवचनं स्वागतं व्याजहार ।
किञ्चिद् वक्तुं भवति निकटे यस्य नैकोऽपि सोऽयं
मेघायास्मै स्वयमथ गिरा याब्रवीदात्मवृत्तम् ॥ १६ ॥

अल्पो वायुर्जलमतिमनोहारि विधुञ्च धूमो -
 प्येषां योगात् समुदितशरीरोऽयमास्ते क्व मेघः ।
 सन्देशार्थः क्व य पटुनिबोद्धव्यचैतन्ययुक्तः
 कामार्तानां न भलु स विभेदार्थचिन्ताविवेकः ॥ १७ ॥

कोऽपूर्वोऽसौ लृद्यरुचिरो यक्षसङ्कल्प भवे -
 त्याविश्रिन्ते मम तु नयने पश्यसीवाभिलाषम् ।
 काव्यं तत् त्वं प्रथममिड मे निर्धनायालपस्ये -
 वैतस्मै डा न भलु विभवे सार्वभौमोत्तमाय ॥ १८ ॥

नधः पुर्यां गिरिशिभरकाश्चारुमालानि सम्यक्
 सधः सीरोत्स्रसुरभीष्यम्बुच्छा मृगाणाम् ।
 स्वाधोद्भिन्नप्रथममुकुणारम्भरम्भाश्च मार्गा -
 श्चकाङ्गानां भिसडिसलयश्छेदपाथेयभाजाम् ॥ १९ ॥

वाटीप्रातः ककुभसुरभिः पङ्कजम्बूकलैरा -
 श्यामारण्यान्यटविकवधुभुक्तिरभ्यान्तराणि ।
 क्रीडाकुञ्जान्युद्यनकथाकोविदग्रामवृद्धा -
 लापैरुच्यैर्भुभरितजनाकीर्णकिन्द्रस्थलानि ॥ २० ॥

उच्यारवैर्गुणवलिभुजा ग्रामचैत्यानि दृश्या -
 न्यल्पासारैः कुसुमितकदम्बद्रुवाटानि शान्ते ।
 सन्ध्याकाले शिवबलिसमारब्धभेरीनिनादः
 प्राकारश्चाप्यभूतकिरणोत्तंसटेवाललयस्थ ॥ २१ ॥

गोडोत्स्रङ्गाकुलितमनसं त्वां विधत्ते यदेतत्
 सर्वं दृश्यं मम नयनयोरग्रतो माणवीयम् ।
 भ्राम्यत्यस्थोपरि य सकलस्यात्तपृष्टिः स को वा
 कामाकारो भवति मुदिरश्चित्तमार्द्रं कवेर्वा ॥ २२ ॥ विशेषकम्
 जानाम्यर्थं तव तु वयसो यत्र शक्नोमि डातुं
 जन्मन्यस्मिन् लृद्यनिडितामुज्जयिन्याः स्मृतिं मे ।
 वक्रः पन्था भवतु भवतः स्वल्पमाप्युज्जयिन्याः
 सौधोत्सङ्गप्राणयविभुषो मा य भूरित्यवादीः ॥ २३ ॥

मेघाय त्वं तदनु नगरी सा य सौन्दर्ययुक्तं
 स्वर्गस्यैकं शकलमिति चाप्याड शिप्रानदीस्थम् ।

પમોદ્ગન્ધં પટ્ટ મદકળં ચારવં સારસાનાં
હૃદ્યોદારં સ્મરસિ મૃદુલં સમ્યગમ્માનરમ્યમ્ ॥ ૨૪ ॥

જીવત્યેષા વિરહવિધુરા પ્રેયસી તેડળકાયાં
છાયાત્વેનાકલિતવપુષીહ ત્વયા હ્યુજ્જયિન્યાઃ ।
તત્રાગારં ધનપતિગૃહસ્થોત્તરેણાસ્તિ યસ્મિન્
ચેતોહારી સુરધનુરિવ પ્રેક્ષ્યતે તોરણૌઘઃ ॥ ૨૫ ॥

યસ્થોધાને વિલસતિ તથા વહ્નિતા કાન્તયૈકા
મન્દારશ્રીઃ કિસલયસુમોપાત્તભારાવનમ્ના ।
આરાધ્નું યામિવ કુરવકા માધવી સીધુગન્ધા
રક્તાશોકોડપિ ચ સવિનયસ્તત્ર રાજન્તિ ચારાત્ ॥ ૨૬ ॥

દ્વારોપાન્તે લિખિતવપુષૌ શઙ્ખપમ્પ્રૌ ચ દૃશ્યૌ
ગેહાન્તે સા ભવતિ વિરહાર્તા હિ ચાલેખ્યમાને ।
યસ્થાશ્ચિત્રે સપદિ ભજતે વેપથુઃ કિં કરૌ તે
વર્ષત્યસ્માન્નયનયુગળાત્ કિં સુતમાશ્રુધારા ॥ ૨૭ ॥

કાશ્યં ગાત્રે ભવતિ કૃશતા મધ્યદેશેડપિ ચાસ્તે
શ્રોણીભારાદલસગમના દૃશ્યતે નિમ્નનાભિઃ ।
નમ્રાડ્ગી યા ચકિતહરિણીચઞ્ચલપ્રેક્ષણા સા
ધાતુઃ સૃષ્ટિષ્ઠિહ યુવતિવૃન્દેષુ ચાઘૈવ નૂનમ્ ॥ ૨૮ ॥

ચિત્તે ભિન્તૌ વિરહવિધુરસ્થાત્મનાથસ્ય રૂપં
ચિત્રીકર્તું કૃશતરમતીવેયમુદ્યોગિની સ્યાત્ ।
પૃચ્છન્તી સ્યાત્ સ્મૃતિમધુગિરા પઞ્જરસ્થાં શુકીં ત્વં
ભર્તારં મે સ્મરસિ કરુણાર્દ્રં ચ ત્વલ્લાળનોત્કમ્ ॥ ૨૯ ॥

ઉત્સઙ્ગસ્થાં મલિનવસનાયાં ચ તસ્થાં વિપઞ્ચી -
મુદ્ગાયન્ત્યાં મધુરમથ તદ્ભાષ્યાપાતાત્ સમાર્દ્રામ્ ।
મૃદ્ધિં તન્ત્રીં પુનરિહ મુહુઃ સારયન્ત્યાં ચ રાગં
વિસ્મૃત્યાર્તે મનસિ નિહિતં ખિન્નખિન્ના ભવેત્ સા ॥ ૩૦ ॥

તાળં કૃત્વા દશશતદળાન્તેષ્વથાયાતિ યો વા
શીતો વાયુઃ સ ઇવ ભવતો ભાવના નૃત્યતીહ ।
ઉજ્જૈનીસ્થા વિમલહૃદયા માળવગ્રામકન્ધા
યાસાવત્ર પ્રણયવિધુરા યક્ષપત્ની બભૂવ ॥ ૩૧ ॥

तस्या भर्ता स्वयमपि तथा स्नेहकारुण्यपूर्णा
 मेघो यस्या निकटभुवि य प्रोषितस्तत्र गत्वा ।
 भक्तिश्रद्धाभरितदृष्टयः श्रावयत्यादरात् तं
 सन्देशार्थं पवनतनयो मैथिलीं तामिव प्राङ् ॥ ३२ ॥

भर्तुर्मित्रं प्रियमविधवेऽहं समावेद्ये ते
 तत्सन्देशं श्रवणमधुरं विद्धि मां वारिहं यः ।
 मन्द्रस्निग्धध्वनिभिरुदितैर्दूरदेशं गतेषु
 प्रेयस्यालिङ्गनकुतुकितां वर्धयत्यध्वगेषु ॥ ३३ ॥

विश्वस्तोऽहं मनसि सद्यं धार्यतां - त्वां विशिन्त्यै-
 वास्ते प्रेयान् दुरितरहितो रामगिर्याश्रमेषु ।
 एत्यर्धोक्ते पठनविरतो मेघदूतस्य सद्यो
 भूयो भूयो रणरणिकया वर्धते गद्गदः किम् ॥ ३४ ॥

शुभ्रज्योत्स्नापुण्डितनिशीथे गवाक्षस्य पश्चात्
 क्षान्तिं त्यक्त्वा पुनरिह सदाशावहं रूपमेकम् ।
 तत्रोद्दीप्तं नयनयुगलं जलकस्यावकाशाद्
 वीतालम्बं करतलयुगं लम्बमानं मनोऽहम् ॥ ३५ ॥

स्वस्मिन् वक्त्रे करतलयुगं तत्तु विन्यस्य लब्धः
 स्वर्गानन्दः - पुनरपि तदा स्मर्यते सर्वमेतत् ।
 काव्ये यास्मिन् कथितमितरत् प्रत्यभिज्ञानवाक्यं
 यत्तन्नूनं रुचिरकवितौचित्यसङ्कल्पजन्यम् ॥ ३६ ॥ युग्मकम्

पूर्णा कृत्वा विरमति भवान् तस्य सन्देशकाव्यं
 स्वीयं रक्तं मुहुर्लिह कण्ठैरल्पकैः प्रोक्षतीव ।
 सन्देशं त्वं विरलविधुरां तां द्रुतं श्रावयित्वा
 प्रत्यागन्तुं मुदिरममुनैवाध्वना याचते य ॥ ३७ ॥

मा भूदित्थं तव य विरलः कान्तया विद्युतापी -
 त्येवं तस्मै वदसि मलदाशंसितं स्वोपकर्त्रे ।
 काव्यालापो विरमति तदा मारुतः सन्निकृष्ट -
 श्चक्रे वृष्टिं अकुण्डसुमैस्तत्र सम्यक् समन्तात् ॥ ३८ ॥

सान्निध्यं मे किमु न भवता स्मर्यते दूरतस्ते

सञ्चारोत्कं भवति नयनं विस्तृताकाशसीम्नि ।
तामेकान्ते विरलविधुरां मद्भङ्गिप्राणभूतां
सन्देशं मे कथयितुमये मेघ किं प्राभवस्त्वम् ॥ ३८ ॥

सा मे कान्ता किमपि वयनं त्वन्मुपेनाश्र्वीत् किं
श्रुवन्ती वा कथमथ भवान् वक्तुमेतत् समस्तम् ।
आगन्ता किं त्वस्तिमथवा नैव यायास्थसि त्वं
दृश्यन्ते ते वदनकमले नैकभावान्तराणि ॥ ४० ॥

कारुण्यार्द्रां ऋतिमतुलां काननीयामिमां त्वां
पश्यस्येकं प्रतिनवमिवाश्चर्यभूतं मनोज्ञम् ।
आरादासीत्तव तु परिचर्योत्सुक्यं य वृक्ष -
स्थायाभूता किसलयमयी यामरा सूर्यतापे ॥ ४१ ॥

निद्रां कर्तुं परिसृततृणापूर्णाशय्या प्रबोध -
प्रोद्युक्तोऽयं विडगनिवडो निर्मलो निर्जरौघः ।
माधुर्यार्द्रं कुलमिति मनोहारि वैविध्यपूर्णा
तत्सान्निध्यं सुविदितमभूत् किन्तु ते सर्वदापि ॥ ४२ ॥

वृक्षस्थाया विरलदुरितस्याब्ददीर्घस्य मूका
साक्षिण्येषा भवति भवतः सर्गदुःखस्य यापि ।
मूले यैतद्विपिनभकुणस्थोपविष्टः ऋतु त्वं
यात्राङ्गेशाद् बहुषु दिनरात्रेषु भूयः पुरा किम् ॥ ४३ ॥

यद्यप्येषा धरणिारभिला गेह अेव स्वकीयो
विस्तीर्णस्ते तदपि शिरकर्मात्थ्यभन्धेन येयम् ।
वृक्षस्थाया कथमपि विडातुं न शक्या भवेत् किं
तिष्ठस्येवं धृतवपुरिडात्त्य द्रुःखं नितान्तम् ॥ ४४ ॥

गच्छावोथेत्यवददवनम्य स्वयं भाण्डभारं
धृत्वा स्वांसे सपदि य भवान् चित्तदार्ढ्येन साकम् ।
पृथ्वाभ्येवं गमनमिड नावुज्जयिन्युन्मुषं किं
क्षिप्रं यैवागतमथ तथेत्युत्तरं त्वन्मुभाब्जात् ॥ ४५ ॥

नैवैतन्मे गमनमिड तत्रत्यसाम्राट्समक्षं
नैवादातुं बहुमतिमिमां काव्यसृष्टिं समर्थम् ।
अन्यत् किं वा कुलमिति मया नैव पृष्टं त्वया नै -

वोक्तं यापीत्यनुपदमितः प्रस्थितुं प्रारभेथाम् ॥ ४६ ॥

त्रयोदशः सर्गः

पुनरप्युज्जयिनीं प्रति

छायाप्रदं प्रारभते बकुलं स संस्प -
श्यामन्त्राणोत्सुक षवादरपूर्वामारात् ।
वातेरितानि कतिथित् कुसुमानि उस्ते -
नादाय जिघ्रति च तन्मृदुगन्धपूरम् ॥ १ ॥

निक्षिप्य तान्यपि ततो ब्रुति स्वभाषे
सोपानतोऽवतरसि प्रथमात् त्वमस्मात् ।
पश्चादहं च पथि ते प्रतिमूर्तिकल्पो
निःशब्दसाक्षिसदृशश्च यरामि मन्दम् ॥ २ ॥

प्रातःप्रभृत्यधिकदूरमथा प्रदोषं
गत्वा च पार्श्वतरुमूलतलेषु यान्तः ।
विश्रम्य पावनपुरातनयैत्यर्केषु
व्याधोपश्रुवितकुटीषु वनान्तरेषु ॥ ३ ॥

श्रुणुषु सत्रनिवलेषु च रात्रिकाले
निद्रामुभेन शयनीयसुभं च लब्ध्वा ।
आरण्यपक्षिततिर्कीर्तनमालया स-
मुत्थाय यावपथिभक्ष्यरुया यराव ॥ ४ ॥ युग्मकम्
मार्गे च तत्र पथिकान्तरपादमुद्रा
दृष्टा भवन्ति परिवर्तत अेव शब्दः ।
आवां विशालगडनस्थलिकामतिक -
म्यारादहो जनपदान्तमनुप्रविष्टौ ॥ ५ ॥

अेकादहूरमित अेव भवेदवाप्तौ
स्यावाध अेव छि तदुज्जयिनीं प्रदोषे ।
ज्योत्स्ना भविष्यति निशामुभपूर्वयाम
अेवेति किञ्चन विचिन्त्य भवानवोचत् ॥ ६ ॥

ज्ञातुं न केनचिद्विडाधृतविप्रभिक्षु -
वेषो भवानगमदग्रत अेव वेगात् ।

साध्वन्तरोचितवपुष्युडमप्यथावां
प्राप्तौ पुरीपरिसरे नवगोपुराग्रे ॥ ७ ॥

विधं न कश्चन यकार पथि क्वचिन्नौ
को वात्र वारयति भूसुरभिक्षुवर्गम् ।
आवां सुप्तेन यरतः स्म य शुक्णपक्ष -
यन्द्राधयामकिरणेषु सुदुर्बलेषु ॥ ८ ॥

अस्याङ्कुलस्थसकलस्थलबिन्दवोऽपि
ल्युद्दीपयन्ति विविधस्मरणानि भूयः ।
अधात्र सूक्ष्मविकसत्सुसुमस्य गन्धे -
नानीयते गतमलानुभवस्मृतिश्च ॥ ९ ॥

येवं नवीनजननान्तरसन्निभेऽस्मिन्
मार्गे क्विश्चरति सौष्टुसुप्रबुद्धः ।
वातायनं सकलमेव समावृतं य -
स्यास्ते स सौधमवलोक्ष्य तमुच्छ्वसन् किम् ॥ १० ॥

अन्विष्यते यद्विड सन्न तवेक्षितेन
तज्ज्ञानमस्ति न छि मे तद्विडानुयामि ।
वैदग्ध्यतो विरहितः परदृशनेभ्यो
मार्गेऽन्तरा क्वचिदथात्मसुगुप्तिमासः ॥ ११ ॥

त्यक्त्वा पुनस्त्वज्जिह्वीथिमिडान्तराण -
पथ्यन्तरेण वसतेः पुरतः स्थितोऽसि ।
नान्तः प्रविश्य सलसा क्षणमात्रमत्र
तिष्ठन्नथान्तरिकमेव निरीक्षसे त्वम् ॥ १२ ॥

अन्तः प्रकाशयति कश्चन दीपकोऽसौ
मन्दं समाह्वयसि द्देलणिकागतस्त्वम् ।
स्मृष्ट्वा क्वाटमथ पल्लव एत्यनेन
नाम्ना ल्यतीवमृदुपल्लवसुस्वरेण ॥ १३ ॥

आज्ञानुसारमिड ते स्थितवानलं तु
छायान्तरं किमपि संश्रित एव पश्चात् ।
मन्त्रस्य पल्लव एति प्रथितस्य तस्य
जापेन किं स्वयमितो विवृतं क्वाटम् ॥ १४ ॥

नैव स्वयं विवृतमत्र विवृत्य गेढ -
 द्वारं स पल्लव छडेव समागतोऽस्ति ।
 यद्यप्युलं प्रथममेव निशामयामि
 सोऽयं चिरन्तनसुदृत्सदृशो ममास्ते ॥ १५ ॥

सोऽयं भवन्तमिह न प्रथमं विवेद
 सत्यं भवांश्च परिवर्तित एव नूनम् ।
 काषायवस्त्रमपसार्य जवेन भैक्षं
 साक्षात्स्वपुत्रमथ दर्शितवानसि त्वम् ॥ १६ ॥

पश्यन् मुहुर्मुहुरपीड भवन्तमेव
 स्थित्वाञ्जसाद्भुतविकस्वरलयोनोऽसौ ।
 उच्यैरथोच्यरितवान् प्रियकाण्डिदास -
 शब्दं तु भूतपरिबाधितवत् सदर्षम् ॥ १७ ॥

विन्यस्य मन्त्रयति किञ्चधरेऽङ्गुलिं स
 मा मेति नागममिडाधे तु कण्डिदासः ।
 किंत्वस्मि ते प्रियपुरातनमित्रमेव
 मा मा भ्रवीतु मम नाम पुरः परेषाम् ॥ १८ ॥

केशादिपादमिह सातिशयं निरीक्ष्य
 त्वामाह गद्गदगिरा स तु पल्लवाप्यः ।
 अर्धाभवत्तव शरीरमिदं य वर्षे -
 षौडेन सोढमतिदुःखभरं व्यनक्ति ॥ १९ ॥

नैव ; त्वलं परमतुष्टिमवापमेव
 यैकान्तवाससमये डिल रामशैले ।
 प्रत्यागतं य भवता यद्विदं त्वकस्मा -
 दत्यर्थमस्य नयने गिरि याशु मोदात् ॥ २० ॥

नाहं परैरिह य दृश्ये छति भ्रुवन्ने -
 वान्तःप्रविश्य भवनस्य भवांश्च तस्थौ ।
 पानोपचारमकरोद्यथ दीर्घयात्रा -
 प्रत्यागतद्विककृते - क्वये य मे य ॥ २१ ॥

सत्कारमप्यनतिदीर्घसुभाषणं य

સર્વ ચકાર નિભૃતં વિગતારવં ચ ।
પ્રત્યાગતિં તુ મહિતોજ્જયિની કિમર્થં
જાનાતિ મે પુનરિયં - તવ ચોદ્યમેતત્ ॥ ૨૨ ॥

ભાવત્કનિર્ગમનતઃ પરમત્ર નાસ્ત્યે-
કાહો યદા ન કથિતં તવ નામ રાજ્ઞા ।
આસ્થાનગાયકવરાશ્ચ વિપચ્ચિકાયાં
ગાયન્તિ કર્ણમધુરં તવ કાવ્યજાતમ્ ॥ ૨૩ ॥

જાનાતિ યદ્યવનિપસ્તવ ચાગતિં પ્ર -
ત્યુદ્યાત્યસંશયમિહાન્યનૃપં યથા ત્વમ્ ।
શેષં સમસ્તમપિ તેડસ્તુ યથાહિતં ચે -
ત્યુક્ત્વા વિનિઃશ્ચસતિ હા પ્રિયપલ્લવોડસૌ ॥ ૨૪ ॥

અક્ષોભ્ય એવ સકલં તુ ભવાન્ નિશમ્ય
તિષ્ઠત્યહં તદવલોક્ય ચ વિસ્મિતોડસ્મિ ।
સડ્ગૃહ્ય પલ્લવકરં વિવૃતાખિલાત્મ -
ભાવં દદૌ સ્વહૃદયં ચ ભવાનિવાસ્મૈ ॥ ૨૫ ॥

શાન્તશ્ચ દીનહૃદયશ્ચ ભવાન્ સ્વકીય -
શિષ્ટાભિલાષમથ તં વદતીહ મન્દમ્ ।
સાક્ષી તુ કેવલમિહાસ્ય વિદૂરકોણે
તિષ્ઠન્નહં ચ મૃદુરસ્તમયંશ્ચ દીપઃ ॥ ૨૬ ॥

સ્નેહાલુરત્ર મયિ હા પ્રિયપલ્લવસ્ત્વ -
મેવેતિ વચ્ચિ કમિદં ચ સાખે ત્વદન્યમ્ ।
નૈવાગ્રહોડસ્તિ વસિતું ચ મમોજ્જયિન્યા -
મેવં ન મે બહુમતિં સમવાપ્નુમિચ્છા ॥ ૨૭ ॥

અસ્મિંસ્તુ જન્મનિ મમાસ્ત્યભિલાષ એક -
સ્તત્પૂરણાય તવ દેહિ સહાયહસ્તમ્ ।
જીવોડપરોડસ્તિ મમ સા કથમપ્યતસ્તાં
દૃષ્ટ્વા કૃતાર્થહૃદયસ્ત્વચિરેણ યામિ ॥ ૨૮ ॥

અન્તઃપુરે નૃપવધૂરમણીયરત્ન -
હર્ષોડથવા વિવિધશિલ્પવિચિત્રકુડ્યે ।
શાલાસુ વા નટનગેહગતાસુ ગમ્ભી-

रोदारसुन्दरकृतासु मडानटीनाम् ॥ २८ ॥

देवालयेषु य समर्पितदेवदासी-

गेडेषु वा धरणिदेवसमुद्भिर्मत्सु ।

अन्यत्र वा भवति सा किमियं ममाशा

द्रष्टुं य तां सकृदतः प्रतियामि शीघ्रम् ॥ ३० ॥ युग्मकम्

वक्तव्यमेव किमिदं कथमत्र वक्तुं

शक्यं यदेतदनभिज्ञातयास्तबोधः ।

नेत्रे त्वकारणभयं त्विव वर्तमानं

वाग्भिर्निगूढितमिवाशु गुडान्तरे य ॥ ३१ ॥

शेवंविधा भवति पल्लवभावरूप -

साधारणस्थितिरयं य विषादमूकः ।

उस्तेन उस्तमपि ते परिगृह्य दक्षि -

णशागतेन तु पथा नयति क्लमेषा ॥ ३२ ॥

अस्तायलोन्युभगतोऽस्ति य शीतमानु -

रासन्नमृत्युरिव डा क्षयकासरोगी ।

भूमौ शनैः पतति यो गगनप्रकाश -

स्तस्यैव चास्कुटमनातपवद् भवावः ॥ ३३ ॥

गच्छत्यसौ य भवता सः पल्लवोऽपि

गेडाङ्गुणस्य कुलचित् किंल पार्श्वभागे ।

तिष्ठत्यसाविल सुमाञ्चितकायमान -

कल्पं पुरोऽस्ति नवनीतशिलाकुटीरम् ॥ ३४ ॥

आन्दोणिका भवति कायन माण्डपेऽस्मिन्

मन्दारजातिशतभीरुसितस्रगाढ्या ।

साम्यग्विभूषितवती पुरतश्च यस्या

मन्दं ज्वलन्तिरण्डोऽस्ति शिलाप्रदीपः ॥ ३५ ॥

सञ्जल्यितुं किमपि न प्रभवस्तथैव

तस्थौ तदा परवशः भलु पल्लवोऽसौ ।

शेतन्निगूढतरकारणकार्यभावं

ज्ञातुं न शक्त एति डा स्थितवान् भवांश्च ॥ ३६ ॥

ग्रामे पुरा प्रकृतिमोहनमाणवाप्ये

या डोलिका गगनसीम्नि तिरोहिता सा ।
तस्याः पटावरणतः कमपि प्रगाढ -
मन्वेषयत्ससलिलं नयनद्वयं च ॥ ३७ ॥

भूयोऽपि डा स्मृतिपथे सडसा समाया -
त्याडात्र मित्रमपि डृन्निहितस्वलस्तः ।
आन्टोणिकेयमिड डा भवतः प्रियायाः
स्थानेऽवशिष्यति य तत्स्मृतिमावलन्ती ॥ ३८ ॥ युग्मकम्
याता क्व सा वद सपे प्रियवल्लभायाः
स्थाने कथं भवति डा भलु डोलिकेयम् ।
अेवं जवाद् भवति पृच्छति पल्लवोऽपि
डिं वस्मि डेत्यतुलसम्भ्रममानसोऽभूत् ॥ ३९ ॥

गाढे पुनः स तु कवेः सुकरं गृहीत्वा
तस्थौ विमूकमथ मन्डमुवाय शैवम् ।
वक्ष्याम्यडं सकलमेव दुरन्तवृत्तं
त्वधानतःपरमिडोज्जयिनीपुरीस्थम् ॥ ४० ॥

यतुर्दशः सर्गः

आन्टोणिकायाः कथा

उच्यस्थः पूर्णयन्द्रोऽस्तमयतेऽसमये यथा ।
तथा तस्मिन् कविश्रेष्ठे निष्कामति कुतश्चन ॥ १ ॥

भिन्नाश्चाराधकास्तस्य यान्विष्यति परस्परम् ।
कुत्रागच्छत् डिमर्थं वा कथं वेति कटेति वा ॥ २ ॥

डिमासीदात्ममित्रं स कविर्नश्चकवर्तिनः ।
डिमासीत् सत्कविः सोऽयमुज्जयिन्याः सुभूषणम् ॥ ३ ॥

अप्रतीक्षितमेतत्तु तिरोधानं डिमर्थकम् ।
धत्ययिन्ति परं तस्य सुमनोभिः सुदृत्तमैः ॥ ४ ॥ युग्मकम्

वार्ता यथेच्छं निर्माय व्यापयन्ति दिवानिशम् ।
प्रतिकारत्वरादग्धाः कविकीर्त्यभिलाषुकाः ॥ ५ ॥

प्रणयोऽभूयश्चवर्तिसडोदर्या कवेः डिल ।
भडूनविनयान्यन्यान्पि यडे कविः डिल ॥ ६ ॥

ज्ञात्वैतत् सकलं राजा कुड्योऽभूदित्यनन्तरम् ।
 आज्ञां यकारोज्जयिनीं त्यक्त्वा गन्तुमिति क्षणात् ॥ ७ ॥
 एत्थं निराकृतो लज्जानम्रशीर्षः कुतश्चन ।
 निश्चङ्गाम् कविस्त्वेवं व्याप्नुवन् बहुधा कथाः ॥ ८ ॥
 सत्कृत्याराधितवतीं राजकीयामुदारताम् ।
 धिक् चक्रे किं कवीन्द्रोऽयं निर्दयत्वेन केवलम् ॥ ९ ॥
 स्वच्छन्दाय विडाराय स्वातन्त्र्यं यो मुदा ददौ ।
 विश्वासं तं वञ्चितवान् कविः किं स नराधमः ॥ १० ॥
 श्रुतं सर्वं सत्यमिति विचिन्त्यालुञ्च केचन ।
 शुश्रूषवोऽभवन् केचित् सत्यं निर्मलमश्रुतम् ॥ ११ ॥
 कवेरभावे राजा तु मौनमेव भजन् स्वयम् ।
 भिन्नवद् भवति स्मैवं बहुवो दिवसा गताः ॥ १२ ॥
 ऋतुमङ्गलसंशुद्धं प्रथमं कुसुमं वडन् ।
 द्वारं गतोऽभूद् भूयोऽपि वसन्तर्तुर्यथापुरम् ॥ १३ ॥
 बालातपः सुवर्षाभो लृधालापः पिकस्य च ।
 शतवर्षालयोल्वासः प्रमदोद्यानतल्लजे ॥ १४ ॥
 मधुवायां सुन्दरीणां रागनेवेद्यमेव च ।
 अथैवं लृद्यं भूपो विषादात् प्रविमुक्तये ॥ १५ ॥
 ऋतुसवमदोन्मादलडरीं पुनरिच्छति ।
 प्रणितोऽपि मुहुर्दृशो गायत्येवानिलागमे ॥ १६ ॥ युग्मकम्
 भूयोऽपि जागरुकाभून्नाट्यगेहोपशालिका ।
 नाट्याचार्याः समायान्ति विदग्धनटसंयुताः ॥ १७ ॥
 अस्मिन् वर्षे विङ्गमोर्वशीयमेव प्रयोजयेत् ।
 एत्याशा विङ्गमादित्यमानसेऽङ्घुरिता किल ॥ १८ ॥
 पुरा माणविका याऽऽभूत् तथा यापि शकुन्तला ।
 सैव कन्या प्रयोगेऽस्मिन्नुर्वश्यपि भविष्यति ॥ १९ ॥
 कुमारिकायास्तस्यास्तद्वर्षशीवेषदर्शनम् ।

सर्वेषामभिलाषोऽस्ति राज्ञः डिल विशेषतः ॥ २० ॥

सूत्रधारार्ङ्गुलीङ्गमयलनानुसृतं तथा ।

यञ्था यलति तद्भृत् सा यलत्येवैकयन्त्रवत् ॥ २१ ॥

अभ्यासानन्तरं तस्याश्चिन्तयन्त्याः पुरोभुवि ।

आयाति स्म ससन्तोषं यङ्कवतीं कदायन ॥ २२ ॥

नाजानात्तं नृपं सा स्वामभिनन्दितुमागतम् ।

प्रत्युज्जगाम तं नैव भङ्ग्यादृशपुरस्सरम् ॥ २३ ॥

न दुर्वासा नृपस्तस्मान्न शशाप रुषा य ताम् ।

क्षमावानिव तत्रैव तस्यावस्वस्थमानसः ॥ २४ ॥

आचार्ये स्मारयत्यश्रु धारयन्ती निरन्तरम् ।

न डिञ्चनापि कमपि वक्तुं शक्ता स्थितैव सा ॥ २५ ॥

स्मृत्वा कं वा तथा तस्थौ स्थायि किं नयने भयम् ।

रङ्गे छित्वा स्मितसुभं तन्मुष्पे किं न राजते ॥ २६ ॥

तथापि साक्षाज्जुवत्येवोर्वशीत्वेन रङ्गके ।

अन्यत् सर्वं तदा नूनं विस्मरत्यवनीपतिः ॥ २७ ॥

यरितं नृपतेः शत्रुविजयस्यैव डेवलम् ।

विजितास्तेन शकवत्पराङ्मपरायणः ॥ २८ ॥

तस्य वाकाटका राष्ट्रकूटाश्च सुदृढः परम् ।

दक्षिणो दिशि सभ्यं तद् दुर्गमेव सुनिर्मितम् ॥ २९ ॥

ध्वजं स्थापितवान् तस्य दुर्गस्थोपरि विक्रमः ।

सुतां प्रभावतीं दत्त्वा वाकाटकमडीपतेः ॥ ३० ॥

असौ विधिवशाद् राज्ञी त्वकाले विधवाभवत् ।

तथापि पुत्रस्य कृते राज्यभारमुवाड सा ॥ ३१ ॥

नैसर्गिकी सुष्पासक्तिः सुते यद्यप्यवर्धत ।

तथापि राजवं दुःभार्ता तस्मिन्नेव निचिक्षिपे ॥ ३२ ॥

विक्रमार्कोऽप्युत्सवस्य प्रददौ य निमन्त्रणम् ।

सर्वेभ्यो मित्रराजेभ्यः स्वदौडित्रनृपाय य ॥ ३३ ॥

ततः समागतस्तत्र मुदा यैत्रमडामलः ।
 रङ्गाप्रदीपाः सर्वत्र प्रज्वलन्त्यधिकाधिकम् ॥ ३४ ॥
 विक्रमार्कः समायाति मित्रराजवरैः सह ।
 तथा प्रवरसेनोऽप्यायाति दौडित्रभूपतिः ॥ ३५ ॥
 अतिवात्सल्यपूर्वं स पितामहनुपालकः ।
 करं गृहीत्वा दौडित्रमुपवेशयति क्षणात् ॥ ३६ ॥
 तद्दृश्यदर्शने लर्षभाष्पधाराकुलाभवत् ।
 प्रभावती य- नैपथ्यमभूत् सङ्गीततुन्दिलम् ॥ ३७ ॥
 उन्नीयते यवनिका रङ्गभूमिरनावृता ।
 प्रेक्षकाक्षीव लृष्टयं समुत्सुल्लं य वर्तते ॥ ३८ ॥
 पुत्रुरवा डेमकूटात् प्रत्यागच्छति सत्वरम् ।
 तत्सुवर्णरथान्मन्दमवरोऽत्यथोर्वशी ॥ ३९ ॥
 तदारभ्यान्तिभं रङ्गं यावदत्र प्रशोभते ।
 उर्वशीवेषधारिण्याः प्रयोगकृतस्तता ॥ ४० ॥
 तस्यां मुग्धमना भूत्वा दौडित्रयुवभूमिपः ।
 पितामहस्य सान्निध्येऽप्यानन्दविवशोऽभवत् ॥ ४१ ॥
 पञ्चाङ्गेष्वथ पूर्वेषु मङ्गलोद्गीतपूर्वकम् ।
 नाटकान्ते यवनिका संवृणोति य वेदिका ॥ ४२ ॥
 तद्दिनेऽप्यभिनेतारः सर्वे साञ्जलयो द्रुतम् ।
 नृपोत्तमस्य सविधमागच्छति यथापुरम् ॥ ४३ ॥
 न पश्यन्ती मुषं कस्याप्यानतास्था कृताञ्जलिः ।
 आगम्य या गता तत्र नैव तस्थौ कलामपि ॥ ४४ ॥
 को वा निःसङ्गभावोऽस्या मुषेऽस्तीति ससंभ्रमम् ।
 श्रद्धानोऽभवत् किं स गूढं विक्रमभूमिपः ॥ ४५ ॥
 निर्ममे नयतन्त्रे सुशिक्षां य ततोऽधिकम् ।
 मातुश्चातन्द्रवात्सल्यमपि यं समनीयत ॥ ४६ ॥
 सत्पथेन युवा सोऽपि नृपः प्रवरसेनकः ।
 दिवानिशं पश्यति डा लृष्टि तां देवसुन्दरीम् ॥ ४७ ॥

मातैव शरणां सैव वात्सल्यं सान्त्वनं तथा ।
 तस्मात् पुत्रः साभिलाषं मातुरग्रे न्यवेदयत् ॥ ४८ ॥
 प्रभावत्या यथा नैजपुत्रः प्रवरसेनकः ।
 तथा सापि पितुः प्रीतिभाजनं समभूत् सदा ॥ ४९ ॥
 तस्मादादरपूर्वं सा जगाम पितृसन्निधौ ।
 प्रियपुत्रस्याभिलाषं निवेदयितुमञ्जसा ॥ ५० ॥
 निःशब्दं सर्वमेवासौ शुश्रावावहितशयः ।
 शान्तश्च किन्तु न प्रत्युवाच चिन्ताकुलो नृपः ॥ ५१ ॥
 पुत्र्या यदुक्तं तत् तस्य प्रत्यभादहितं किमु ।
 न किमङ्गीकरोत्येष सुतायास्तं मनोरथम् ॥ ५२ ॥
 यदा तत् कन्यकारत्वं स्वीयं कर्तुमकाम्यत ।
 तदारभ्य नृपस्याभूद् भूयो भूयोऽशुभोत्तरः ॥ ५३ ॥
 विश्वप्रकाशकं रत्नमपरं लज्जया विना ।
 नृपेण यत् परित्यक्तं तस्यापीयं हि कारणम् ॥ ५४ ॥
 तथापि तस्या निःसङ्गभावोऽयं किं नृपं प्रति ।
 तामेव चिन्तयित्वा किं तपत्यन्तः पुनः पुनः ॥ ५५ ॥
 कन्दत्यढो किं सारङ्गी कापि नाट्यगृहान्तरे ।
 कश्चित् सन्तप्तदृष्टयस्पन्दः किं नूपुरारवः ॥ ५६ ॥
 विस्मर्तुं तन्माणवीयलावण्यं शक्यते कथम् ।
 अेवं दुःखाग्निरेकोऽस्मिन् दृष्टये जाज्वलीति किम् ॥ ५७ ॥
 किं कर्मभूढो राजासौ मन्त्रिभिर्मन्त्रयत्यलम् ।
 पित्रर्थं निजतारुण्यं परितत्याज किं पुरुः ॥ ५८ ॥
 वज्रे नित्यब्रह्मथर्यं भीष्मः किन्तु पितुः कृते ।
 सादसं तत् सुतार्थं तु त्यागो धर्मो न संशयः ॥ ५९ ॥ युग्मकम्
 वात्सल्यस्निग्धमाधुर्यमाप्नोति नृपदृत्तम् ।
 पुत्र्याः कृते पुनः पुत्रीपुत्रस्य च कृते शनैः ॥ ६० ॥
 नव्यप्रभातवेणायां यन्द्ररश्मिप्रजो यथा ।

लीयते लृट्यामोदशीतणः स मनोरथः ॥ ६१ ॥

आमन्त्रणार्थं तिष्ठन्तीं पुत्रयुक्तां प्रभावतीम् ।
वात्सल्याद्रौ नृपो वक्ति यथेच्छं वां भवत्विति ॥ ६२ ॥

ऋतूत्सवः समामस्ते गताश्चातिथयः समे ।
वाकाटकमडीपालो न गत्वात्रावशिष्यते ॥ ६३ ॥

अन्येधुः सप्त चान्दोणाः स्थिता राजगृहाङ्गुणे ।
अत्रे प्रवरसेनस्य प्रभावत्यास्ततः परम् ॥ ६४ ॥

ततः पञ्चसु डोलासु नीताः पञ्च कुमारिकाः ।
आनीयते सा प्रथमं सप्तीभिः परिवारिता ॥ ६५ ॥ युग्मकम्
पूर्वेधुर्नाट्यशाखायामुर्वशीवेषधारिणी ।
रराज या सैव यात्र पूर्वमानीयते शनैः ॥ ६६ ॥

विभूषणविहीनैव शालीना चारुता छि सा ।
तस्याः सप्यश्चतस्रोऽन्तःपुरस्थास्तदनन्तरम् ॥ ६७ ॥

नेत्रमार्द्रं विक्रमस्य भवत्यस्याः समीक्षणे ।
आत्मन्येव विलीयन्ते सन्तमाश्रूणि किं तदा ॥ ६८ ॥

गौरवं न परित्यज्य तिष्ठत्यत्र मडीपतिः ।
असौ माणवकन्या तु न पश्यति परिस्थितान् ॥ ६९ ॥

शुभ्रवस्त्रं स्वल्पमात्रमलङ्कारास्तथापि सा ।
सम्पश्यमाना सर्वैरप्यप्सरा एव राजते ॥ ७० ॥

कालाप्यनेत्रपक्ष्मात्रे सान्द्रीभूता विलम्बिनी ।
विलोलतरणा बाष्पबिन्दुवत् सा विराजते ॥ ७१ ॥

शिबिकावाडकानां सुमन्द्रगम्भीरसंरवैः ।
सप्त चान्दोणिकाः शीघ्रं पुरोगच्छति पङ्क्तिशः ॥ ७२ ॥

शेषा योज्जयिनीगाढकामिता मुक्तिकापरा ।
अतिगच्छति हा कुत्र तद्भासः स्यादितःपरम् ॥ ७३ ॥

न शक्यं शुक्तिकामेव प्रतिगन्तुमितःपरम् ।
वारान्निधावेव भूयः पतनं यापि दृष्टम् ॥ ७४ ॥

स्वायत्तीकृतवान् यस्तां मुक्तां सोऽप्यचिरादहो ।

अन्यस्मै प्रदद्यात्चेतद्दुरन्तं नावसीयते ॥ ७५ ॥
 रक्षार्थं पुरतः सन्ति उयादृढाश्च सैनिकाः ।
 पश्चात्पश्चाद्दृष्टदीर्घवाहनानां परम्परा ॥ ७६ ॥
 वाहनानि सुपूर्णाणि भाण्डैर्भारभृतैस्तथा ।
 समाहयात्राभुक्त्यर्थमिष्टपाथेयसञ्चयैः ॥ ७७ ॥
 यतुर्नरभृतः कर्णारथः सञ्चरति द्रुतम् ।
 अष्टपादो जन्तुरिव दीर्घरभ्यपथे भुवि ॥ ७८ ॥
 कुमेण यावरुड्यन्ते सप्त यान्दोणिकाः पथि ।
 तमोयामेषु यायासश्रान्त्यै सङ्केतसीमसु ॥ ७९ ॥
 समाहयात्रासन्ध्यासु प्रतिसङ्केतमन्दिरम् ।
 जोलावदृढान् सकलान् प्रत्युद्गन्तुं यथाविधि ॥ ८० ॥
 विश्रामगोष्ठेष्वानेतुं दातुं येष्टसुभक्षणम् ।
 भयभङ्गित्युतास्तस्थुर्नृपसेवकसंलतिः ॥ ८१ ॥
 दिनदीर्घा य यात्राथ विश्रान्तिभजनं निशि ।
 अतःपरं त्वडोरान्नमेकमेवावशिष्यते ॥ ८२ ॥
 रेवायाश्चापरे पारे वाकाटकमडीपतेः ।
 प्रियं जनपदं भक्त्यादरात् प्रत्युद्गमिष्यति ॥ ८३ ॥
 अेवं षष्ठी समायाता सन्ध्या तत्र यथापुरम् ।
 सङ्केते विरतिं प्राप्ता सप्त यान्दोणिकागतिः ॥ ८४ ॥
 जोलावदृढान् मनुजान् भक्त्यादरपुरःसरम् ।
 प्रत्युद्गन्तुं समायाता नृपालपरिसेवकाः ॥ ८५ ॥
 विक्रमार्कमडीपस्य प्रियपुत्री प्रभावती ।
 तस्याः पुत्रश्च विश्रान्तिगोष्ठमुद्दिश्य जग्मतुः ॥ ८६ ॥
 पश्चाद्भवया जोलायाः पटानावरणे समैः ।
 दृश्यते भीलिताक्षी सा शयानैव य कन्यका ॥ ८७ ॥
 साभ्यस्तामाह्वयन्त्युच्चैः स्वरैरथ ससंभ्रमम् ।
 निद्राणोव सुषं सा तु दृश्यते शयनासने ॥ ८८ ॥

किमित्यन्विष्यन्ति सर्वे सोद्वेगं तदनन्तरम् ।
 जानन्ति सत्यमेकं तद् विस्मयस्तब्धमानसाः ॥ ८९ ॥
 निराडारा भवन्त्यासीद् दिनसप्तकमत्र सा ।
 साभीभिः प्रेरितायां तु निःशब्दरासने स्थिता ॥ ९० ॥
 मृत्युश्याममराणेन दष्टं यद् भिससूत्रकम् ।
 तत्सन्निभेन उस्तेन विन्यस्तं य निजोरसि ॥ ९१ ॥
 द्रुकुलं दृश्यते यस्मिन् राजमुद्रोज्ज्वलाङ्किता ।
 सुवर्णशङ्खभला रम्यनवरत्नविराजिता ॥ ९२ ॥ युग्मकम्
 दत्वान्त्ययुम्भनं झाले क्षौमेनावृत्य विग्रहम् ।
 राजमातापि सन्तमा तस्यास्तस्मिन् जडे तदा ॥ ९३ ॥
 अश्रूयन्त्योदकत्वेन पातयामास सन्ततम् ।
 माणवस्याङ्गु अवेान्त्यतल्पं माणविकावृतम् ॥ ९४ ॥ युग्मकम्
 आन्दोणषट्कं नृवलं माणवात् पुरतोऽगमत् ।
 नृशून्यया डोलिकया त्वैकया थापरे जनाः ॥ ९५ ॥
 द्गुभभारेण सन्तमाः प्रतिजग्मुर्भडापुरीम् ।
 स्मर्तुं स्मृत्वाशु मार्ष्टुं य डोलैवेडावशिष्यते ॥ ९६ ॥ युग्मकम्
 नवनीतशिलामण्डपेऽस्मिन् डोलां निचिक्षिपे ।
 यत्र राक्षा प्रज्ज्वलिता यैका सौवर्णवर्तिका ॥ ९७ ॥
 अद्यापि नैव निर्वाणो वर्तते किमियं पुरः ।
 भग्नस्य तस्य प्राणयदीपस्य प्राणनाणिका ॥ ९८ ॥ युग्मकम्
 विरामचिह्नमेतस्याः कथायाः पल्लवोऽकरोत् ।
 द्गुभभाष्येण न द्रष्टुमनयोस्तु परस्परम् ॥ ९९ ॥
 शक्यते किन्त्वात्मातापमुभौ जनीत अवे किम् ।
 तस्मात् किं पल्लवः सम्यगाशिष्यति सुदुल्लविम् ॥ १०० ॥ युग्मकम्
 अथ तत्स्वर्णडोलायाः पुरतस्तत्र मीलतः ।
 दीपस्य पुरतः स्वीयं दूतकाव्यं समार्पयत् ॥ १०१ ॥
 तस्य काव्यं कवेः स्नेहदुःखानामक्षरात्मकम् ।
 उपमेवास्थ दृष्टयमेव तस्थान्तसुन्दरम् ॥ १०२ ॥
 आन्दोणिकान्तर्दृष्ट्वासौ पश्यन् किञ्चिदिव स्थितः ।

अश्राव्यवेगं वातेनाव्यक्तमाकन्दनं यथा ॥ १०३ ॥

अप्रत्यक्षो बभूवासौ कविः शून्ये तमस्यलो ।

कालोऽपि पूर्णैश्चल्यं प्रापेवैकनिमेषके ॥ १०४ ॥ युग्मकम्

निभिलं शब्दजातं यत् तदस्तद्गमितं किमु ।

अप्रत्यक्षोऽभवत् कालबोधोऽपीति प्रतीयते ॥ १०५ ॥

सर्वं स्वप्नोऽभवत् किन्नु किं वा स्वप्नस्य सत्यता ।

स्वप्नं धृत्युच्यते सत्यस्यैव मायामुषं किमु ॥ १०६ ॥

असंख्यानां दृग्दृशाणां समस्यानां यं पूर्तये ।

काले तपति यो दृश्यप्रपञ्चाद् भौतिकादतः ॥ १०७ ॥

निश्चकाम कविः सोऽयं सञ्चरत्यधुनापि किम् ।

दृढसूक्ष्मध्वनीन् कुर्वन् मर्त्यचित्तेषु सन्ततम् ॥ १०८ ॥ युग्मकम्

ममावबोधोज्ज्वलभूर्जपत्रे

व्यालेपितां तेन यं सत्यगाथाम् ।

गायामि काले पथि - सोत्सुकान् नः

कुर्वन्तु जन्मान्तरसौदृष्टानि ॥ १०९ ॥

Original Malyalam poem by ONV Kurup

Sanskrit text by NVP Unithiri

Popularly known as ONV, ONV Kurup (b. 1931) is one of the major poets of Kerala. He has authored more than 25 works in Malayalam and has won many awards including Soviet Land Nehru Award, Central Sahitya Academy Award and Bharatiya Bhasha Parishad Award. He has been conferred Padmasri in 1998 .

NVP Unithiri (b. 1945) is presently Professor and Head of the Department of Sanskrit, University of Calicut, Kerala.

Author of more than 20 books in Malayalam and Sanskrit, he has to his credit many papers in various research journals.

The text encoded by NVP Unithiri unithiri@sify.com, anandavardhanan@yahoo.com



Poem on Ujjayini

pdf was typeset on March 24, 2024



Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

